

Planlı bir şekilde kışkırtılan ırkçı-şoven dalgaya karşı **Kardeşlik ve dayanışma!**

Mersin'de bayrak provokasyonu, Trabzon'da ve ardından çeşitli illerde linç girişimleri, en sonu Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Ermeni gazeteci Hrant Dink'in katledilmesi, adım adım yükselen, bilinçli olarak yönlendirilen ırkçı-şoven

Şoven dalga yükselişte!

dalganın bir parçası oldu son yıllarda. Yüzbinlerin katıldığı cenaze töreninde atılan "Hepimiz Ermeni'yiz" sloganı üzerinden bu dalga giderek yükseltilmeye, Dink'in katili Ogün Samast'ın taktığı beyaz bere satışlarıyla, futbol maçlarında açılan ırkçı pankartlarla, boy boy asılan afişlerle faşizm tabana yayılmaya çalışılırken bu dalgaya karşı anti-faşist mücadeleyi iktidar mücadelesi ile birleştirerek yükseltmek zorundayız. ■

Kürt ve Türk uluslarından ve azınlıklardan Türkiye halkı bugüne kadar hep kardeşçe yaşamayı başarmış bir halktır. Türk hakim sınıfları kendisi ve efendileri emperyalistler için dikensiz bir gül bahçesi yaratmak için halklar arasında nefret ve kin duvarı yaratmak uğraşındadır.

Anti-faşist mücadeleyi yükselt!

Anadolu'daki -Ermeni, Rum, Süryani- Müslüman olmayan milliyetlere yönelik Alman emperyalistlerinin politikaları doğrultusunda soykırım yapan Türk hakim sınıfları bugün de halkı böl-parçala-yönet taktiğiyle birbirine düşürmeye çalışmaktadır. Bu planlara karşı ezilen halkların kardeşliğinin ve dayanışmasının önemini çeşitli milliyetlerden ve azınlıklardan oluşan Türkiye halkına anlatma görevi bizlere düşmektedir. ■

Tarihsel günlerin ve bu günlerin anlamına uygun bir şekilde değerlendirmenin önemini her yıl olduğu gibi bu yıl da altını çizmek durumundayız. Bu tarihsel günleri, içinden geçilen sürecin özgünlükleri ve gündemleriyle birleştirmek, bu doğrultuda çalışma yürütmek yine temel çalışma biçimimiz olmalıdır. Emekçi kadınların cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son şiarıyla haykırdıkları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü de faşizme, emperyalist saldırganlığa ve devletin bu saldırganlığa yedeklenme planlarına karşı bir mücadele günü olarak ele alarak 4 Mart günü Kadıköy mitingine tüm güçlerimizle katılalım. ■

8 Mart'ta Kadıköy'deyiz

da çalışma yürütmek yine temel çalışma biçimimiz olmalıdır. Emekçi kadınların cinsel, ulusal, sınıfsal sömürüye son şiarıyla haykırdıkları 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü de faşizme, emperyalist saldırganlığa ve devletin bu saldırganlığa yedeklenme planlarına karşı bir mücadele günü olarak ele alarak 4 Mart günü Kadıköy mitingine tüm güçlerimizle katılalım. ■

BAŞKA BİR DÜNYA MÜMKÜN

Ama cesaret ister!

DSF (Dünya Sosyal Formu)'nin 7. toplantısı 20-25 Ocak tarihlerinde, Afrika'nın yoksul ülkelerinden biri olan Kenya'nın başkenti Nairobi'de ve yine "Başka bir dünya mümkün" sloganıyla gerçekleşti. Böylece, DSF ortaya çıktığı tarihten bu yana toplantılarını emperyalizme bağımlı, emperyalizmin yağma ve talan politikaları altında ezilen, yoksulluğun ve sefaletin en üst boyutlarda seyrettiği ülkelerde gerçekleştirme ve böylelikle de ezilen yığınların kafalarını bulandırma "misyonunu" bir kez daha yerine getirmiş oldu!

Toplantı sonrası aktarılanlara göre, bu toplantıya da yine öncekiler gibi, emperyalizmin insanlık üzerinde yarattığı her türden tahribatı ortadan kaldırmanın, emperyalizmin, başta işgaller ve bu işgallerde gerçekleştirilen katliamlar olmak üzere, tüm ekonomik-siyasal-askeri saldırılarını sona erdirmenin yegane çözümünün, sistemi yıkmaktan geçtiğini değil, sistem içinde bir takım "iyileştirmeler" yapmayı öngören anlayış damgasını vurmuştur. Yani DSF'ye yön veren sivil toplumcu anlayış! ■ Sayfa 13

"Görünmeyen güç" kontr-gerilla apaçık ortada!

Hrant Dink'in katledilmesiyle birlikte "derin devlet" ve "perde arkasındaki güç" tartışmaları bir kez daha gündeme oturdu. Şimdiye kadar olduğu gibi bugün de Dink'i katleden "gizli" kontra güçlere bir türlü ulaşamamaktadır. Oysa gerçekler kör göze parmak sokarcasına ortadadır. Bu olayın sorumlusu faşist devletin ta kendisidir. ■

“Eylem değil, grev var!”

Kocaeli'nin çıkışında, Adapazarı yolu üzerinde bulunan **Trakya Sanayi A.Ş.** işçileri uzunca bir süredir grevde. 80'li günleri aşan grevle ilgili gelişmeleri yerinde öğrenmek için **Trakya Sanayi**'ye gittik.

“**Bu işyerinde grev var**” pankartının asılı olduğu fabrikanın önüne geldiğimizde, grevdeki işçilerle karşılaştık ve grevle ilgili sohbet etmeye geçtik.

Trakya Sanayi'de 15-3 yıl arası sürelerle çalışan işçiler, greve gidiş nedenlerini TİS görüşmelerinden sonuç alınmaması olarak açıklıyorlar. Patron daha görüşmeler başlar başlamaz, görüşmelerden çekilmiş. Aynı süreçte 50-60 kadar işçi de işten çıkarılmış. “**Sanki**”, diyorlar, “**bizim greve gitmemizi istedi.**”

Trakya Sanayi, daha önceki yıllarda Bezmen'lere ait ve farklı bir adla faaliyet sürdüren bir işletmeymiş. **Hortumculuktan yurtdışına kaçan Bezmen'in yerine, fabrikayı satın alan bugünkü patron geçmiştir.** Bu işyeri de yine birçok büyük işletmede olduğu gibi, başta vergi olmak üzere, birçok yaptırım ve yükümlülükten kaçmak amacıyla birkaç şirkete bölünmüştü.

Gelişmelere dair somut bilgileri olmadığımızı söyleyen işçiler, tüm bu işlere sendikanın “**baktığını**” söylüyorlar. Birleşik Metal-İş Sendikası'nın 10 yılı aşkın süredir burada örgütlü olduğunu ve patronla görüşmeleri de onların yürüttüğünü öğreniyoruz. İşçilere beklentilerini sorduğumuzda ise, “**işimize devam edelim yeter, zaten işyerinden pek şikayetimiz yoktu, bugüne kadar sorun yaşamadık**” diyorlar.

Fabrikanın grevde olan bölümünde, daha doğrusu şirkette 150 kadar işçi

çalışıyor ve bunların 130'u şu an iş bırakmış. Diğer 20 kişi ise, yaptıkları işin kilit noktalarında işlerin aksamaması için çalışıyor! Grevin kamuoyuna pek yansımadığını belirtiyor ve yansıtmak için bugüne kadar neler yapıldığını soruyoruz. Sendika zaman zaman bir-iki gazeteci getiriyormuş, en fazla gelen gazete ise **Zaman** gazetesiymiş. 27 Ocak'ta bir dayanışma gecesi yapılmış, ancak görüştüğümüz işçiler gidemediklerini ve ayrıntıyı bilmediklerini söylüyorlar. “**Eylemi duyurmak için kamuoyu oluşturmak, kitlesel basın açıklamaları ve basına-kamuoyuna yoğun çağrılar vb. girişimler gerek**” gibi önerilerimiz ise, “**buradaki eylem değil, grev**” biçiminde cevaplandıktan sonra, bu tür girişimlerle ilgili en iyi bilgiyi sendikadan alacağımız söyleniyor.

İşçilerle yaptığımız görüşme, sorulan soruların cevabını sendikaya havale etmelerinden veya cevaplamaktan kaçınmalarından kaynaklı kısır geçiyor. Görüştüğümüz işçilerin, sorunu sadece ekonomik temelde ele alan yaklaşımları, kendi kaderlerini aslında ellerine almışken, konuşma arasında “**birileri çıkıp bu duruma müdahale etmeli**” demeleri ve “**peki bu kurtarıcılar kim veya kimler olabilir?**” sorumuzu ise “**devlet büyükleri vb. kişiler diye yanıtlamaları**” sınıf bilincinden çok uzak olmalarının ve de onlar adına “**pazarlık yapan**” sendikacıların sınıf bilinci taşımak gibi bir derdi olmamasının ürünüdür hiç kuşkusuz.

Sohbetimizi burada noktaldıktan sonra iki işçiyle birlikte, geldiğimizi haber verdikleri **Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şubesi**'ne doğru yola çıkı-

yoruz. Sendikaya gelindiğinde, “**Trakya Sanayi'deki eylemle ilgili bilgi almak için geldik**” şeklindeki söylemimiz, sendikacılar tarafından “**eylem yok, grev var!**” sözleriyle karşılanıyor.

Eylemle, pardon grevle ilgili, Birleşik Metal-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı **Ahmet Durak**'ın görüşünü alıyoruz.

Aldığımız bilgilere göre grev 2006-2008 TİS görüşmeleriyle gündeme gelmiş. Patron ilk görüşmelerde masaya oturmuş ve idari konularda anlaşma sağlanmış. Ancak iş parasal konuya, yani zam vermeye gelince masadan kalkmış. “**En az bir yıl zamsız çalışsınlar**” diyor. Durak, patronun parasal meseleden kaçmasını, Sümerbank'la olan ilişkisinden kaynaklı TMSF'nin bazı mallarına el koyması ve hakkında çıkan tutukluluk kararını bu süreçte paraya çevirdiği için parasal sıkıntıya girmesi olarak açıklıyor. **Kısacası**, fabrika tüm tarihi boyunca hortumculara ev sahipliği yapmış ve diğer hortumcular gibi bu süreçteki patron da hortumladıklarından dolayı girdiği borcu, işçilerin üzerinden çıkarmaya çalışıyor.

Bu grevin kamuoyuna fazla yansımaması konusunu Ahmet Durak'a da açıyoruz. “**Kamuoyu dediğiniz kimler, basın dediğiniz kimler? Sanki ne işe yarayacak?**” Durak, yaptırıma dönük hiçbir girişimin patrona geri adım attıramayacağını düşünüyor!

Sınıf sendikacılığından uzak bir duruşun ifadesi olan bu düşünce hiç kuşkusuz, işçinin üretimden gelen gücünü eyleme dökmeyi göze alamamayı, bu güce güvenmemeyi de beraberinde getirmekte. **Bu güvensizliktir ki, grevin bir eylem biçimi olduğu gerçeğinin de görülmezden gelmesini beraberinde getirerek, eylem sözcüğüne adeta ürkerek baktırıyor.** Sendikacıların eyleme dönük bu yönlü ve de genel yaklaşımı bile tek başına, grevdeki işçilerin sınıf bilincinden neden yoksun olduklarını, ayları bulan bir grevin hiçbir somut kazanıma dönüşmemesinin nedenlerini açıklamaya yetiyor. **Kısacası**, bir eylem daha sarı-bürokrat sendikacılığın öncülüğünde, daha başından boğulmaya mahkum bir seyir izleyerek, aylardır sürüyor!

(Kartal)

DİSK Limter-İş 11. Olağan Genel Kurulu yapıldı

27-28 Ocak tarihleri arasında gerçekleşen **Limter-İş Sendikası 11. Olağan Genel Kurulu** mevcut yönetimin seçimleri kazanmasıyla sonuçlandı. Limter-İş Sendikası Genel Başkanlığına halen tutuklu bulunan Genel Başkan **Cem Dinç** ve sekreterliğe ise,

yine tutuklu bulunan Genel Sekreter **Zafer Tektaş** bir kez daha seçildiler.

Kongrenin ilk gününe hakları gasp edilen Tersane işçilerinin mücadelesinde bir perspektif oluşturulması tartışmaları damgasını vurdu. **Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde tutuklu bulunan **Cem Dinç** ve **Zafer Tektaş** gönderdikleri mesajlarla adaylıklarını açıkladılar. Kurulda, Basın-İş Genel Başkanı **Ertuğrul Bilir**, Tekstil-Sen Genel Sekreteri **Beycan Taşkiran** ve Deri-İş Tuzla Şube Başkanı **Binali Tay** birer konuşma yaparak, Limter-İş'in mücadelesinde yanlarında olduklarını

belirttiler.

Yaşadıkları sorunları dile getiren tersane işçileri, Genel Kurul'a sunulan öneriler üzerinden tartışmalar gerçekleştirdiler. TMY gibi yasalara karşı mücadele, 2821-22 kölelik yasalarına karşı mücadele, **1 Mayıs** ve **8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü**'nün ücretli izin günü olması talepleri ile mücadele yürütme başlıkları altında sunulan öneriler, oylamaya sunuldu ve oy birliği ile kabul edildi. Genel Kurul'da iki ayrı liste vardı. Her iki listede de Dinç, Genel Başkan adayı olarak gösterilirken, en hararetli tartışma-

lar Genel Sekreter adayı üzerine yapıldı. Listelerden ilkinde Genel Sekreterliğe Zafer Tektaş, Yönetim Kurulu'na ise Kamber Saygılı, Hakkı Demiral ve Hakan Erdeğin aday gösterilirken, diğer listede Genel Sekreterliğe Ali Doğan, Yönetim Kuruluna ise Önder Çağlar, Fedai Yelli, Yusuf Ertuğrul ve Ozan Çelik aday oldu. İlk gün yaşanan tartışmalardan sonra ikinci gün seçimler yapıldı. Sonuçların açıklanmasından sonra söz alan Kamber Saygılı, ilk olarak “**işçi meclisi**” kuracaklarını ve bundan sonra da kolektif bir mücadele hattı izleyeceklerini belirtti. (Kartal)

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**ABONELİK
ŞARTLARI**

6 AYLIK: 10.200.000

1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.

Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

Musul-Kerkük etrafında kopartılan fırtına büyüyor

TC egemenleri açısından meselenin özü, tarihte ellerinden kaçırdıkları Musul-Kerkük'ün, burada büyük miktarlarda var olan ve hem emperyalistlerin hem de Türkiye egemenlerinin iştahını kabartan muazzam büyüklükteki petrol yataklarıyla birlikte Kürtlere kalması ve de özellikle de bunun bir Kürt devleti biçiminde gerçekleşmesidir. Tüm çabalar bunun önünü kesmeye dönüktür.

Kuruluşundan bu yana, kendi topraklarında yaşayan Kürtlerin varlığını kabul etmek bir yana, sistematik bir imha-inkâr politikası güden faşist TC devleti, bununla da yetinmeyerek, kendi sınırları dışında kalan bölgelerdeki Kürtlere dönük de, aynı politikayı izleme gayretinde olmuştur. Özellikle Irak Kürtleri TC egemenleri açısından en az "içerdeki" Kürtler kadar büyük bir "tehdit" oluşturmuş ve bu bölgeye çeşitli vesilelerle ve de sık sık gözdağı amaçlı "sınır ötesi operasyonlar" düzenlenmiştir. Bu operasyonlar, bölgede "barındırıldığı" söylenen "bölücü örgüt"ün "belini kırmak", "başını ezmek" gibi nedenlere dayandırılrsa da, Musul-Kerkük meselesi ve de TC egemenlerinin buraya dönük hâkimiyet iddiası her zaman daha öne çıkmıştır. Bu hâkimiyet iddiasıyla bağlantılı olarak da, bölgede bağımsız bir Kürt Devleti kurulma olasılığına dönük korku, her daim Türkiye egemenlerinin içini kemiren bir kurt olmuştur.

Ortadoğu'nun sınırları geçtiğimiz yüzyılın başlarında, emperyalistler tarafından yeniden çizildiğinde, bölgede yaşayan Kürtler, bu yeni sınırların dışında bırakılmıştı. **Musul-Kerkük meselesi** de yeni sınırların çizildiği bu yıllarda da yine bugün olduğu gibi, emperyalistler ve faşist Türkiye egemenleri arasında ciddi bir tartışma konusu olmuştur.

Bu tartışmaların odağındaki Kürtler, bugün olduğu gibi, o dönemde de bağımsız bir Kürt Devleti vaadiyle tartışmalara taraf yapılmış, bu bağımsız devlet fikri ise daha o dönemlerden itibaren, Türkiye egemenlerinin uykularını bölmeye başlamıştı. Benzer tartışmaların yaşandığı günümüzde TC devleti ve egemen sınıflar yine sorunun bir tarafını oluştururken, pazarlığın emperyalistler cephesinde bir değişiklik yaşanmakta. Bu değişiklik ise, o dönem pazarlığın bir ucunda İngiliz emperyalizminin, bugün ise ABD emperyalizminin yer almasıdır.

ABD emperyalizmi öncülüğünde gerçekleşen Irak işgaliyle birlikte tekrar ve ciddi bir biçimde gündemleşen Musul-Kerkük sorunu ve buradaki Kürtler, işgalin geldiği aşamada bölgede ciddi, stratejik bir mesele haline gelmiştir.

Sınır ötesi operasyona ABD engeli

ABD'nin işgal politikasına başından beri tam destek veren Irak Kürtleri, şimdilerde bu desteğin karşılığını almaya hazırlanıyorlar. Bu karşılığın ise, sözde de olsa bağımsız bir Kürt devleti olma olasılığı öne çıkmakta. **ABD emperyalizmi bölgesel çıkarları gereği, en azından şimdilik bölge Kürtlerinin hamiliğine soyunmuş durumda.** Hemen dibinde bir Kürt devleti kurulmak istenmesi fikrine bile tahammül edemeyen faşist TC devletinin ise bu mesele özgülünde yine şahlanması ve atağa kalkması da hem emperyalistler hem de Kürtler açısından pek de sürpriz olan bir durum değil. Bunun içindir ki, uzunca bir zamandır Kuzey Irak'a sınır ötesi operasyon düzenlenmesi gündemin başlıklarından düşürülmektedir. Bunun ze-

minini oluşturmaya dönük pratik ise Kürt ulusal hareketine ve böylelikle de Kürt halkına dönük imha ve inkâr politikasının turmandırılmasında görülmektedir. Ancak tüm bu pratiğe karşın, önceki yıllarda en küçük bir vesileyle gerçekleştirilen sınır ötesi operasyonlar, bu süreçte kopartılan onca yaygaraya rağmen bir türlü gerçekleştirilememektedir. **Bunun nedeni ise basittir:** ABD buna izin vermemektedir. ABD emperyalizminin izni olmadan nefes bile alamayan faşist TC egemenleri, geçmişte en küçük ihlâli bile operasyon gerekçesi olan -kendi çizdikleri- "kırmızı çizgiler" -yine kendilerine göre- bu süreçte defalarca ihlal edilmesine rağmen böyle bir operasyona kalkışmamaktalar. Ancak her şeye karşın, Musul-Kerkük meselesinden de kolay vazgeçecek gibi de görünmüyorlar. Sınır askeri yığınak yapmayı ve bölgedeki iddialarına kılıf olarak getirdikleri Türkmenlere vaatlerde bulunmayı ve sözde onların haklarını korumaya dönük olduğunu iddia ettikleri söylemleri kullanarak Türkmenleri kışkırtmayı sürdürüyorlar. Tüm bunlar da yetmiyor, bu sorun özgülünde gizli Meclis oturumları yapıyorlar. Ancak tüm bu manevralara ve esip-gürlemelere karşın, daha önce de belirtilen, ABD faktöründen kaynaklı, bir sınır ötesi hareketi göze alamıyorlar.

Musul-Kerkük meselesinin kökeni

Musul-Kerkük üzerinde kopartılan bu fırtınayı daha iyi anlayabilmek için, tarihsel sürecine bir göz atmak gerekmektedir.

Bünyesinde sayısız tarihsel zenginliği barındıran **Mezopotamya**'nın verimli toprakları üzerinde yer alan Musul-Kerkük, tarih boyunca egemenlerin paylaşım kavgalarına sahne olmuştur. Bu kavgaya, bölgedeki zengin petrol rezervlerinin ortaya çıkmasıyla birlikte daha da kızışmıştır.

Yüzyıllarca Osmanlı'nın hâkimiyetinde kalan bölge, Osmanlı'nın çöküşüyle birlikte Avrupalı emperyalistlerin ilgi alanına girmiş ve bugüne kadar uzanan Kerkük-Musul meselesinin kökenleri de daha o zamanlar atılmıştır.

Irak petrolünün % 40'ına sahip olan Kerkük bölgesi, hiç kuşkusuz sadece bu yanıyla bile emperyalistlerin üzerinde durmasını beraberinde getirmektedir.

Bu bölgedeki petrol kavgaları daha **1. Paylaşım Savaşı** öncesinde, bölge henüz Osmanlı'nın hâkimiyetindeyken gündeme gelmiş. İngilizler Osmanlı'dan aldıkları altın arama izniyle, bölgede var olduğu istihbaratını aldıkları petrole dönük sondaj çalışmalarını yaparak, petrolün varlığını somutlaştırmışlar. **1. Paylaşım Savaşı** sırasında Irak'ı işgal eden İngiliz emperyalizmi Musul ve Kerkük'ü tamamen ele geçirmeye dönük planlarına da hız vermiştir. Savaş sonrası süreç, aynı zamanda Ortadoğu'nun, böl-parçala-yönet politikası doğrultusunda sınırlarının yeniden belirlendiği bir süreçtir. Musul-Kerkük bölgesi de, başta Kürtler, Türkmenler ve Araplar

olmak üzere çeşitli uluslardan ve dinlerden insanları bünyesinde barındırması nedeniyle, buna uygun bir yapıya sahiptir.

İngiltere bu süreçte, bölgede çoğunlukta olan Kürtlere bağımsız bir Kürt Devleti kurma sözü vererek, Kürtler üzerinden bölgedeki hakimiyetini pekiştirmeye çalışır ve Kürtleri, yüz yıllardır bir arada yaşadıkları Türkmenlere ve de Araplara karşı kışkırtma politikası güder.

Musul-Kerkük sorunu Lozan anlaşmasında da çözülemez. İngiliz emperyalizmi açısından, zengin petroleri kadar, Hindistan yolu üzerinde bulunması nedeniyle de büyük bir öneme sahip olan Musul ve Kerkük'te çoğunluğu oluşturan Kürtler, bu süreçte hem Türkiye egemenleri hem de İngiliz egemenleri tarafından çeşitli vaatlerle kandırılmaya çalışılırlar. Çünkü her iki egemen güç de burada hâkimiyet kurabilmek için Kürtlerin desteğinin şart olduğunu düşünmektedir. Türkiye egemenleri Lozan görüşmelerinde Kürt liderlere, Türkiye'nin Kürtlere özerklik tanımaya hazır olduğunu söylüyordu ve hatırlanacak TBMM'den böyle bir karar bile çıkarmışlardı. Ancak görüşmelerin İngiliz emperyalizmi lehine gelişmesi, TC egemenlerinin Kürtlere karşı ne kadar "samimi" olduğunu da göstermişti. Zaten her iki tarafın da asıl ilgilendiği şey Kürt meselesi değil Kerkük'ü de içine alan Musul vilayeti ve buranın stratejik önemi idi.

Bunun içindir ki, aynı tarihlerde gerçekleşen Koçgiri İsyanı kanla bastırılmış ve is-

ye bölgedeki petrolerden pay alacaktı. Bölgedeki Kürtler ise bu koşullarda bağımsız bir devlet kurma olasılığının giderek ortadan kalktığını görmüşlerdi. Irak'taki Kürt tarihinin son sayfaları **1. Emperyalist Paylaşım Savaşı**'nın ardından kapanmış gibiydi. 1930 yılında İngiliz emperyalistleri ile Irak egemenleri arasında imzalanan bir anlaşmayla, İngiliz emperyalizminin Irak üzerindeki manda yönetimi sona eriyor ve Irak'a bağımsızlık tanınıyordu. Bu anlaşmada Kürtlerin haklarını ve çıkarlarını güvence altına alan hiçbir hüküm yoktu. Böylece Kerkük-Musul ve de bölgede yaşayan Kürtler, Irak devletinin insafına terk edilmiş oluyorlardı. Irak devleti buradaki resmi hakimiyetiyle birlikte, bölgede Araplaştırma politikası güderek, buraya Arapları yerleştirmeye başladı. Bu tarihlerden itibaren bölgedeki Kürtlerin ve diğer etnik grupların Kerkük bölgesinde toprak ya da ev satın alması engellendi. Kürtler zorla Kerkük'ten göçertilerek, buradaki Kürt nüfusu azaltıldı. Bu politika tüm Irak hükümetleri tarafından hayata geçirildi. Özellikle de Saddam döneminde bölgenin Araplaştırılması çabaları daha da hızlandı.

Bir kez daha "bağımsız" Kürt devleti!

Sadece Irak devletinin değil, İran, Türkiye ve Suriye'nin topraklarında yaşayan Kürtlere dönük imha-inkar politikalarını da yıllar boyu destekleyen emperyalistler, Ortadoğu'nun sınırlarını kendi çıkarları doğrultusunda yeniden çizmeye çalıştıkları şu süreçte, geçtiğimiz yüzyılın başında olduğu gibi, bir kez daha Kürt kozuna sarılmış bulunuyorlar. **Ve bölgedeki Kürtlere yine bağımsız bir Kürt devleti vaadiyle yaklaşıyorlar.** Bu yılın sonunda Kerkük'te yapılması düşünülen referandum da yine bu politikanın bir parçası olarak ele alınmaktadır.

Özellikle de bu referanduma itiraz eden Türkiye egemenleri ise bunu boş çıkarmanın yollarını arıyor. Kuzey Irak'ı işgal etmenin önündeki ABD engelini kaldırmak için el altından **Suudi Arabistan**, Mısır, **Ürdün** ve **İsrail** gibi ülkeler nezdinde çok ciddi denebilecek girişimlerde bulunuyor.

Şunu tekrar vurgulamakta fayda var ki, TC egemenleri açısından meselenin özü, tarihte ellerinden kaçırdıkları

Musul-Kerkük'ün, burada büyük miktarlarda var olan ve hem emperyalistlerin hem de Türkiye egemenlerinin iştahını kabartan muazzam büyüklükteki petrol yataklarıyla birlikte Kürtlere kalması ve de özellikle de bunun bir Kürt devleti biçiminde gerçekleşmesidir. Tüm çabalar bunun önünü kesmeye dönüktür. Çünkü hemen sınırlarında kurulacak bir Kürt devletinin, Türkiye'nin emperyalistler açısından stratejik önemini azaltacağı düşünülmektedir. Ayrıca bölgesel bir güç olma iddiasını koruyan TC egemenleri açısından bu durum, ülke içindeki Kürtlerin bağımsızlık taleplerinin de körüklenmesi anlamı taşımaktadır.

Sınıfsal Yaklaşım

21. YÜZYILDA EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİM-II-

Emperyalistlerin en büyük akıl hocalarından Francis Fukuyama, 1989 yılında, kendisinden daha ünlü olan **“tarihin sonu”** tezini ileri sürerken, **“Buna göre ‘tarihin sonu’ liberal demokrasydi. Önceki hükümet biçimleri, sonunda kendi çöküşlerine yol açan büyük eksikliklere ve akıldışı özelliklere sahipken, liberal demokrasi çarpıcı bir şekilde bu tür temel çelişkilerden (abç) uzaktır.”** (Tarihin Sonu ve Son İnsan, Simavi Yay., 1.Baskı, sf. 9) diyordu. Bu tespit devlet otoritesine duyulan ihtiyacın azaldığından bahisle, ulus-devletlerin rolünü minimize ediyor ve **“tek süper güç”** ABD’nin dünya hegemonyası ve dizaynında işinin iyice kolaylaştığına dair hakam kesiyordu.

Fukuyama’nın hayal alemindeki sörfü ne kadar sürdü bilinmez ama itirafını alenileştirmesi için aradan 15 yıl geçmesi gerekiyordu: **“Net bir cevabın yokluğunda, ulus-devlet egemenliğine geri dönmekten ve bir kez daha devleti nasıl daha güçlü ve verimli kılabileceğimizi anlamaya çalışmaktan başka seçeneğimiz yok.”** (Devlet İnşası, Remzi Kitabevi, 1.Baskı, sf. 142)

Fukuyama’nın sözlerinde altını çizdiğimiz, emperyalist-kapitalist sistemdeki **“temel çelişkilerin”** ortadan kalktığı ya da uzlaşmaz kimliğini yitirdiğine dair savlar, emperyalizmin nitelik değiştirdiği ile ilgili esaslı temeli oluşturmaktadır. Bilindiği üzere emek-sermaye temel çelişmesi üzerinde şekillenen dünya çapındaki başlıca çelişmeler uzlaşmaz niteliktedir ve hepsi de proleter dünya devrimi sürecinin akışı ile birlikte çözüleceklerdir. Bunlardaki hakim yönlerin değişim sürecini belirleyecek olan da sınıf mücadelesidir. Sınıflar var olduğu müddetçe, çelişmelerin **“kaderi”**ni tayin edecek gerçeklik budur. Diyalektik bağ, sınıfların varlığını da bu çelişkilerin çözümüne havale etmekle süreçleri birbirine eklemlemektedir.

Ne burjuvazi ile proletarya, ne emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasındaki çelişmelerde **“özel manada”** bir değişim

olmuştur. Aksine, bu çelişmelerin her iki kutbu da daha da keskinleşmeye yol açan bir saflaşma/derinleşme içerisindedir. Proletaryanın tarih sahnesinden çekilmekte olduğuna, nüfusunun azaldığına ya da üretimden aldığı payın eskiye göre daha çok arttığına dair iddialar büyük bir aldatmacadır. Aynı minvalde, burjuvazinin yaşam standartlarının gerilediği ve orta sınıflara yaklaştığı, hatta belli oranda dönüştüğü, dolayısıyla sınıf farkının eridiğine dair tüm görüşler ucuz yalanlar olarak sarf edilmektedir.

Emperyalist organizasyonların kendi kurumlarının yayınlamakta olduğu filtrelili bütün istatistikler bir yana, burjuvazinin ihtişamlı yaşantısı dünyanın gözü önünde sergilenmekte, proletaryanın daha da sefilleşen tablosu ve buna karşı bir çok ülkedeki eylem ve direnişleri ciddi bir ağırlık kazanmaktadır. Demokrasi, özgürlük ve eşitliğin bekciliği ve taşıyıcılığına soyunan **ABD’de özel mülkiyetin 3’te biri yarım milyon kişinin elindedir.** Bu ülkede, en zengin yüzde 1’lik nüfus, yüzde 95’lik kesimin toplamından daha fazla gelire sahip durumdadır.

Ezilen halklar ve uluslara yönelik emperyalist zulüm ve zorbalık, sömürücülerin vahşi geleneğine uygun biçimde işletilmektedir. **“Anti-terörizm”** bayrağı sallamak suretiyle özellikle son yıllarda fırtınaya çevrilen işgal, ilhak ve saldırı rüzgarı altında, dünyanın bir çok yöresi ezilen halklar ve ulusların kanına bulanmaya devam edilmektedir. Açlık ve yoksulluğun dayanılmaz boyutlara ulaştığı, susuzluk, hastalık, göç gibi sorunlara mahkum edilen milyarlarca nüfusun zindana çevrilen bir dünyaya hapsedildiği koşullarda, emperyalizm insanlığa cehennemi yaşatmaktadır. Doğanın kirletilmesi ve tahribatı ile gelinen aşama, yeryüzünü büyük bir felaketin eşğine getirmiştir.

Emperyalizm ile ezilen uluslar ve halklar arasındaki çelişki uç boyutlarda şiddetlenerek sürmektedir. En zengin yüzde 20’lik dilim ile en yoksul yüzde 20’lik dilim arasındaki mesafe 1960’lı yılların başında 30’da 1 iken 2000’lerde 70 katına çıkmıştır.

Yaklaşık 200 dev tekelin dünya üretiminin 3’te birine el koyduğu, yalnızca 4 büyük holdingin Afrika kıtasından fazla gelir elde ettiği koşullarda, örneğin **General Motors’un** yıllık cirosu Türkiye’nin toplam **GSMH’**nden fazladır. 2000 yılı sonunda 7.2 milyon dolar milyoneri sayısı geçtiğimiz yıl -2006’da- 13 milyonu geçmiştir. Zenginlerin daha çok zenginleştiği, dolar milyarderi ve milyonerinin arttığı şartlarda, tezinin diğer kefesinde yoksulların giderek daha azgın bir sömürü ve zulüm altında inlettikleri gerçeği bulunmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşaması ve ayakta kalabilmesi, özü gereği sömürü ve daha fazla sömürden başka baskı ve zor gerektirmektedir. Bunun ortaya çıkardığı tablo, yukarıda özetlediğimiz çizgilerle şekillenmiştir. Burjuva ideologlar ile ona bilinçli veya bilinçsiz tav olan diğer bütün küçük burjuva aymazların, **“insani”** kodlar yüklediği sistemin temel çelişkilerden arındığı ya da bu çelişkilerin aşınarak uzlaşır bir niteliğe evrildiği yolundaki iddiaları, kendilerinin dahi inanmadıkları safsatalardır.

Buradan da hareketle bir diğer başlıca çelişki konumundaki emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin uzlaşır bir hal aldığına dair propagandanın da maddi gerçekliği bulunmamaktadır. Özetle, **“ABD’nin ezici üstünlüğünden gelen baskınlığı sayesinde diğerlerini sindirmek suretiyle etrafında toplaması bir yana, küreselleşmenin sınırları ortadan kaldırmış olması gerçeği, yeniden paylaşım arzusuna son vermiş ve savaş dürtüsü ortadan kalkmıştır.** Kaldı ki insani açıdan daha medeni bir kimlik kazanan batılı büyük devletlerin çok yönlü bir dizi ittifak içerisindeki birliğinden de görüleceği gibi, kendi aralarındaki itilaf ve anlaşmazlıkları diyalog yoluyla çözmeleri için hiçbir sebep yoktur.” denilmektedir.

Yazımızın geçen ay yayımlanan (64. sayı) ilk bölümünde değindiğimiz, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkilerin uzlaşmaz niteliğine dair tespit; kapitalist üretimin yapısal özelliğiyle, emperyalizmin yeniden paylaşım karakterinde temel bulunmaktadır. Kaldı ki **“ya devrimler savaşa yol açar ya da devrimler savaşı önler”** tespitindeki temel espri, emperyalist savaşların diğer bir kaynağının da devrimler dalgasının emperyalistler arasındaki çelişkileri daha da şiddetlendirebileceği gerçeğidir. Bu durumda otomatik olarak gericiilerin daha fazla işbirliği ve kenetlenme içerisinde ola-

cağını ileri sürenler büyük bir yanılgı içerisindedir. Kimi gerici/faşist emperyalist güçlerin devrim dalgasının patladığı ortamları fırsat bilerek dünya hegemonyası için harekete geçebilecekleri ya da bu tür gelişmelerin kendi aralarındaki çelişkileri derinleştirebileceği yaşanan gerçeklerdir.

Dünya, temel ve başlıca çelişkileri itibarıyla kıyasıya sürüp giden bir sınıf mücadelesine sahne olmaya devam etmektedir. Sistemin boğulurcasına yaşadığı krizlerin sonucu olarak, hem ekonomik hem siyasi hem de askeri alanda, gerek önderlik eden ABD gerekse de onu karşılayan ve palazlanan diğer güçler eliyle geliştirilen çok yönlü hamleler ile bunu göğüslemeye çalışanların direnişi neticesinde kaynayan bir dünya gerçekliği vardır. Tarihin Sonu’nu getiren Fukuyama’yı aynı cepheden bir başka akıl hocası, **“Medeniyetler Çatışması”** tezinin yaratıcısı Samuel Huntington tekzip ederken, **“Karanlıklar Çağı”** olarak nitelediği dünyanın günümüzdeki halini şu şekilde özetliyordu:

“Dünya çapında düzenin ve hukukun çöküşü, devletlerin iflasi ve dünyanın pek çok yerinde anarşinin yükselişi, suç işleme oranlarında patlama, sınır ötesi mafyalar ve uyuşturucu tekellerinin oluşumu, bir çok toplumda uyuşturucu kullanımında artış, aile kurumunun zayıflaması, bir çok ülkede güven ve toplumsal dayanışmanın azalması, dünyanın büyük bölümünde uygarlıklar ve devletler arasında dini, etnik şiddetin yaşanmaya başlanması, dünyanın büyük çoğunluğunun silah zoruyla yönetimi.” (The Clash of Civilisations and the Remarking of World Order, sf. 321; Aktaran- Gilbert Achcar, Barbarlıklar Çatışması, Everest Yay. 1.Baskı, sf. 138)

Dünya ticaret hacminin yüzde 10’una ulaşan parasal hacmiyle (400 milyar dolar-1995 tespiti) uyuşturucu ticareti; demir-çelik ya da motorlu araç sanayinden daha yüksek bir mali tablosuyla ABD’nin savaş bütçesini dahi aşmaktadır. Emperyalizmin 21. yüzyıla can havliyle taşıdığı dünyaya sömürü, hastalık, açlık, yoksulluk ve zorbalıklar ile daha fazla zulüm ve işkence yaşatmaması, savaşlar ve katliamlarla daha çok kan akıtılmaması, daha fazla kirletmemesi ve zehirlememesi için proleter devrimler kendini her zamankinden daha fazla dayatır hale gelmiştir. Emperyalizm bütün bu nedenlerdir ki proleter devrimlerin öngünüdür!

ABD emperyalizmi, yarattığı kaos üzerinden hakimiyet sağlamaya çalışıyor

Hem işgal altındaki Irak’ın hem de bölgenin geleceğinin bir parçası olarak ele alınan Kürt sorunu böyle bir seyir izlerken, bölgedeki gelişmelerin baş aktörü ABD’nin **Yeni Irak Stratejisi’**ni açıklamasıyla birlikte, bu stratejinin bir parçası olarak çatışmalar da yükselişe geçmiştir. Bu yeni hamlenin ürünü olarak, Irak’ta son günlerde artan çatışmalar da, bir günde yaşamını yitiren insan sayısı 300 ile 100 arasında değişmektedir.

Türkiye’yi de giderek sıcak çatışmaların

içine almaya başlayan bu süreçte neredeyse kilit bir mesele haline gelen Kerkük-Musul sorunu ve de bu bağlamdaki Kürt sorunu, hiç kuşkusuz emperyalistlerin çıkarları neyi gerektiriyorsa, bu yönde bir çözümlerle sonuçlandırılmak istenmektedir. İşgallere karşı gelişen direnişler, ABD emperyalizminin bölgesel ve de güvenilir bir destek ihtiyacını artırmaktadır. Şu süreçte bölgede ABD emperyalizmine karşı direnişte yer almayı bırakalım, işgallere doğrudan ortak olma pozisyonuna gelen Irak Kürtleri, bu **“hizmet”**lerinin karşılığını beklemektedirler. ABD emperyalizmi, yayımlanan son istihbarat raporunda da yer verilen Kürt meselesini, kendine Iraktan çekilmeme gerekçesi yaparak, Kürtlerin des-

teğini artırma girişimlerini sürdürüyor. Hem de sadece Irak Kürtlerinin değil. ABD’nin PKK koordinatörünün **Mahmur Kampı’**ni ziyareti, PKK’nin lider kadrolarıyla görüşmesi ise PKK’yi de bu sürece dahil etme çabalarının artık somut olarak açığa çıkmasıdır. Kısacası, ABD hem Irak Kürtlerini, hem İran hem de Türkiye Kürtlerini arkasına alma hesapları yapmaktadır. İran hedefiyle de bağlantılı olan bu yaklaşımla bir yandan İran’ın zayıflatılması, diğer yandan da Ortadoğu’nun sınırları, buradaki ülkeler bölünüp-parçalanarak yeniden çizilmek istenmektedir. Bunun içindir ki, sadece mezhep çatışmaları değil etnik çatışmalar da körüklenerek, bölge tam bir kaosa sürüklenmek is-

tenmekte ve bu kaos ortamı üzerinden de emperyalist hakimiyet, özellikle de ABD emperyalizminin hakimiyeti pekiştirilmeye çalışılmaktadır. Bu gelişmeler önümüzdeki sürecin devrimciler, komünistler ve de tüm ilerici muhalif güçler açısından daha da zorlu geçeceği, bizim de içinde yer aldığımız bu güçlere karşı saldırıların artacağı anlamına gelmektedir. **Hrant Dink katliamı sadece bir başlangıçtı denebilir.** Daha azgınca saldırılara gebe olan bu süreci göğüsleyebilmek ise, süreci iyi tahlil edip, buna uygun taktikler geliştirmekten ve bu taktikleri hayata geçirmeye uygun bir donanımdan geçmektedir. Bu donanım ise her şeyden önce net bir ideolojik-siyasal duruşu gerektirmektedir.

Sağlıkta yıkım, "torba yasa" ile devam ediyor...

29 Ocak Pazartesi günü İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir gibi illerde biraraya gelen SES ve Tabip Odaları üyesi sağlık emekçileri çeşitli eylemler yaptılar.

Son yıllarda emekçi halkımıza egemen sınıflarca yöneltilen saldırıların belki de en önemli ayağını, sağlık alanında "reform" adıyla sunulan, sağlık hizmetlerini, devletin yükümlülüğü olmaktan çıkararak, piyasa koşullarına terk etmesi yolunda atılan adımlar oluşturmaktadır. İlaç, sağlık malzemesi vb. sağlık ürünlerinin üretimini, pazarlamasını ve ithalini gerçekleştiren sermaye için "iştah kabartan" bu alanın, birebir devlet eliyle sermayeye peşkeş çekilmesi, patron ağaların Meclis'inden çıkarılan ve çıkarılacak yasalarla hızla sürüyor.

Son olarak kamuoyuna "torba yasa" olarak yansıyan bu yasayla birlikte, sağlığın piyasalaşmasının önündeki engellerden bir kaçı daha ortadan kaldırılıyor. Bu konuyla ilgili olarak SES Şubeleri ve Tabip

Odaları ülke genelinde basın açıklamaları, imza kampanyası ve yürüyüşler gerçekleştirerek, emekçi halka bu yasanın niteliği teşhir ediyor ve karşı duruşu örgütüyor.

29 Ocak Pazartesi günü İstanbul, Ankara, İzmir, Eskişehir gibi illerde biraraya gelen SES ve Tabip Odaları üyesi sağlık emekçileri çeşitli eylemler yaptılar.

29 Ocak Pazartesi günü İstanbul'da Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde ortak basın açıklaması yapıldı. Yine Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi önünde biraraya gelen ve "Angarya çalışmak istemiyoruz" sloganlarını atan kitle adına konuşan TTB Başkanı Gencay Gürsoy; hükümetin uyguladığı politikaların hastalar ve sağlık çalışanlarını olumsuz et-

kileyeceğini söyledi.

Ankara'da biraraya gelen sağlık emekçileri de Meclis önünde eylem yaptılar. "SES'siz kalmayacağız" yazılı dövizler açan emekçiler, adına konuşan SES Başkanı Köksal Aydın sağlık çalışanlarının bu torbaya sığmayacağını dile getirdi.

Sağlık emekçilerinin yasaya karşı tepkilerinin bir adresi de İzmir'de Tepecik Eğitim ve Araştırma Hastanesi oldu. Aynı kurumlar tarafından düzenlenen eylemde konuşan İzmir Tabip Odası Başkanı Suat Kaptaner yasanın IMF'nin direktifleri doğrultusunda yapıldığını söyledi.

Adana'da da ATO, SES, Dev-Sağlık-İş Numune Hastanesi önünde biraraya gelecek eylem yaptı. (H.Merkezi)

TÜPRAŞ'ta ihmal 2 can aldı

TÜPRAŞ'ın İzmit rafinerisinde geçtiğimiz günlerde yaşanan patlama Afrika kökenli 2 işçinin yaşamına mal oldu.

Patlamanın ardından görüşünü aldığımız, Petrol-İş Sendikası, TÜPRAŞ Baş Temsilcisi Salih Efe konuyla ilgili şunları aktardı:

"TÜPRAŞ'ta geçtiğimiz yıllara kadar benzin inceltmede kullanılan bir madde vardı. Zehirli olan bu maddenin kullanımı AB uyum yasaları çerçevesinde yasaklandı. Ancak daha önceleri bu maddelerin bulunduğu tankların temizlenerek, sökülmesi gerekiyordu. TÜPRAŞ bu işi ihaleye verdi ve ihaleyi ise INNOSPEC adlı İngiliz şirketi kazandı. İngiliz şirket tüm işi, bünyesinde çalıştırdığı Afrikalı işçilere yaptırıyor, o gün de yine bu işçiler çalışıyordu. Ancak söküm ve temizleme işlemi sırasında alınması gereken bazı önlemler var, yoksa bu işlemler tehlikeli hale gelebiliyor. Anlaşılan şirket bu önlemleri almamış. Çünkü tam söküm sırasında büyük bir patlama oldu."

(Kartal)

Emekçinin Gündemi

HRANT DINK CİNAYETİ, KÖRÜKLENEN MİLLİYETÇİLİK VE İŞÇİ SINIFININ TUTUMU

Gerek ülkemiz egemenleri gerekse işçi ve emekçiler açısından oldukça sancılı geçeceği aşikar olan 2007 yılını, Hrant Dink'in infazıyla karşıladık.

İşçi ve emekçiler açısından bir yığın hak gaspının, sömürünün, saldırganlığın girdabında geçen 2006, ülkemiz egemenleri açısından da yaklaşan seçim gündemleri, Irak-Kerkük meselesine ABD ve TC'nin hesapları ve beklenen ekonomik krizle yeni manevraların zemini oldu. Bunca gelişmenin ortasında yıpranan, güven zafiyeti yaşayan devlet, önümüzdeki dönemi kurtarmanın telâşındadır.

Hrant Dink'in infazını, içinde bulunduğumuz dönem açısından, devletin toplumsal muhalefeti bastırmak, susturmak dahası yok etmek için başvurduğu diğer infazlardan ayrı ele almak gerekmektedir.

Hrant Dink cinayeti, ardından zaten gözden çıkarılmış olan ve deşifre edilen Ogün Samast vb.'leri gibi cinayete dair bir dizi ayrıntının öne çıkarılması, olayın tek sorumlusu devleti temize çıkarma gayretinden başka bir şey değildir. Keza her geçen

gün açığa çıkarılan isimler, görevden almalarda infazın amacını ve sonucunu değiştirmekte bilakis asıl sorumluları gölgelemektedir. Hrant Dink'in cenaze töreninde sokaklara taşan öfke selini eritmenin, hedefinden saptırmanın çabaları olarak kavranması gereken bu durum biz işçi ve emekçiler açısından iyi irdelenmelidir. Dink'in cenaze töreni taşıdığı kitlelilikle beraber oldukça önemli politik mesajların da arenası olmuştur. Görkemli cenaze töreninde öne çıkan üç önemli slogan, aslında önümüzdeki dönemin gelişmelerine ışık tutmaktadır. Dillendirenin vatan haini sayıldığı Ermeni Soykırımını yapanlara, yok sayanlara bir yanıtı "Hepimiz Ermeni'yiz, hepimiz Hrant'ız" sloganı. Sosyal demokrasi maskesiyle kitleleri aldatan, hükümette olduğu her dönem katliamların altına imza atan faşist Baykal ve partisi CHP, "Faşist Baykal, faşist CHP" sloganıyla binlerce kişi tarafından cenaze töreninde lanetlenmiştir. Ve yine cenaze töreninde haykırılan, işçi ve emekçilerin milliyetçi-şoven saldırılara karşı mücadelesine, ayrımsız, birleşik bir renk veren "Faşizme karşı omuz omu-

za" sloganı tüm katılımcılar tarafından haykırılmıştır. Hrant Dink'in infazıyla öne çıkaracağımız gerçeklikler buralardan yükselcektir.

Tetiğe kim basmışsa basın bu cinayetin hedefi ülkemizin düşünen, yazan, çizen aydınlar, ülkedeki her türlü haksızlığa, zulme karşı mücadele yürüten devrimci ve komünistler, yok sayılan, katledilen Ermeniler, Kürtler, işçiler, köylüler ve gençlerdir.

İşçi ve emekçiler saldırısı bu minvalde algılandığı oranda birleşik bir mücadeleyi örebileceklerdir. Emperyalizm ve uşakları ezilenlere saldırırken onları karşı karşıya getirerek, Türk-Kürt-Ermeni, Alevi-Sünni vd. ayrımları yaparak onların birleşik mücadelelerini engellemek istemektedirler. İşçi ve emekçileri, ezilen halkları hedef tahtasına koyduğu kadar kurtaracak olan da onların sınıfsal kimlikleridir. İşte bundandır ki devlet işçi ve emekçileri yeni bir milliyetçi rüzgârla daha fazla dağıtmak istemektedir. Gelişen bilinci engellemek için her zaman başvurduğu klasik şovenist propagandayı statlardan sokaklara doğru yaymak amacındadır. Hrant'ın cenazesinde yüz binlerin yürüyüşünün ve hedefi döven sloganların telaşıyla ırkçı propagandaya daha çok sarılmaktadır.

Oynanan oyun olabildiğince açıktır. Sistem ezilenlerin birlikteliğini sağlayacak en sağlam ve nihai bağın sınıfsal çerçevede olacağını bildiğinden, bilinçleri bulandırmak için ırkçı hassasiyetlerle kitleleri bölmeye çalışmaktadır. Kendisine yöneleceği-

ni bildiği Emek-Sermaye kavgasını önlemek için halklar arasında türedi kavgalar çıkararak hedef saptırmaktadır.

Olayın diğer bir boyutu ise düzenin önce yoksullaştırdığı, işsiz bıraktığı (bu nedenle kurtuluşunu ancak devrimde araması gereken) bir dizi insanı kendilerine yönelecek tehlikelere karşı kiralık katil olarak kullanmalarıdır. Başka koşullarda bu insanların devrimin potansiyeli olabileceği düşünülürse sınıfsal yaklaşımın o oranda acil açılımlar sunması, halkları şovenist dalgaların içinde boğmaya çalışanlara karşı örgütlenmesi gerekmektedir.

Unutmayalım ki milliyetçi-şoven dalga; sendikasılaştırılan, özelleştirmelerle işten atılan, sigortasız günde 12-16 saat çalıştırılan, kölelik koşullarında çalıştırılıp hiçbir iş güvenliği sağlanmayan ve ölümle, sakatlıkla burun buruna bırakılan işçi ve emekçilerin mücadelesini bölerek parçalamayı hedeflemektedir. Aradığımız güç cenazedeki yüz binlerce emekçinin aydınlık ufuklarıdır. Sınıfsal eksende yürüteceğimiz her örgütlenme, ulaşacağımız her emekçi, sistemin ırkçı saldırılarına ve sınıfsal olmayan bilgi bulanıklığına bir barikat olacaktır.

Dünya halklarını daha çok sömürme kaygısıyla birleşen patronların saltanatını, işçi ve emekçilerin her renkten, her ulustan, her inançtan yükselen "Dünyanın bütün işçileri birleşin" şiarıyla yükseltecekleri mücadele yıkacaktır.

Göz koymadıkları tek şey mezarlarımız kaldı!

Tohumculuk Yasası, Meclis'te tartışılırken, hükümet yetkilileri yaklaşan seçimlerle köylülükten oy kaybetmemek için her defasında farklı bir söylem ile tepki gelmesini engellemeye çalışıyor. Sendika ve Odalar gibi demokratik kitle örgütleri ise düzenledikleri etkinliklerle yasanın içeriğini anlatmaya ve teşhir etmeye devam ediyorlar.

Bir köylü için bir sonraki yılın adıdır tohum. Her yıl köylüler ürettikleri ürünün bir kısmını tohumluk olarak ayırarak bu sayede bir sonraki yıl da ekim yapar. GDO'ların ülkemize girmesiyle bu yöntem ölürken diğer yönden pazarı tam anlamıyla ele geçirmek isteyen egemenler şimdi de **Tohumculuk Yasası** ile köylüye saldırıyor.

Meclis'te köylülerin kaderini belirleyecek olan **Tohumculuk Yasası** halen tartışılıp yaklaşan seçimlere yatırım olsun diye değişik söylemler kullanılırken, demokratik kurum ve kuruluşlardan da konuya ilişkin peşpeşe bilgilendirme-bilinçlendirme seminerleri ve toplantıları geliyor. 26 Ocak Cuma günü İstanbul'da TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası tarafından "Tohum yaşamdır, şirketlerin insafına terk edilemez"

başlıklı bir seminer düzenlendi. **Caddebostan Kültür Merkezi**'nde düzenlenen etkinlikte konuşma yapanlardan Fatih Taşdöğen, yasanın köylülerin çıkarlarını gözetmediğini belirterek, bu yasanın tohum piyasasında söz sahibi olan dünya ölçeğindeki 4-5 şirketin çıkarlarını korumak için çıkarıldığını söyledi. Bu yasa ile beraber köylülerin tohum üretmeyeceğinin veya komşusu ile tohumunu paylaşamayacağına altını çizen Taşdöğen, tohumluklara sertifikasyon ve tescil getirildiğine, sertifikası olmayan ve tescillenmeyen ürünlerin satılamayacağına dikkat çekti.

Bu işin kaymağı kime?

Sertifikasyon ve tescil işlemlerinin **Tarım Bakanlığı** tarafından yapılacağını aktaran Taşdöğen, bakanlığın bu işi

"üst birlikler" adı altında büyük şirketlere devredilebileceğini de belirtti.

Bu durumun köylü açısından son derece sakıncalı olacağını belirten Taşdöğen, "Yasa maddesinde bu gerçeği gizlemek için 'Bakanlık gerek gördüğünde bu alandaki yetkilerini üst birliklere, üniversitelere devredebilir' gibi ibarelere yer vermiştir" dedi.

Dünyanın hiçbir ülkesinde böyle bir yasanın olmadığını da kaydeden Taşdöğen, yalnız ve yalnız emperyalist işgal altında olan Irak'ta böyle bir yasanın var olduğunu söyledi. Hükümetin bunu AB dayatması olarak lanse ettiğini ve öyle meclisten geçirdiğini söyleyen Taşdöğen; "Oysa AB'nin böyle bir şey istediği yok. Bu yasa bir dönem ABD Savunma Bakanı Rumsfeld'in başında bulunduğu Munsaro adlı tohum tekeli ve onun gibi dünya ölçeğindeki üç beş firma istediği için geçirdiler" dedi.

Tüm gözler eski bir tartışmada: GDO

Seminerdeki bir diğer konuşmacı GDO'ya Hayır Platformu adına katılan Levent Alev ise tüm bu tarz oyunlara rağmen dünyadaki tohum üretiminin % 80'inin halen köylülerin elinde olduğunu kaydederek "Bu tekeller bu yüzde 84'lük paya göz dikmiş durumdadır" dedi.

Yasa ile beraber tarımın köylünün söz sahibi olduğu bir üretim yerine tekelin cirit attığı bir üretim haline getirilmek istendiğini anlatan Alev, tarımın AB ve ABD'de olduğu gibi endüstriyel tekelin egemenliğine alınmak istendiğini söyledi.

Forumdaki konuşmacılardan ZMO İstanbul Şube Başkanı **Ahmet Atalık**, tarımdaki liberalizasyon politikalarının hem kendi ülkemizde hem de benzer ülkelerdeki sonuçlarından örnekler verirken **Çiftçi Sendikaları Konfederasyonu** Sözcüsü **Abdullah Aysu** da köylülerin bu saldırılara karşı örgütlenmesinin ve örgütlü mücadelenin getireceği kazanımların önemine değindi. (H. Merkezi)

Tarım arazileri koruma altına alınsın!

Türkiye sanıldığının aksine toprak rezervleri konusunda en yoksul 19 ülkenin içinde yer almaktadır. Bu yüzden öncelikle deniz kıyılarındaki verimli alüvyal arazilerin tarım dışı kullanımı engellenmelidir.

Ülkemizde tarım arazilerini koruyan yasalar olmadığı gibi verimli pek çok tarım arazisinin üzerine fabrika, alışveriş merkezleri kurulmaktadır.

Tarım arazilerinin yağmalanmasına karşı bir açıklama yapan Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şube Başkanı **Ayhan Barut** yetkilileri görevden çağırdı.

Gelecekte bizi açlığın beklediğini, bereketli toprakların kısa vadeli çıkarlar uğruna acımasızca talan edildiğini söyleyen Barut; **Real alışveriş merkezi** ve çevresi, **Mavi Bulvar** ile ana sulama kanal arası DSİ'nin eskiden kanalet fabrikası olarak kullandığı alan **Çukurova Üniversitesi**'nin tarımsal araştırma amaçlı kullandığı alan yapılaşmaya, betonlaşmaya açıldığına dikkat çekti. Tarım arazilerinin yok edilmesine karşı Ziraat Mühendisleri Odası Adana Şubesi **Çukurova Bölgesi**'nde tarım arazilerinin amaç dışı kullanılmasına ve yapılaşmasına son vermek amacıyla topladıkları bini aşkın imzayı Meclise gönderdi.

Türkiye sanıldığının aksine toprak rezervleri konusunda en yoksul 19 ülkenin içinde yer almaktadır. Bu yüzden öncelikle deniz kıyılarındaki verimli alüvyal arazilerin tarım dışı kullanımı engellenmelidir.

(H. Merkezi)

Manisalı köylülerin zaferi!

Manisa'da bulunan **Türkiye'nin organik tarım havzası Kemalpaşa Ovası**'ndaki çimento tesisi, köylülerin verdiği mücadele sonucu iptal edildi.

Manisa'da bulunan Türkiye'nin organik tarım havzası **Kemalpaşa Ovası**'ndaki çimento tesisi, köylülerin verdiği mücadele sonucu iptal edildi.

Üreticiler özellikle kiraz, şeftali, zeytin üretiminden geçimlerini sağladıklarını belirterek **Sancaklı-Bozköy** sınırlarında kurulan çimento tesisinden çıkacak tozların havzalarına zarar vereceğini vurgulamışlardı. **Sancaklı-Bozköy, Sancaklı-İğdecik, Bağyurdu, Ören** beldeleri ile **Yiğitler Kö-**

yü'nden toplam 307 kişinin **Manisa İdare Mahkemesi**'nde açtıkları yürütmeyi durdurma davasının ardından **ÇED Raporu**'nun yürütmesi durdurulmuştu.

Köylüler ürünlerini ve doğal çevreyi koruma mücadelelerinden yılmayarak söz konusu tesisin inşaatına verilen ruhsatın da iptali için dava açtılar. Davanın sonucunda ise tesise **Sancaklı Bozköy Belediyesi** tarafından verilen inşaat ruhsatı da iptal edildi. (İstanbul)

Tarımı geliştirmek adına emeği talan etmek

Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, tarımsal bilginin zaman ve mekân sınırı olmaksızın köylü ve çiftçilere ulaşması için "Tarımsal Yayımı Geliştirme Projesi" (Tar-Gel) başlatıyor.

Tarım ve Köy İşleri Bakanlığı, tarımsal bilginin zaman ve mekân sınırı olmaksızın köylü ve çiftçilere ulaşması için "Tarımsal Yayımı Geliştirme Projesi" (Tar-Gel) başlatıyor.

Daha öncesinden bölgelerde görevlendirilen ziraat mühendisleri ile yapılan işin şimdi ise çok daha geniş bir personelle yapılması planlanıyor. Tar-Gel çerçevesinde **2500 ziraat mühendisi, veteriner ve su ürünleri**

mühendisi sözleşmeli personel olarak alınacak. Proje, **1 Şubat** tarihinde de R. Tayyip Erdoğan'ın da katıldığı bir törenle tanıtıldı.

Projenin içerisinde geçmişteki işleyişe göre hiçbir şey değişmiyorken, alınan personelin sözleşmeli olarak alınması dikkat çekici. Kadrolu olarak işe alınan memur ve personel hem daha iyi bir maaş alıyor, hem de iş güvencesi ve belli sosyal hakları da ka-

zaniyor. Hükümet, daha ucuz işgücü kullanmak için tıpkı eğitimcilere yaptığı gibi ziraat personeline de esnek çalışma modelini uyguluyor ve kadroya almıyor.

Tarım Bakanlığı'ndan yapılan açıklamaya göre; **Tar-Gel** kapsamında istihdam edilecek personelin tarım işletme sahiplerinin bilgi, teknik ve yöntemler konusundaki ihtiyaçlarının yerinde ve zamanında karşılanması

için proje gereklerine göre çalışma bölgeleri var.

Normal koşullarda işleyen prosedür ise ziraat mühendisleri ve veterinerlerin belli bir ilçe kapsamında çalışması ve bunların arasında da köy köy paylaşımıdır. Ancak proje bunun yerine "bölge" paylaşımını getiriyor.

Ayrıca istihdam edilecek personelin maaşları onların göstereceği performansa göre değişecek.

Çalışma bölgelerinin bağlı olduğu **İl/İlçe Tarım Müdürlükleri**'nin denetimi altında olan personelin maaşını çalışma sürelerinde gösterdikleri performans ve yaptıkları iş belirleyecek. **Bu da ister istemez personelin daha fazla ve daha verimsiz çalışmasını getirecek.**

Ancak teknik personel, teknik gelişmelerin yerine oturduğu orta ve büyük çaplı çiftliklerde ise daha verimli çalışabilir. **Çünkü buralarda genel bir eğitim verildiğinden ötürü işi daha kısa sürecek ve daha zahketsiz olacaktır.** Performans dayatması, personeli bu projeye gerçekten ihtiyacı olanlara değil, tam tersine ihtiyaç duymayanlara sevk edecek, onlar için çalıştıracaktır. (H. Merkezi)

Ay, ürünlerin tesiste AB standartlarında hazırlanacağını, soğuk hava deposu sayesinde de ürünün satışının bütün yıla dağılacığını, kışınsa kışlık sebzelerin işlenerek tesisin küçük bir Dardanel'e dönüşeceğini belirtti.

Kooperatiflerden üreticileri için tesis

Birçok kooperatif, üyesi olan üretici köylülerin en temel ihtiyaçlarını karşılamak için bazılarını da buna ters bir örnek teşkil ediyor, tıpkı **Kepez ve Çevre Köyleri Tarımsal Kalkınma Kooperatifi** gibi.

Kooperatif, **Kepez Vadisi**'nde üretilen kayısı, şeftali, elma ve bazı sebzelerin depolanabileceği, işlenerek paketlenip pazarda satışa hazır hale getirilebileceği bir tesis için girişimlerde bulundu.

Bu girişimlerin sonucu olarak da geçtiğimiz günlerde kooperatif başkanı **Bahadır Ay** basına açıklama yaptı. Tesisin 2200 metrekarelik alana kurulduğunu belirten Ay, bunun 1100 metre karesinde soğuk hava deposunun bulundu-

ğunu, 700 metrekarede de boylama ve paketleme işlemleri için işhaneler bulunduğunu söyledi.

Sezonlarda 30, daimi olarak 10 kişinin sürekli çalışacağı tesisin geçen yıl temelini atıldığını söyleyen Ay, maliyetinin 2,5 milyon YTL olduğunu, bunun % 20'sinin öz kaynaklardan, % 80'inin ise **Tarım Bakanlığı**'ndan karşılanacağını belirterek tesisin önümüzdeki yaz sürecine kadar tamamlanacağını söyledi.

Kepez Vadisi'nde meyve ve sebze ekiminin çok olduğunu, ancak ürünlerin iç piyasada pazarlanmasında ve ihracatında büyük sıkıntılar yaşandığını kaydeden Ay, ürünlerin tesiste AB standart-

larında hazırlanacağını, soğuk hava deposu sayesinde de ürünün satışının bütün yıla dağılacığını, kışınsa kışlık sebzelerin işlenerek tesisin küçük bir Dardanel'e dönüşeceğini belirtti. Çanakkale ZMO Başkanı **İlhan Ulus** ise üreticilerin ürün yetiştirme tekniklerini öğrendiğini, bu konuda bir sıkıntı olmazken ürünlerin pazarlanmasında sıkıntı yaşandığını belirterek tesisin kurulmasıyla beraber bu sıkıntının azalacağını söyledi. Ulus, ayrıca Kepez Vadisinin tarım açısından zenginliğine değinerek "**Üreticinin ürettiği ürünlerin pazarlanmasında kooperatif ve birliklerin etkin olmasıyla yaşanan sıkıntılar aşılanacaktır**" dedi (H. Merkezi)

Çukurova ve Konya'da kuraklık tehlikesi

Kış mevsiminde yeterli yağışın olmaması **Çukurova ve Konya Ovaları** için tehlike sinyallerinin verilmesine neden oldu.

Küresel ısınmanın bir sonucu olarak yağış miktarının azalması ile su ihtiyacı yüksek olan **Konya ve Çukurova**'da köylüler endişeli. Türkiye Ziraat Odaları Birliği Yönetim Kurulu üyesi ve Konya'nın merkez Meram Ziraat Odası Başkanı **Mustafa Hepokur**; kuraklığın ciddi boyutlara ulaştığını söyledi. "**Kuraklık önümüzdeki yıllarda Çukurova için pamuk ve Konya Ovası için pancar ve mısır üretimini olumsuz etkileyecek. Bunlar yağışta yetişen ve verim veren ürünlerdir. Çukurova pamuk için sorunu şimdiden yaşamaya başladı. Yeraltı ve yerüstü sularının azaldığı göz önüne alındığında Konya ve çevresinde pancar üretimi yakında tarihe karışacak. Suyu seven pancar için yakında su bulamayacağız**" şeklinde konuşan **Hepokur**; tüm uyarılara rağmen su konusunda bir çalışma yapılmadığını dile getirdi. Ülkemizde önemli oranda üretilmesine rağmen ithal edilen buğdaya ilişkin düşüncelerini açıklayan Türkiye Ziraat Odaları Birliği Genel Başkanı **Şemsi Bayraktar** ise önümüzdeki yıllarda buğday üretiminde bir düşüş olabileceğini ancak kurak geçen kışa rağmen buğday ithal edilmesinin gerekli olmadığını söyledi.

(H. Merkezi)

Amaçları belli: Sömürü düzenine engel olanları hayatın dışında tutmak!

Mahkeme salonlarında yargısız infazlar başlıyor!

Barolar ve devlet arasında sürekli bir sorun olan ve en son geçen yıl baroların konuyu tekrar gündeme getirmesi ile tartışılan **avukat ücretleri** yeniden gündemde.

Avukatlık ücretlerinin **külfet** olduğunu her fırsatta dillendiren **Adalet Bakanlığı**, zorunlu avukat uygulaması kapsamını daraltıp avukatlık ücretlerinin ödenmesini barolardan alarak bakanlık bütçesine bağlamayı düşünüyor.

Bu uygulama ile beraber avukat istemleri artık gözaltına alınan veya tutuklananların istemlerinden çıkarak polis, hâkim veya savcıların istemine bağlanacak. Bu durum gözaltında işkence uygulamalarını daha da arttıracak.

TBB (Türkiye Barolar Birliği) ile devleti sık sık "karşı karşıya" getiren "Ceza Muhakemeleri Kanunu Gereğince Müdafî ve Vekillerin Görevlendirilmeleri ile ödenecek ücretlerin ulusal ve esaslarına ilişkin yönetmelik" taslağına göre avukatlık ücretlerinin ödenmesinin barolardan alınması söz konusu.

Şu anda yürürlüğe girmesi beklenen yönetmeliğe göre 300-400 trilyon lirayı (300-400 milyon YTL) bulan avukatlık ücretleri bundan sonra doğrudan bakanlık tarafından ödenecek, avukat bakanlığa bağlı amirlikler ve amir pozisyonundaki savcı ve hâkimlerin talepleri ile atanacak.

Devlet avukatlığı gündemde CMK'nın "Müdafî görevlendirilmesi" başlıklı 150. maddesi gereğince gözaltına alınan veya tutuklanan bir kişi hukuki yardım olarak avukat talep edebiliyordu.

Cezası 7 yılın üstündeki durumlarda ise doğrudan avukat atanması yapılıyordu ve mahkeme bu durumu bildirmekle mükellefti. **Bu sınır 5 yıla düşürülürken yeni tasarıda ise müdafî yani avukat isteği hâkimlerin, savcılarının ve polisin insafına bırakılıyor.**

İstanbul Barosu eski başkanı **Yücel Sayman**, basına verdiği bir demeçte bu uygulamanın kesinlikle yargı bağımsızlığına aykırı olduğunu belirterek bu yönetmelik sayesinde devlet avukatlığına bir adım atıldığını altını çizdi.

Uygulamada nasıl oluyor?

Gözaltına alındığınızı düşünün. Eskiden baroya "bana avukat atar mısınız?" diyordunuz. Şimdi ise baro size avukat atasa bile gözaltına alındığınız karakoldaki polisler "biz sizi çağırmadık" diyerek sizin avukatlarla olan ilişkinizi kesebilirler. Böylece gözaltına alınan kişinin en temel hakkı olan burjuva demokrasinin yaptığı anlaşmalarla bile meşrulaşmış ve yasallaşmış savunma hakkı boşa düşürülmüş olacak. Diğer yandan ise size bir mahkeme açılır ve bunu kaybederseniz, ki bugün yargının bağımsızlığı ortadadır, tüm yargı masrafları size kesilecek, buna devletten ödeme bekleyen avukatın savunma ücreti de dair. Bu da kişiyi doğal olarak avukat ücreti endişesine düşürüyor ve kişi doğal olarak avukat hakkından vazgeçiyor.

(H. Merkezi)

Bilindiği gibi F Tipleri bankaları horumlayanlar, ülkeyi emperyalist tekellere satanlar ve bunlara karşı çıkan devrimcileri, ilerici ve aydınları katledenler için açılmadı.

F tipleri karanlık bir stratejinin bir bölümüydü. **Strateji şöyleydi:** Önce bir askeri darbe yapılacaktı, beraberinde bir darbe anayasasıyla o güne kadar alınmış tüm haklar budanacaktı. **Bununla birlikte devrimci muhalefet ortadan kaldırılacaktı.** Bunun yöntemi sokak infazlarından başlayarak, en ince biçimiyle zindanlarda "çürütme" olmalıydı. Yoksa halkın emeği ve alınteri nasıl sömürülebilirdi?

Sonuç ortada! Halkımızın en berrak sesleri, tutsaklar bu hapishanelerde kısılmak, daha da ötesi boğulmak istenmektedir. **Yaşatılan tecrit ve izolasyon sonucu bir dizi psikolojik ve bedensel sorunlar...**

Bu süreci yaşayanlardan biri de **Savaş Kör**. 19 Aralık operasyonunda, ölüm oruçlarında, tahliye saldırısında, tahliyeden hemen sonra tekrar tutuklamalarda Savaş Kör de vardı. Bu saldırılarda yaşanan her türlü psikolojik ve bedensel hastalıkları Savaş Kör de yaşamıştır.

Savaş Kör direnerek, yaşama tutunmaya çalışıyor!

Biliyoruz ki, F tipi hapishaneler açıldığından bugüne kadar uzanan süreçte, hapishanelerde bir dizi sorunlar yaşanmaya

başlandı ve hala devam ediyor. Sürekli mektup, görüş vb. cezalar keyfi bir şekilde uygulanırken, işin diğer bir yanı ise hapishanelerde bulunan hasta tutsakların sağlık sorunları ile ilgili. **Bülent Ertürk, Yaşar İnce, Mesut Deniz, Erol Zavar** bunlardan bazıları. Aynı zamanda Kasım 2006'da "ceza"sı bitmiş olan ve dışarı "salıverilen" Savaş Kör, hala ciddi sağlık sorunları ile boğuşmakta. Savaş, tahliye olduğu günden itibaren tedavisi yapılmaktadır. **Bugüne kadar yaşadıkları sonucu sağ gözü görme yetisini kaybetmiştir.** Sol gözü ise sadece ışığı hissetmektedir. Hastanedeki tedavisi devam etmektedir. Hafızası tam olarak yerine gelmemekle beraber, kısmi olarak geçmişe dair yaşananları anımsamaktadır.

Savaş'ın iyileşmesini hızlandıracak öğelerin başında yalnız olmadığını bilmesi gelmektedir. **Bu bilinçle hareket eden birçok ilden, birçok insan Savaş'la dayanışmak için kart ve mektuplar göndermektedir.** Aynı zamanda F tipi hapishanelerdeki devrimci tutsaklardan Savaş'a dayanışma kartları gelmektedir. İnternet'te Savaş Kör'ü sahiplenen, ona destek sunan birçok kurum ve kişi harekete geçmiş durumdadır.

İşte bu hareketlilik devam ettiği oranda sürece katılmış ve Savaş şahsında tüm devrimci tutsakları sahiplenmiş oluruz. Çünkü biz biliyoruz ki tutsaklarla oluşturacağımız dayanışma, mücadelenin önemli bir parçasıdır. (İstanbul)

"Görölmüştür"

25 Ocak Perşembe günü saat 11:00'de ÇHD ve TBB anti-demokratik Avukatlık Yasası'nı protesto etmek için **Bayraklı Adliye** önünde bir basın açıklaması düzenledi. İzmir Şube Sekreteri **Av. Özgür Yılmaz** tarafından yapılan açıklamada, "savunma mesleğini kamusal bir hizmet olmaktan çıkarıp, avukatların büyük çoğunluğunu ser-

mayenin ücretli köleleri haline getirmek isteyenler, böyle bir taslağı hazırlama pervasızlığını gösterebildikleri için meslektaşlarından özür dilemeli, ayrımcı ve cüretkar bu yasa taslağı tamamıyla geri çekilmelidir" dedi ve ardından yasanın tamamıyla geri çekilmesinin istenmesi ile açıklama sona erdirildi. (İzmir)

Altınbaş davasında karar 16 Şubat'ta

Gözaltında işkenceyle öldürülen Hacettepe Üniversitesi öğrencisi **Birtan Altınbaş** davasında katil polislerin 16 yıldır süren davayı zaman aşımına uğratmak için reddi hâkim talebinde bulunması 22 Aralık 2006 tarihinde görülen duruşmada reddedilmişti. **Ankara 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde** görülen duruşmaya işkenceci polislerden **İbrahim Dedeoğlu, Hasan Cavit Orhan** ve **Sadi Çaylı** ile avukatları katılmıştı. Mahkemenin dava kovuşturmasında son aşamaya geldiği bir zamanda

işkenceci polislerin avukatının mahkemeyi uzatmak için reddi hâkim talebinde bulunduğunu ifade eden Cumhuriyet Savcısı **Günay Serap Yüksel**'in talebin kabul edilmemesi yönündeki beyanını dikkate alan mahkeme başkanı **Ziya Ünal** talebi reddetmişti.

26 Ocak'ta görülen duruşmada ise bir önceki duruşmada avukatların talebinin bir üst mahkeme tarafından da reddedildiği bildirildi. **16 yıldır** yol alınamayan davada mahkeme başkanı polislerden son savunmalarını istedi. Polislerin avukatı savunma için ek süre isteyince karar duruşması 16 Şubat'a ertelendi. (Ankara)

Tecride karşı mücadele sürüyor!

İSTANBUL

Hapishanelerde yaşanan tecrit sorununa ilişkin devrimci ve ilerici kurumlar tarafından yapılan Cumartesi eylemlerinin sonucusu **27 Ocak Cumartesi** günü yapıldı.

Adalet Bakanlığı'nın yayınladığı genelge ve verdiği sözler sonucunda **Ölüm Orucu** direnişini sona erdiren **Av. Behiç Açı, Gülcan Görüroğlu ve Sevgi Saymaz**'ın son durumlarına ilişkin açıklamanın yapıldığı eylem saat 16:00'da başladı. Eylemde "**Direnış kazandı, tecride karşı mücadelemiz sürüyor**" pankartı açılırken, basın açıklaması **Pir Sultan Derneği Genel Merkezi** tarafından okundu.

Açıklamada tecrite karşı mücadelede 122 devrimcinin şehit düştüğü, 600'den fazla insanın sakat kaldığı **Ölüm Orucu direnişinin sona erdiği**, bununla birlikte Cumartesi eylemlerinin de bitirildiği, ancak tecride karşı mücadelenin devam edeceği belirtildi.

İZMİR

İÇİ, hapishanelerde süren tecrit işkencesi ve son süreçteki gelişmelerle ilgili 3 Şubat günü saat 13:00'te eski **Sümerbank** önünde bir basın açıklaması yaptı.

Sloganlarla biraraya gelen kitle adına açıklamayı okuyan **Mihriban Karakaya** hapishanelerde yaşanan tecrite ve hak gasplarına vurgu yaparak, Adalet Bakanlığı tarafından yayınlanan genelgeyle ilgili "**Gelinen noktada artık**

tüm sorumluluğun demokratik kurum ve kamuoyunda olduğu ortadadır. Tecriti kaldıracak 'ilk adım' olarak gösterilen genelgenin kağıt üstünde olduğu ve yaşamda karşılığının nasıl olacağı bilinmemektedir" denildi.

Açıklamanın ardından hapishanelerde uygulanan ayakkabı aramasına dikkat çekmek için eylemciler 2 dakika ayakkabılarını çıkardı.

HATAY

İçinde Partizan'ın da bulunduğu birçok DKÖ ve çeşitli kurumların oluşturduğu **Demokrasi Platformu**, **17 Ocak'ta Ulus Meydanı**'nda biraraya gelerek bir basın açıklaması yaptı. Basın açıklamasına katılım son süreçteki açıklamalara oranla oldukça olumluydu. Ardından **Hatay İHD'nin Adalet Bakanlığı**'na kart atma eylemi için **Merkez Postane**'ye yüründü. Burada İHD bir basın açıklaması yaptı. Kitle kart atma eyleminin ardından sloganlarla eyleme son verdi.

Devrimci tutsaklardan mektup var...

Devrimci basın sakıncalı

Yazdıkları mektuplarla **Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde **19-22 Aralık 2006** tarihlerinde 3 ve 4 günlük açlık grevi yaptıklarını duyuran tutsaklar, açlık grevine katılan tüm devrimci tutsaklara soruşturma açıldığını da bildirdiler. Ayrıca **Mercan Vadisinde** katledilen 17'ler ile ilgili, hapishanelerde bulunan devrimci tutsaklar olarak **27 Haziran 2005** tarihinde Cumhurbaşkanlığı'na ve Genelkurmay Başkanlığı'na katliamı protesto eder içerikte gönderdikleri dilekçe nedeniyle haklarında 301. maddeden dava açıldığını da duyurdular.

Tekirdağ'da devrimci basını hapishanelere almama durumu da devam ediyor. Örneğin **Atılım** gazetesinin 131. sayısı ve 132. sayısı "eğitim kurulu" kararı ile "sakıncalı" bulunarak tutsaklara verilmedi. Yine **Özgür Halk** dergisinin 173. sayısı ve **Yürüyüş** dergisinin 79., 80. ve 81. sayıları aynı gerekçeyle sahiplerine verilmedi.

Erzurum'da zorla sevk provası

Erzurum H Tipi Hapishanesi'nde bulunan **Haydar Sönmez** 17 Aralık-19 Aralık tarihleri arasında 3 günlük açlık grevi yaptıklarını belirterek bunun ardından idarenin hemen 3 ay sosyal etkinliklerden men "cezası" verdiğini mektupla ilettiler. Mektubunda "ayrıca 15 Aralık'ta dış güvenlikten jandarmalar hücremize baskın yapıp (kalkanlı, joplu, maskeli, gaz silahlı vs...) bizleri zorla kelepçeleyip karga tulumba vaziyette hapishane dışında bekletilen ringe bindirip 'gezdirerek', ana yol çıkışına kadar götürüp geri getirdiler. Bütün ısrarlarımıza rağmen herhangi bir açıklama yapmadılar. Yapılanlardan öğrendiğimiz, dış güvenliğinin içerden 'rızası dı-

şında tutuklu ve hükümlü alma provası tatbikatı' yaptıkları yönü oldu. Bu tavırlarıyla bir daha bizleri insan yerine koymadıklarını pratikleriyle gösterdiler. Cansız konu mankeni muamelesine maruz kaldık" dedi.

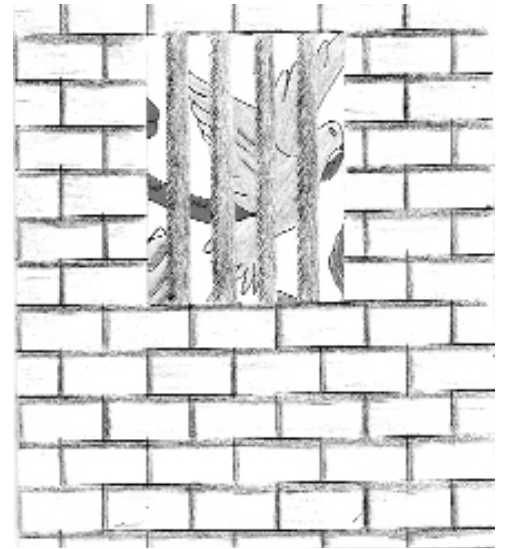
Kadın tutsaklara keyfi yaptırım

Ağrı M Tipi Kapalı Hapishanesi'nde bulunan **Fadime Özkan** ile Sincan Kapalı Kadın Hapishanesi'nde bulunan **Zeliha Bulut** da göndermiş oldukları mektuplarda hapishanelerde yaşamaya devam eden hak gasplarına değindiler.

Fadime Özkan gönderdiği mektubunda Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan **İsmail Yılmaz**'ın kendisine

göndermiş olduğu mektubun önce kendisine verildiğini, ardından "**mektup okuma komisyonu incelemiden verilmiş**" denilerek geri alındığını ve hala kendisine verilmemiş olduğunu belirtti.

Sincan Kapalı Hapishanesi'nde ise daha önce tutsaklar tarafından yapılan boncuk ve takı işlerinin hapishane idaresi tarafından yasaklandığını belirten **Zeliha Bulut**, gelen ve giden mektuplardaki kurutulmuş çiçek, boncuk ve süslemelerin kopartıldığını, kıyafet sınırlamasına maruz kaldıklarını, her hücreye sadece beş kitap verildiğini ve TKP/ML dava tutsağı **Deniz Tepeli**'ye iki ay mektup yasağı verildiğini belirtti.

Kaçırma gibi gözaltı

BEKSAV Yönetim Kurulu başkanı **Hacı Orman** ve EKD üyesi **Duriye Sezgin** polis tarafından kaçırıldı.

Hacı Orman **31 Ocak** günü **Kadıköy**'de beyaz bir arabadan inen sivil polisler tarafından zorla gözaltına alınırken aynı gün Emekçi Kadınlar Derneği üyesi **Duriye Sezgin** de **Şirinevler**'de

sokak ortasında kaçırılarak gözaltına alındı.

Yaşanan baskı ve gözaltılara karşı sessiz kalmayan ilerici ve devrimci kurumlar polisin vahşetini protesto ettiler.

1 Şubat günü Agos gazetesinin önünde biraraya gelen **Partizan**, EHP, Odak, Halkevleri, ESP, Tekstil-Sen, EKD, Dayanışma Gazetesi, SDP, HKM, Tohum Kültür Merkezi, HÖC, Kaldıraç ve KESK İstanbul Şubeler Plâtformu vb. kurumlar "**Aydınlara yönelik saldırılara son-TMY, 301 iptal edilsin**" pankartı açarken BEKSAV ile Sanat ve Hayat Dergisi de "**Hacı Orman**" serbest bırakılsın" yazılı bir pankart açtılar.

Kitle adına bir açıklama yapan İstanbul ESP temsilcisi **Ersin Sedefoğlu**; devletin aydınlara yönelik politikalarının Musa Anter, Sabahattin Ali ve son olarak **Hrant Dink**'in katledilmesinden bildiğini ancak buna yanıt olarak 200 bin kişinin sokağa indiğini söyleyerek, devletin kitle hareketini engellemek amacıyla milliyetçiliği geliştirmeye çalıştığını ifade etti. Savcılığa çıkartılan Orman serbest bırakılırken, **Duriye Sezgin** ise tutuklandı.

Gözaltına alınanlarla ilgili bir eylemde **Malatya**'da yapıldı. ESP'nin düzenlediği eylemde Orman ve Sezgin'in nasıl gözaltına alındığı anlatıldı. Eyleme **Partizan** okurları da destek verdi.

(H. Merkezi)

Başbüyük Mahallesi'nde "Rantsal Dönüşüm"e halk barikadı!

Bilindiği gibi uzunca bir süredir İstanbul'un birçok bölgesinde, adına "Kentsel Dönüşüm" denen, ama esasında emekçi semtlerin bazı sermaye gruplarına peşkeş çekilmesi için hazırlanan ve özü "rantsal dönüşüm" olan plan ile birlikte, binlerce emekçinin evleri yıkılmak ve buralardaki halk mağdur edilmek isteniyor.

ri konuşmak istemiyorlar. Biz de orada bulunan mahalle halkı ile sohbet ediyoruz; onların görüşlerini öğrenmeye çalışıyoruz.

Herşey, İstanbul Büyükşehir Belediyesi ile Maltepe Belediyesi'nin mahalle ile ilgili almış oldukları ve "Başbüyük Mahallesi'ndeki müzminleşmiş gecekondu görüntüleri, Büyükşehir Belediyesi ve TOKİ işbirliği ile tarih oluyor!" başlığıyla yayınladıkları karar ile başlıyor.

Bu planın bir parçası olarak bir süre önce Maltepe Belediyesi tarafından Başbüyük Mahallesi'nde yıkımlar için hazırlıklara başlandı. Ancak birçok yerde olduğu gibi, burada da hiç hesaba katmadıkları halk direnişi ile karşılaştılar. Başbüyük Mahallesi'ne zemin etüdü yapmak için gelen TOKİ ve Belediye ekiplerinin çalışanlarına engel olan halk, aynı zamanda kolluk kuvvetleri ile de çatışarak, emeklerine ve geleceklerine sahip çıkacaklarının mesajını verdiler.

Bu olayın basına yansımaları ile birlikte, mahallede yaşananlarla ilgili halktan bilgi almak için Başbüyük Mahallesi'ne gittik. Gittiğimizde mahallede ilk dikkatimizi çeken şey, sivil ve resmi giyimli polis ve özel timlerin varlığı ve muhtarlık binasının zarar görmüş yapısı oluyor. Mahallede 3 dernek var, ancak en son kurulan dernek olabildiğince aktif. Görüşmek istediğimiz dernek yöneticile-

Mahalle halkı, oynanacak oyunlara böl-parçala-yönet siyasetiyle parçalanmalarına karşı uyanık olarak, sürekli birlikte hareket edilmesini gerektiğini vurguluyor.

Bu karardan sonra mahalleli sorunlarına sahip çıkarak, otobüslerle Ankara'ya gidiyor. Bu arada Maltepe Belediyesi ve TOKİ de, mühendislerinin yanına yüzlerce polis vererek, zemin etüdü çalışmalarına başlamaları için Başbüyük'e gönderir. Mahalleye gelen ekipler şantiye kurmak isteyince, mahalle halkı direnişe geçer. Şantiyenin kurulmasını engellemek isteyen mahalle halkı ile kolluk kuvvetleri arasında çatışma çıkar, sabah

saatlerinde başlayan ve öğle saatlerinde biten çatışmada, faşist kolluk kuvvetleri halka gaz bombaları, tazyikli su ve coplarla saldırarak, iki kişiyi yaralar ve dört kişiyi gözaltına alır. (Bunlar daha sonra halkın ısrarla sahiplenmesi ile bırakılır.) Yine mahalle halkı, Belediye ile işbirliği yapmakla suçladıkları muhtarın evini ve muhtarlık binasını taşıyarak, tepkilerini dile getirir. O günden bugüne de mahalle halkı diken üstünde. Mahallenin neden bu kadar önemli olduğunu sorduğumuzda, zeminin kayalık olması itibarıyla, depreme karşı dayanıklı olduğunu öğreniyoruz. Ayrıca mahalle çevresinde bulunan ormanlık alan nedeniyle de, havası olabildiğince temiz ve yine Yeditepe ve Marmara Üniversiteleri ile Süreyyapaşa ve kurulma aşamasındaki Marmara Üniversitesi Araştırma Hastanelerinin bulunduğu alanın tam ortasında yer aldığını öğreniyoruz. Bu özellikler doğallığında birilerinin iştahını kabartıyor.

Başbüyük Mahallesi'nde halk, başta Maltepe Belediyesi olmak üzere, hükümete tepkili. Ayrıca faşist kolluk kuvvetlerine karşı da büyük bir tepki var. Özellikle de, oyları ile yetki sahibi olanların kendi sorunlarına duyarsızlığını ve sorunlarını görmezden gelmelerini, kendilerini yok saymalarını, aldatmalarını sindiremiyorlar. Ve yine, evlerinin, emeklerinin birilerine peşkeş çekilmesine karşı çıktıkları, haklarını savundukları için kolluk kuvvetlerinin kendilerine saldırmasına ve basının olayı çarpıtmasına oldukça tepkililer. Son olarak, mahalle halkı, oynanacak oyunlara böl-parçala-yönet siyasetiyle parçalanmalarına karşı uyanık olarak, sürekli birlikte hareket edilmesi gerektiğini vurguluyor. (Kartal)

Deniz ve Tanış'tan haber yok!

2001 yılında Silopi'de kaybedilen HADEP İlçe Başkanı Serdar Tanış ve İlçe Yöneticisi Eubekir Deniz'in akıbeti aradan geçen 6 yıla rağmen hala aydınlatılmadı. 25 Ocak 2001 tarihinde Silopi İlçe Jandarma Komutanlığı'na çağrıldıktan sonra kendilerinden bir daha hiçbir haber alınmayan Tanış ve Deniz için DTP Genel Merkezi kaybedilmelerinin 6. yıldönümünde açıklama yaptı.

Aradan geçen 6 yıla rağmen konunun aydınlatılmasına dönük somut bir gelişmenin yaşanmadığına dikkat çekilen yazılı açıklamada, demokratikleşme ve insan hakları iddiasıyla başa gelen AKP hükümetinin önceki hükümetlerden farklı bir tutum sergilemediği ifade edildi.

Açıklamanın devamında ise: "Türkiye iddia edildiği gibi bir demokratik hukuk devleti ise, olay karanlıkta kalmamalı, kayıplardan sorumlu tutulan dönemin Şırnak Jandarma Alay Komutanı Levent Ersöz ve Silopi İlçe Jandarma Komutanı Süleyman Can ile hakkında iddialar bulunan diğer resmi görevlileri de kapsayacak şekilde yeni bir soruşturma başlatılmalıdır" denildi. (Ankara)

Dikmen Vadisi'nde yıkım devam ediyor, direniş de!

"Kentsel Dönüşüm Projesi" nedeniyle Dikmen'de bulunan gecekonduların yıkımı sırasında semt sakinleri ile Ankara Büyükşehir Belediyesi'ne bağlı yıkım ekipleri arasında çatışma yaşandı.

Gecekonduların bulunduğu sokak aralarında çatışmalar yaşanırken, bölgeye çok sayıda Çevik Kuvvet ekibi sevk edildi. Ancak tüm bu yığınağa rağmen sokak aralarına barikat kuran halk, ekipleriyle çatışmaya başladı. Çevik Kuvvet ekiplerinin evlerinin yıkılmasını istemeyen vatandaşa gaz bombalarının yanında taş atarak müdahale etmesi dik-

kat çekti.

Kurdukları barikatlar önünde ateş yakarak "Dikmen Gökçek'e mezar olacak", "Gökçek'in itleri yıldırılmaz bizleri" şeklinde sloganlar atan halk, özellikle Belediye Başkanı Melih Gökçek'i protesto etti. Saldırı sırasında çok sayıda kişi gözaltına alınırken, polis ve basın mensuplarından da yaralananlar oldu. Basın mensuplarının görüntü almasını engellemeye çalışan polisin saldırısı sonucu basın mensuplarından da yaralananlar oldu. Ayrıca çatışmalar sırasında 14 kişi gözaltına alındı.

(H. Merkezi)

Yıkımlara izin vermeyeceğiz!

Dikmen ve Maltepe'de emekçi halkın barınma hakkını engelleyen ve evlerini yıkan devlete Sarıyer halkı, yaptığı eylemle yanıt verdi. 3 Şubat 2007 tarihinde Dağevleri'ndeki 2 Temmuz Parkı'nda toplanan kitle yıkımlara geçit vermeyeceğini bir kez daha haykırdı.

Sarıyer halkının yaptığı eyleme katılan Partizan, Odak, Kaldıraç, Alınteri ve Halkevleri eylemden önce yıkımlarla ilgili bir bildiri dağıtarak halkı eyleme çağırdı. Saat 20:00'de toplanan kitle sokak aralarında slogan atarak, konuşma yaparak

yürüyüş yaptı. Tekrar Park'a gelen kitle burada ateş yakarak sık sık "Yıkımlara izin vermeyeceğiz", "Barınma hakkımız engellenemez", "Direne direne kazanacağız" vb. sloganlarına attı.

Eylemde basın metnini okuyan bir kişi; "hiçbir güç halkın dayanışmacı ve örgütlü gücüyle baş edemez. Bu yüzden birleşelim ve mücadele edelim, yıkımlara izin vermeyelim" dedi. Basın metninden sonra türküler eşliğinde halay çeken kitle sloganlar ve alkışlarla eylemlerini bitirdi.

(Sarıyer İK okurları)

Hrant Dink'in katledilmesi lanetlenmeye devam ediyor

Hrant Dink'in katledilmesi tüm ülke genelinde yapılan çeşitli eylem ve etkinliklerle protesto ediliyor. Hatay'da da çeşitli eylemliliklerle katliam lanetlendi. İlk eylem 20 Ocak günü saat 13.00'de Ulus Meydanı'nda içerisinde Partizan'ın da bulunduğu Hatay Demokrasi Platformu ve çeşitli odalar ve kurumların desteklediği bir basın açıklaması idi. "Hrant Dink katledildi. İyi çocuklar işbaşında" pankartının açıldığı eylemde kitle basın metninin okunmasının ardından eylem son verdi.

21 Ocak Pazar günü yine Hatay Demokrasi Platformu bir heyet oluşturarak Türkiye'deki tek Ermeni köyü olan Samandağ ilçesindeki Vakıflı Köyünü ziyaret etti. Köy halkı katliamı lanetlemek ve Dink'e sahip çıkmak için köyde 15 günlük yas ilan ettiklerini belirttiler.

22 Ocak Pazartesi günü ise Samandağ ilçesinde 20'ye yakın kurum biraraya gelecek bir yürüyüş ve basın açıklaması düzenledi. Yürüyüşe Vakıflı Köyü halkının katılımı yoğundu. Şehir merkezinde gerçekleşen yürüyüşe Samandağ halkı ve esnafı alkışlarla destek verdi. Eylem 400'e yakın kişi katıldı. İlçe merkezinde Ermeni bir gencin basın açıklamasını okuması ile eylem sona erdi.

23 Ocak günü ise akşam saat 17.30'da Demokrasi Platformu bileşenleri ve birçok

kurum ve DKÖ'nün destek verdiği meşaleli yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşe Hatay Eğitim-Sen önünden sloganlarla başlandı ve Ulus Meydanı'na yürünerek, oradan Asi Nehri'ne karanfiller atıldı ve Antakya Büyük Parkı önünde basın açıklaması yapıldı. (Hatay Partizan)

SAMSUN

Samsun'da 26 Ocak gecesi saat 2.00 sularında Samsun 78'liler Girişimi, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği ve Cumhuriyet Kadınları Derneği'nin bulunduğu bina bombalandı.

Yapılan saldırıdan iki gün sonra biraraya gelen demokratik kitle örgütleri saldırıyı lanetledi. Saat 13.00'te Konak Sineması önünde toplanan kitle burada yaptığı açıklamada "İnsan hakları ve demokrasi mücadelesinde ezenlerden yana tavır alan, bilim insanlarına yazarlara ve gazetecilere

saldırıları yine gündemi belirlemeye başladı. Susurluk ile gün ışığına çıkamayan çeteler ve çete ilişkileri biçim değiştirerek sürüyor" denildi.

Açıklamanın sonunda hiçbir mücadelenin bu şekilde sindirilemeyeceği söylenerek saldırıya uğrayan kurumların tüm güçleri ile faaliyetlerine devam edeceği söylendi.

FRANKFURT

Hemen saldırının ardından biraraya gelen demokratik, devrimci, ilerici Türkiyeli, Yunan ve Ermeni kurumları 20 Ocak'ta Hauptwache'de eylem yaptı. İlk eylem 400 kişi katıldı. Frankfurt Üniversitesi'nde toplanan kurum temsilcileri önce Türk Başkonsolosluğu'na yürüdü ve buraya siyah çelenk bıraktı.

Akşam saatlerinde Haputwache'de yapılan eylemde Almanca ve Türkçe sunum yapıldı. Yunanistan ve Ermenistan grupları da kendi dillerinde türküler söyleyerek Hrant'ı andılar. Bir Ermeni rahip de Ermeni halkının kurtuluş mücadelesinin yeni olmadığını yıllara dayandığını belirtti. Anmaya yaklaşık 700 kişi katıldı.

İSTANBUL

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in katledilmesini protesto eden Develi köylüleri, gazetenin önünü süpürdü.

31 Ocak günü gazete binasının önüne gelen köylüler, Dink'in fotoğraflarının olduğu yere karanfil bırakarak Dink'in katledilmesini kınadılar.

"Korkma korktukça sıra sana gelecek" sloganını atan köylüler, milliyetçiliğe ve ırkçılığa karşı olduklarını söyleyerek süpürgeleri ile binanın önünü süpürdü. Ağzlarını siyah bantla kapatan köylülerden ikisi damat ve gelin kılığında girerek "Sâri gelin" türküsünü söyledi.

Hatırlanacağı üzere Develi köylüleri daha önce de Taksim'de AKP hükümetinin icraatlarını protesto ederek Taksim meydanını süpürmüş ve "Sizi de süpüreceğiz" demişlerdi.

Çatışma değil, İNFAZ!

25 Haziran 2006 tarihinde Mardin'in Derik ilçesinde çıkan bir çatışmada öldüğü iddia edilen Seyda kod adlı Mehmet Şerif Unat'ın itirafçı bir köy korucusu olan Ömer Karataş tarafından katledildiği ortaya çıktı. Mardin'in Derik ile Mazıdağı ilçeleri arasındaki karayolunun üzerinde bulunan çöplük civarında jandarmanın düzenlediği operasyon sırasında çıkan çatışmada Unat'ın öldüğü yönündeki Derik İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün açıklamalarının sahte olduğu Germik Köyü'nde geçici köy koruculuğu yapan Ömer Karataş'ın Ocak 2007'de Derik Cumhuriyet Savcılığı'na verdiği ifadeyle ortaya çıktı.

Katliamlarından ve cinayetlerinden duyduğu gururunu herkesle paylaşmak için gerillaların kulaklarını ve kafalarını keserken, bedenini süngülerle parçalarlarken çekilen fotoğrafların bir benzerini başarısını ispatlamak için çeken Karataş'ın sunduğu fotoğraflar da Unat'ın çatışma esnasında değil savunmasız bir şekilde infaz edildiğini gösteriyor. Unat'ın katledilmesinin ardından ailesinin yaptığı suç duyuruları sonrası gözaltına alınarak ifade veren Karataş hakkında "adam öldürmek" suçundan dava açıldı ancak, gerillanın kendisini öldürmek istediği için silahını ateşlediğini söyleyen itirafçı işbirlikçi korucu, meşru savunma gerekçesiyle tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı.

Akşam saatlerinde komutanlık bahçesinde bir gerginlik yaşandığı ve kurşun seslerinin geldiğini söyleyen mahalle sakinleri cam ve balkonlara çıkanların jandarmalar tarafından zorla içeri sokularak ışıkların kapatıldığını belirtiyorlar olayla ilgili. Üstelik Karataş'ın ifadesinde yer alan ve Unat'ın öldüğü söylenen noktanın yerleşim birimlerine yakın olmasına rağmen o civarda hiçbir kurşun sesinin duyulmaması, Unat'ın Jandarma Komutanlığı'nın bahçesinde ve beyaz bir otomobil içerisinde katledildiğini çok net gösteriyor.

Açılan davanın ilk duruşmasında meşru savunma hakkını kullandığı gerekçesiyle serbest bırakılan Karataş'ın bir 'terörist'i öldürmekten dolayı ceza almayacağı, yargılanmayacağı çok açık. Unat'ın Derik İlçe Jandarma Komutanlığı bahçesinde katledildiği kadar açık. (H. Merkezi)

"Yine yaparız; anti-emperyalistiz!"

Lübnan'a asker göndermek için karar almak üzere 5 Eylül 2006 tarihinde Mecliste yapılan toplantıya yönelik tepkileri engelleyemeyen egemenler, bu tarihte Ankara'da protesto için toplanan kitleye saldırmış, gözaltına alınan 60 kişiden 18'ini tutuklayarak Sincan F Tipi Hapishanesi'ne koymuştu. 5 aydır haklarında hiçbir mahkeme dosyası oluşturulmadan keyfi olarak F tipinde tutulan anti-emperyalistler için eylemler devam ediyor.

27 Ocak Cumartesi günü Galatasaray Postanesi önünde biraraya gelen kitle burada "Anti-emperyalistler yargılanamaz" yazılı pankartı açarak ve aynı sloganı atarak

eylemi başlattı. Basın metninden önce kısa bir konuşma yapılarak, 5 Eylül'deki protestolarda tutuklanan 18 anti-emperyalistin yargılandığı somut bir dosyanın halen ha-

zırlanmadığı, ancak arkadaşları için verilen dava tarihinde tüm anti-emperyalistlerin destek için Ankara'da olacağı söylendi.

Ardından basın metnini okuyan Alev Çelik; emperyalistlerin direktifi ile 5 Eylül günü TBMM'de Lübnan'a asker gönderilmesi için tezkere çıkartıldığını hatırlatarak bunu protesto etmek için anti-emperyalistlerin Ankara sokaklarında olduğunu söyledi.

Açıklamanın ardından uzun süre sloganlarla taleplerini belirten kitle, ardından Galatasaray Postanesi'nden Adalet Bakanlığı'na tutuklularla ilgili taleplerinin bulunduğu bir mektup gönderdi. (İstanbul)

Kitlelerden kopmayalım, ortak taleplerde birleşelim!

Bugün açık ki, egemenlerin devrimci ve demokrat kurum, kuruluş ve insanlara karşı yönelttiği saldırı onları fiziken yok etmek için değildir. Geçmişte katledilsek de çoğalarak geldiğimiz ispatlanmıştır. Ama kitlelerden kopartılmak bizim için köklerimizden kopartılmak gibi görülmeli ve gerekli özen gösterilmelidir.

Çok uzun bir zamandır gazetemizin çeşitli bölümlerinde yer alan ve komünist ve devrimcilerin kitlelerle bütünleşmesi gerektiğine, slogan kültürümüze ve kitle çizgimize dair yazılar okudum. Son süreçte devrimci hareketin zayıf düştüğü ve bunun sebebinin en az % 51'inin bizde olduğunu samimi bir şekilde ortaya koyduğumuzda, kitlelerle geliştiremediğimiz bağların gerçekte ne denli önemli olduğunun tekrar ve tekrar farkına varıyorum.

Ancak benim burada tüm bu konulara ilişkin paylaşmak istediğim başka bir gözlemim var. Bu sebeple de bu mektup aracılığı ile tüm okurlarımıza da hitap etme şansını buluyorum. 19 Ocak günü TCK'nın 301. maddesine karşı duruşu ve Ermeni kimliği ile dikkatleri üstüne çekmiş bir gazeteci olan **Hrant Dink** katledildi. Hrant Dink, hem Türkiye'de katledilmiş, ezilmiş bir azınlık ulusun ferdi olarak, hem de geçmiş tarihinde bir devrimci, o güne kadar olan duruşuyla ise demokrasi mücadelesi veren bir insan olarak açık ki kitlelerin gözünde de yerini buldu. Cinayet ve faşizmin her dem salladığı **şovenizm** sopasına karşı on binlerin koyduğu tepki ve bu sırada çok daha ileri taleplere sahip olan bizlerin ülkemizde sürekli olan faşizm koşullarına karşı demokrasi mücadelesini de örgütlenmek için bir zemin sayılırdı.

Alanlarda da görüldüğü gibi 22 Ocak Pazartesi günü cenazeye katılan birçok insan, en fazla ekonomik talepli olarak bir sendikada örgütlü olan insanlardı. Ancak bu sırada bizim ortaya koyduğumuz, buradaki kitlelere seslenme ve ortak bir noktada buluşmak için yaptığımız pratik özellikle dikkatimi çekti. Cenazenin başından sonuna kadar yanında duran bir arkadaşım bana şunları söyledi; "...Faşizm ile ilgili bir slogan atıldığında herkes katılıyordu, 301. madde ile ilgili atılan sloganlarda da öyle. Cenaze ilk toplanırken ise şöyle bir olay oldu; kitlenin ortasında 8-10 kadar devrimci dost toplanmış slogan atıyorlardı, ilk başta büyük bir çoğunluk katıldı. Ancak sloganlar beklenmedik şekilde 'radikalleşince' bir süre sonra şunu gördüm, bir kadın kocasını 'onlar devrimci' diyerek kolundan çekiyordu."

Aslında bu bizim için önemli bir gözlem. Bizim anlayışımız kitlelerden kitlelerdir. NATO sürecinde alanlara çıktığımızda anti-empyrialist sloganla-

ra önem verdik, 6 Kasım'da YÖK ve eğitimdeki hak taleplerine ait sloganlara. Ancak ısrarla benzer davranışların olması ise insanın aklına bir kuşku düşürülüyor. Çünkü en "radikal" sloganın, bu kadar yersiz ve yoğun kullanılması bizi kitlelerle buluşturmuyor.

Ülkemizde **yozlaştırma** ve **apolitikleştirme** saldırıları olduğu düşünülürse kitlelere, kitlelerin en ilerici sloganları ile gitmek doğal ve olması gerektir.

Örneğin, Hrant Dink'in cenazesinde "Faşizme karşı omuz omuza" veya "Kahrolsun faşizm", "301 kaldırılmsın", "Hepimiz Ermeniyiz" gibi sloganlarla çıkılması olumludur. Çünkü oraya gelen kitleler sadece ölen bir insana son görev olarak değil, aynı zamanda bir tepkiyi ortaya koymak üzere gelmiştir, tıpkı bizim gibi. Ve onlarla ortak taleplerde birleşmek mümkündür.

Ancak bizde tersi olarak kendi gün-

demlerimizi kitlelere taşımak adına diğer konulardaki sloganlar alana hâkim hale geldi. Mao şöyle diyordu; "Kitlelerin öğretmeni olmadan önce öğrencisi olmalı"... "Kitlelerden kitlelere bilgi teorisi uygulandıktan sonra kendi gündemimizi onların gündemine sokmalıyız." Bana göre bu sözlerde kuru ajitasyonun adı geçmemekte. Ancak bizler de kendi içimizde "kitleye gitmek" adına "kitlelerden kopuşu" sağlayan arkadaşlarımızı bu alışkanlıklarından kurtulana kadar, bu konuda kavramadıklarını kavratana kadar ısrarla eleştirmeli, sadece eleştirmekle kalmayıp yol göstermeliyiz.

Bugün açık ki, egemenlerin devrimci ve demokrat kurum, kuruluş ve insanlara karşı yönelttiği saldırı onları fiziken yok etmek için değildir. Geçmişte katledilsek de çoğalarak geldiğimiz ispatlanmıştır. Ama kitlelerden kopartılmak bizim için köklerimizden kopartılmak gibi görülmeli ve gerekli özen gösterilmelidir. Bu konuda gazetemizde çıkan yazıları bile tekrar oturup okusak ve canlı tartışmalarda bulunsak kazanacağımız bir dünya var.

(İstanbul'dan bir İK okuru)

Sınıf sendikacılığı kazanacak!

Empyrializmin sınır tanımayan sömürü ve zulüm dalgası gün geçtikçe dünyanın tüm noktalarına, özellikle de kilit noktalarına vurmaya, aralıksız ve hızının dozunu artırarak devam ediyor. Tüm bu saldırı dalgasının biz emekçiler cephesinde de yoğunluklu vuruşları devam ediyor. 50 bin işçinin çalıştığı **Tuzla Tersaneleri Havzası**'nda ise sömürü, ağır kölelik koşulları dayatılarak yeni bir boyuta ulaştırılıyor. Ancak biz devrimci, demokrat ve yurtsever işçiler olarak tüm bu saldırıların bilincinde olmakla kalmayıp, sendikamızla birlikte karşı duruşu örgütlemeyi, alternatif çözümleri üretmeyi sürdürüyoruz. **Nihayetinde gücümüzün üzerinde olan Tersane patronları, polis ve mafya üçgenine, varlığımızı bir şamar gibi vurmaya hazırlanıyoruz.** Yoğun hak gasplarının, sağlıksız iş koşullarının var olduğu, ölümün hemen yanı başımızda "fink" attığı ve en nihayetinde sendikal mücadelemize en azgın saldırıların yaşandığı bu havzada, devrimci bir

anlayışa sahip Limter-İş'le 11. Kongre'mizi yapıyoruz. Biliyoruz ki, gerek patron-ağa devletinin, gerekse revizyonist sarı sendikacılığı dayatan sol maskeli oportünistlerin oyunları oluyor/olacaktır da.

Geçmişte sendikamızın defalarca bombalanması, sendikamızın Eğitim Uzmanı **Süleyman Yeter**'in katledilmesi, Genel Başkanı **Cem Dinç** ve Genel Sekreteri **Zafer Tektaş**'ın F tipi zindanlarda sorgusuz yargısız tutsak edilmesi, sendikamıza dükkân zihniyeti ile bakıp da "pastadan" pay

alamayınca seçimden çekilip, hükümet komiserinin eline teslim edilmesi, sendikamızın alternatifiyemişçesine, çeşitli gazete ve kurumlar kurulması ve işçilerin sınıf bilincini bulandırmak gibi, sayısız saldırılarla karşı karşıya kaldık ve kalmaya devam ediyoruz.

Devrimci sendikacılığın hızla tasfiye edildiği, içinin boşaltıldığı veya azgınca saldırıların boyutlandığı bu süreçte elimizde kalan son mevzilerden biri olan Limter-İş Sendikası'nın bu oyunlara gelmesine izin vermeyeceğiz ve hatta bu tip oyunları oynayanlara da, en nihayetinde gerekli devrimci cevabı vereceğimizi buradan tüm duyarlı, demokrat ve devrimci kamuoyuna duyuruyor ve bizlerle dayanışmaya çağırıyoruz.

Polisle ve patronla el sıkışan bir sendika istemiyoruz!

Yaşasın sınıf sendikacılığı!

Birlik mücadele zafer!

(Tuzla Tersaneler Havzası'ndan İşçi-köylü okuru işçiler)

Yaşadın mı, yoğunluğuna yaşayacaksın her şeyi!

Yaşamımızın dolu dolu olmasını sağlayan şey, ideallerimiz uğruna yer aldığımız mücadele içinde görevlerimize sarılmış olmamızdır.

Ne yaptığımızı, niçin yaptığımız farkında olarak yapmak, yaşama sevinci verir, zorluklar karşısında boyun eğmeyen direnme gücümüzü ve umudumuzu artırır.

Yaşamımızın bütününi oluşturan, yapılması gerekli olanlar öncelik ve sonralık derecesini gündeme gerektirir. Öncelik ve sonralık, değerlendirme yapanlarca değişebilir. Değişim kriteri, bazıları için ihtiyaç bazıları içinse görsellik oluyor.

Örneğin bir işçinin kullanmış olduğu pantolonu onun için önemlidir. Olabildiğince özenli kullanmaya çalışır. Bir mevsim boyu onunla idare etmek zorundadır. **Ama işyeri sahibi biri için üzerindeki pantolon o kadar da önemli değildir.** Onun için önemli olan modayı takip etmek-

tir. Toplumsal sistemlerin temelini oluşturan ekonomik yapı, kültürü, ahlaki etkileyerek istediği şekilde yönlendirebileceği insan toplulukları oluşturuyor. Değeri belirleyen, emek gücünün kullanım hakkına sahip olanlar oluyor.

Önemi belirleyen ihtiyaç düzeyidir. **İhtiyacı, koşullar içerisinde yapılması gereken görevlerimiz belirliyor.** Gerekli olan geleceğin **toplumsal sisteminin inşasıdır.** Bu nedenle ihtiyacı belirleyen yarınımız oluyor. **Yarına bakışı ise Marksizm'in önderliğindeki sınıfsal bakış açısı oluşturuyor.** Görevlerimizin sıralaması bu sınıfsal değerlendirme ışığında oluyor.

"Ülkemiz koşullarında gerilla mücadelesi esas, diğer mücadele biçimleri talidir" değerlendirmesi şehirlerdeki mücadele biçimlerine değer vermediğimizi mi gösterir?

Gerilla mücadelesine birçok noktada destek sunan şehirlerdir. Bu nedenle

semterde, derneklerde, işçi örgütlenmeleri, gençlik örgütlenmelerinin illegal ve legal ayakları oluşturularak faaliyet yürütülüyor. Mücadele içerisinde öncelik derecesini, devrimimizin yolu belirler. Ulaşmak istediğimiz ideale ulaşabilmek için görevlerimiz içerisinde öncelik ve sonralık sıralaması yapılması zorunludur. Faaliyet yürüttüğümüz alanlardaki yoldaşlarımız eleştirilen "önemsiz", "ayrıntı şeylerin" tartışılır olması, öncelik sıraması konusundaki kavrayışsızlıkları gerekenlerin "değersiz ayrıntı" olmasını sağlamıyor.

Eleştiri konusu olan birkaç noktayı değerlendirdiğimizde daha anlaşılır olacaktır. Gazetemizi düzenli takip etmeyen, eleştirel tarzda değerlendirmeyen yoldaşlarımızın, örgütün ülkemizdeki ve dünyadaki gelişmelere karşı bakış açısını öğrenme isteği zayıftır. Böylesi pratikleri sergileyenlerin, "önemli işlerim vardı. İşlerimden kaynaklı okuyamadım" cevapları önem ve önemsizliğin ayrımını çok iyi yaptıklarını yansıtmaya çabalanıyor. Bu durum onların siyasete ilgisizliğini gösterir.

Önemli ve önemsizlik ayrımını sorgulayışı zorunlu kılar. Devrimcilerin sorgulama yöntemi diyalektik ve tarihsel materyalizmdir. Bu sorgulama süreci, pratik ve gerçekleştirilen pratiğin değerlendirilmesi ile pekişir. **Pekişme sürecini hızlandıran yani kendi pratiklerimizden öğrenmemizi sağlayan bilincimizdir.** Bilincimizi kendi pratiklerimizden ziyade yaşanılmış olan ve deneyimlerle kanıtlanmış olanı kendisinin olmasını sağlamak daha çabuk ilerlemesini sağlayacaktır.

Belli pratiklerin ise faaliyet yürütülen alana göre yaşanış biçimi değişebilir: Şehir faaliyetçisi bir yoldaş, kendisi istediği zaman sigara içebilir. **Bomba yapımı ile uğraşan bir yoldaş sigara içtiğinde imha**

olur. Gerilla yaşamında konaklanılan yerin dışında, molalarda izin alınır ve izmaritleri ise kamufler edilir. **Üç ayrı mekanda sigara içimi ve sonuçları değişebiliyor.** İhtiyaçların giderilmesinde yer ve zaman değişime neden oluyor. Sorun istenilenin netleşimi ile başlıyor. **Devrimci bir kişiliği örgütlü yaşamla bütünleştirmek bundan önce yetiştiğimiz toplumsal ve sınıfsal alışkanlıklara amansız ve süreli savaşımlı zorunlu kılıyor.**

Faaliyet sürecimizde "önemli, ayrıntı şeylerin" ayrımını yaparken, kolay, zahmetsiz, düşünülmeden yapılan değerlendirmeler aslında, değerlendirme yapmayı bilmediğimizi gösteriyor.

Gazete ve yayınlarımızı okumak, katkıda bulunabilmek için yoğunlaşmak, eksikliğini hissettiğimiz noktalarda okuyup araştırmak ayrıntı mı oluyor?

"Tomurcuk derdi olmayan ağaç, odundur." Mesele aslında bu özlü söz kadar açıktır. Kendimizi örgütlü yaşam içinde nerede görmek istiyoruz?

"Ayrıntı-önemsiz" ayrımını "çok iyi" ve sıkça yapmayan yoldaşlarımız yaşam içerisinde duruşlarını, farklı meselelere bakış açıları incelendiğinde disiplinle arası iyi olmayan, öz disiplinden bihaber olan yoldaşlardır. Yani kendi başına kaldığında yaşamın akışınca sürüklenenlerdir.

"Sadece işinizi yapın; ne eksikliğini, ne fazlasını..." Ancak biraz daha emek vermek ve biraz daha fazla iş yapmak bize pek de zarar vermez. **Asıl değerli olan da işin bu kısmıdır.**

Bu nedenle yaptığımız işimiz, uğraşımız her ne ise tüm insanlığın yaşamındaki yerinin önemini görerek yapmalıyız.

Bu nedenle tüm faaliyetlerimizi insanlığın yararına olduğunu düşünerek yapalım. **(İstanbul'dan bir İK okuru)**

Okumanın önemi üzerine...

Gelişmeleri takip etmek, kavramak ve yönümüzü tayin etmek için, kuşkusuz okumak ve araştırmak gerekir. **Okumak her insan için ekmek, su, hava gibi temel bir gereksinim olmalıdır.** Bazen aradığımız sorunların cevabını verir, bazen konuşmamızı güncelleştirir, bazen kişinin düşüncelerini, fikirlerini daha iyi ve net bir şekilde ifade etmesini sağlar.

Kitap okumak, her şeyden önce kişiyi de bir değişime sokar. Devrimci bir kişi öncelikle devrimi kendinde yaratır. Ondan sonra, toplumda ve insanlıkta, devrimi gerçekleştirir. **Kendinde devrimi yaratmayan bir kişi, devrimci misyona layık olamadığı gibi toplumda da bu devrimi gerçekleştiremez.**

Devrimci düşünceye sahip olan ve mücadele eden birçok kişi okumanın önemini bildikleri halde, bu eylemi pratiğe

dökemiyorlar. **Devrimci düşünceyi savunan bir insanın en büyük silahı bilgi olmalı, bunun gereği olarak da sürekli okumalı.** Kitap özellikle onun için, temel bir gereksinim olmalı. Çünkü okumadığı takdirde aynı seviyede kalır, kendini geliştiremez. **Kendini geliştiremediği gibi, devrimci mücadeleye de bir katkı sağlamaz.** Hayatın kıyasında köşesinde yaşamdan habersiz bir yerde kalır. Toplumumuzda çok yanlış düşünce yapısına sahip insanlarımız var. Karşı düşüncenin, kitaplarını okumamayı gerekli görmemektedirler. **Oysa özellikle onları okumalıyız ki, onların ideolojisini de öğrenelim ve ona göre silahlanalım.** Okumadığımız takdirde onları tanıyamayız, kendi düşüncemizi savunurken silahsız kalırız. Devrimci düşüncenin savunucusu, aynı zamanda almindan farklı kitaplardan okumalı, tek bir

konuya takılıp kalmamalı, entelektüel bir bilgiye sahip olmalı. Bilgi onun en büyük, en güçlü silahı olmalı. Toplumumuz maalesef okumayı alışkanlık haline getirememiş, okumaya ilişkin sabırları da olmadığı gibi okuma eyleminde bulunmamalarının başlıca sebebi ise, daha basit eylemlere yönlendirmeleri, onları yormayacak, rahatsız etmeyecek, zihinlerini fazlasıyla meşgul etmeyecek pasif eylemler. **Örneğin TV dizileri, magazin programları izlemektir.**

Oysa burjuva düşüncesi sorgulamayan, araştırmayan, incelemeyen, bencil, bireysel özel mülkiyetçi, yozlaşmış bir toplum yaratır. **Oysa burjuva düşüncesi bizim hayatın gerçekleriyle, dış dünyayla olan ilişkilerimizi engeller.** Bizi tembelleştirir. İnsanların ilişkilerini zayıflatır, birbirlerine yabancılaştırır, makineye bağlı birer mekanizma haline getirip istediği yöne sürüklemektedir.

(Gazi Mahallesi'nden bir İşçi-köylü okuru)

BAŞSAĞLIĞI

Tutsak Partizanlardan Cem ve Binnaz Demirbaş'ın annesi, tutsak yakınlarının mücadelesi içerisinde de yer almış olan Melek Demirbaş, uzun süredir mücadele ettiği kanser hastalığına 21 Ocak tarihinde yenik düşerek aramızdan ayrıldı...

Ailesinin ve dostlarının acısını paylaşıyor, başsağlığı diliyoruz...

PARTİZAN

“SORUNUN DOĞRU FORMÜLASYONU ONUN ÇÖZÜMÜDÜR”*

Onyillardır emperyalizm destekli siyonist İsrail’in işgaline karşı yediden yetmişe karşı koyan “taş generalleri” ve intifadaları yaratarak ezilen dünya halklarının desteğini kazanan Filistin halkı bir aydır Hamas ve El-Fetih güçleri arasındaki çatışmalar ve dökülen kardeş kanlarıyla gündemde şimdi. Tarafların hiçbirinin “kazan” olamayacağı bu çatışmaları kim körükliyor peki? Ya da bu çatışmanın kazananları kimler?

Siyonist güçlerin Filistin topraklarını işgal ederek emperyalizmin desteğiyle kurduğu İsrail devletinin kuruluşu üzerinden 60 yıla yakın bir zaman geçti... Filistin halkının işgalciler tarafından gördüğü zulüm ve baskı için 1948 başlangıç değil kuşkusuz, 1920’lerden itibaren Siyonist Yahudi yerleşimciler Haganah gibi yarı-sivil faşist örgütlenmelerle Filistin halkını topraklarından kovmayı amaç edinmişti. Baskı köy baskınları, yakıp yıkmalar ve katletmelerle kendini gösteriyordu. **15 Mayıs 1948’de** İsrail devleti’nin kuruluşunu Filistin halkı **El Nakba (Felaket)** olarak tanımladı, **Filistin’in ve Filistin halkının** kıyımının onayıydı bu.

1948’den sonra her geçen gün daha da artan bir grafikte sistemli bir saldırı dalgasıyla, ABD emperyalizminin tam desteğiyle İsrail devleti işgal ettiği toprakları artırdı. 1967 ve 1973’te İsrail’le girdikleri savaşta yenilen Arap devletleri ise, emperyalizmin desteğini almak, daha fazla toprak kaybetmemek için birer birer İsrail’le anlaşma yapma yoluna gittiler ve Filistin halkını “kader”i ile baş başa bıraktılar. “Uygar” dünya ise her katliamdan sonra olayları “kınamadı.” Birleşmiş Milletler’de ABD emperyalizminin vetosu nedeniyle İsrail devleti aleyhinde bir karar çıkartılamazken, İsrail yine aynı aymazlıkla Filistin’le ilgili alınan herhangi bir kararı da uygulamadı. Halkımızın deyimiyle ağabeylerinden aldığı destekle “takmadı.”

İntifadayı yaratanlar taş generaller

Onlarca yıllık bir mücadele deneyiminden, kaybedecek başka şeyleri, gidecek başka toprakları kalmayan Filistin halkının bakış açısı bu süreçlerden sonra netleşti. **Ne emperyalist ülkelerden, ne onların gölgesindeki uluslararası kuruluşlardan, ne de emperyalizmin işbirlikçisi haline gelmiş gerici Arap yönetimlerinden kendilerine fayda gelmeyeceğini gördüler.** İntifada sözcüğü ilk defa 1987’de girdi yaygın bir şekilde tüm dünya dillerine. İsrail tanklarına karşı bedenlerini siper edip, ellerinde taşlarla saldıran “taş generaller” Filistin halkının haklı mücadelesinin simgesi oldular. İsrail askerlerin kurşunlarına hedef oldular, yakalandıklarında taş atamasınlar diye kolları kırıldı, ama onlar savaşın içinde büyümüşlerdi, **vazgeçemediler.** Filistin halkı direnişi ve kararlılığıyla ezilen dünya halklarının simgesi oldu ve tüm ezilen halkların desteğini kazandı. 2000 yılında 2. İntifada patlak verdiğinde Siyonistleri ve emperyalistleri “nasıl sona erdiririz” düşüncesiyle telaş sarmıştı. Dilimize “**ayaklanma**” olarak çevrilsede tam olarak karşılığını vermeyen bu sözcük, Filistin halkı için yediden yetmişe zulme karşı ayağa kalkışı simgeliyordu. Bir kez daha haklı olarak saygınlık ve sempati kazandılar ve düşmanlarına bile şapka çıkartacak bir kararlılık sergilediler.

Oslo Barış Antlaşması ve Yaser Arafat’ın teslimiyetçi tutumu nedeniyle yeterli kazanım elde edilemese de Filistin halkı boyun eğmeyeceğini ve işgalcilerin güçlü silahlarına karşılık kendi iradesini ortaya koyacağını gösterdi.

İsrail devleti, AB ve ABD emperyalizminin “**demokratik seçimlerin yapılması için**” bastırmasını Filistin halkı işgal altında seçimlerin anlamsızlığını vurgulayarak da olsa yaptı ve senelerdir yozlaşmanın, rüşvetin batağına batmış, halktan kopmuş İsrail ve ABD ile yakınlaşmış El Fetih yönetimine tavır aldı. ABD ve AB emperyalizminin, İsrail Siyonizminin karşı çıkmalarına rağmen Filistin halkı İsrail’i tanımayacağını belirten ve aynı zamanda en fazla silahlı direnişçiye sahip olan **HAMAS’ı** seçti. Gerici bir ideolojiye sahip olan **HAMAS**, yokluk ve yoksulluk içindeki Filistin halkına götürdüğü okul, hastane, kreş, gıda yardımı gibi hizmetlerle halkın desteğini kazandı, ancak yine de asıl destek İsrail’e karşı taviz vermeyeceğine duyulan inanç, silahlı mücadeleyi destekleme ve El Fetih’e duyulan tepkiden kaynaklanıyordu. **25 Ocak 2005’de** yapılan Filistin seçimleri Filistin tarihi açısından bir dönüm noktası olurken, emperyalistler ve Siyonistler açısından bir “**hayal kırıklığı**” oluyordu. Emperyalistlerin ve Siyonistlerin seçimlerin hemen ardından verdikleri tepkilere gelince; ilk sarıldıkları argüman Filistin seçimlerini, İsrail’i ortadan kaldırmayı amaçlayan, onu tanımayan ve son yıllardaki şiddet ortamından sorumlu tutulan “**terör örgütü**”nün kazandığı yönünde oldu.

Filistin halkının özgür iradesiyle yapılan seçim sonuçlarını ve böylelikle de HAMAS’ı tanımadıklarını ilan ettiler. Hemen akabinde uluslararası bir ambargo- tecrit başlatıldı. Tüm bunların yanı sıra, yine bu süreçte tırmanışa geçen Siyonist saldırıları da hesaba katarsak, Temmuz’da iki askerin kaçırılması bahane edilerek başlatılan işgal ve katliam saldırılarının zemini aylar öncesinden böyle hazırlandı diyebiliriz. Tüm bu hazırlıklar defalarca dile getirildiği gibi BOP’u hayata geçirmenin ve buna hız vermenin alt yapısını oluşturma ve başlatmak için “**gerekçe**” yaratmaya dönmüktü.

Temmuz 2006 ortalarına gelindiğinde, İsrail Filistinli militanların 2 askerini kaçırmalarını bahane ederek Filistin’e karşı ağır bombardımanları da içeren saldırılara başlamıştı. İşgal ve katliam saldırıları kısa süre sonra Lübnan’ı içine alacak şekilde genişledi. Lübnan’a saldırıya gerekçe yapılan şey ise, aynı günlerde Lübnan Hizbullah’ının İsrail hanelerindeki direnişçilerin serbest bırakılmasını sağlamak amacıyla İsrail askerlerini kaçırmasıydı.

Bir İsraili kaç Filistinliye değer?!

Emperyalizm ve Siyonizm’in işbirliğiyle

yaptığı bu katliamlar yine uygar dünyanın sessizlik duvarına takılıyordu. Dünyanın dört bir yanında ezilen kitleler ve işçi sınıfı sokağa dökülse de, ne BM ne de diğer ülkeler İsrail saldırganlığı karşısında üç maymunu oynamaktan vazgeçemedi. Asker kaçırmaların “**bahane**” olduğunu herkes biliyordu, oysa binlerce kişinin öldürülüp yerleşimlerin yerle bir edilmesinin “**bahane**”siydi bu. Amaç planları hayata geçirmektir ve bunun için uygun zemin yaratılmıştı.

Lübnan Hizbullah’ının ve içerisinde Lübnan Komünist Partisi’nin de olduğu direniş güçleri karşısında beklemediği bir yenilgi alan İsrail bir süre sonra işgal ettiği Güney Lübnan’dan çekildi. Nitekim geçtiğimiz günlerde İsrail Genelkurmay Başkanı’nun istifa etmesi de bu yenilginin kabulü olarak görüldü.

HAMAS hükümeti işbaşına geldikten bir süre sonra İsrail devleti düzenlediği saldırılarla aralarında milletvekili, vali ve belediye başkanlarının bulunduğu pek çok seçilmiş HAMAS yetkilisini tutsak ederek, tüm dünyaya ne kadar “**demokrat**” olduğunu da bir kez daha gözler önüne serdi, ki bu niteliği çokça iyi biliniyor olmalı ki yine pek ses seda çıkmadı!

İç çatışma kimlerin işine yarıyor?

Kabaca, özetle ele almaya çalıştığımız bu süreç kuşkusuz bugün yaşananların geçmişte atılan belli adımların sonucu olduğunu da ortaya koyuyor. Neden-sonuç ilişkisi içerisinde baktığımızda bugün **HAMAS** ve **El-Fetih** güçleri arasında yaşanan çatışmalar iki tarafı da destekleyen ve bu çatışmaların önünü açanları da ortaya koyuyor.

ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizmi yukarıda da kısaca ortaya koyduğumuz gibi seçildiği günden itibaren HAMAS’ı kendi hukuk kurallarını hiçe sayarak “**muhatab**” olarak kabul etmedi. Bunun yerine kendisine yeşil ışık yakan El Fetih yönetimini, Mahmud Abbas’ı muhatab olarak aldı. Son olarak yaşanan Filistin gümrük gelirlerinden elde edilen 100 milyon doların HAMAS’a verilmesine yanaşmayıp **Mahmud Abbas’a** gönderilmesi bunun en küçük örneklerinden birisi. Keza yine geçtiğimiz aylarda pek çok Filistin bankasının basılarak paralarına el koyulması da HAMAS hükümetini zor durumda bırakanın parçalarından birisi. HAMAS’lı başbakan İsmail Haniye’nin yurtdışından topladığı yardımlara Gazze’de geçiş kapısında el konulması, AB yardımları ve maddi kaynakların kesilmesi gibi pek çok ekonomik baskı HAMAS’ı zor du-

ruma düşürmeye Filistin halkının desteğini çekmesini sağlamaya yönelik hareketler olarak görülüyor.

Uygulanan ekonomik ambargo nedeniyle hükümetin memur maaşlarını ödeyememesi, ekonomik olarak çok kötü durumda olan ve geçim kaynakları da sınırlı olan Filistinlilerin tepkisini çekmiş ve çeşitli grevler örgütlenmişti. Ancak işin gerçeği özellikle grevi örgütleyenlerin El Fetih taraftarları olduğu, çıkan karmaşadan El Fetih’in kendini güçlendirmeye çalıştığı belirtilmişti. Yine Abbas’a İsrail ve ABD’in silah yardımı yaptığı belirlemeleri, HAMAS’ı kendi silahlı gücünü oluşturmaya itmiş ve binlerce kişilik silahlı bir güvenlik gücü oluşturmuştu.

Kısacası Filistin’de yaşanan çatışmaların büyük oranda bu güvenlik güçleri arasında yaşandığını söyleyebiliriz, nitekim Filistin halkı bu çatışmaların bir kazananı olmayacağını, kendi davalarına zarar verdiğinin çok iyi farkında. **Daha doğrusu kazanan bu çatışmanın taraflarından biri olamaz, işgal edilen bir ülkede kendi arasında savaşan güçler ancak işgalciyi ve onu destekleyenleri güçlendirir ve direnişin gücünü azaltırlar.** Bu aynı zamanda tüm dünyada sembolleşmiş ve haklılığını kabul ettirmiş Filistin davasının zarar görmesi demek; ki bunun da İsrail Siyonizmi ve emperyalist güçlere kan taşıyacağı bir gerçek.

Özellikle **Gazze Şeridi**’nde yoğunlaşan çatışmalarda bugüne kadar 60’a yakın Filistinli hayatını kaybetti. Taraflar arasında karşılıklı adam kaçırma, birbirlerine ait kurumları basma gibi pratikler özellikle Gazze’de tedirginliği artırarak halkın sokağa çıkmasını engellediği gelen haberler arasında. Geçen hafta HAMAS’ın kontrolündeki Gazze’deki İslam Üniversitesi’nin basılarak ateşe verilmesi ve büyük maddi tahribat yaratması ve ölümlerle sonuçlanması çatışmaların hem kardeş kanının dökülmesine hem de kendi yaşamlarını daha da zorlaştıracak sonuçlara yol açması halkın tepkisini de artırıyor.

Halk “**resmen iç savaş yaşanıyor**” derken, taraflar arasında yapılan ateşkesler uzun süreli olmuyor. 2 Şubat’ta HAMAS’ın silahlı kanadı **İzzettin El Kasım Tugayları**, İsrail’in Kerem Salom geçiş kapısında bölgeye giren bir TIR konvoyuna Devlet Başkanı **Mahmud Abbas**’ın silahlı güçlerine “**silah gönderildiği**” gerekçesiyle saldırmasının ardından, karşılıklı misillemelerle olaylarda 21 kişi ölüyor, 200’den fazla kişinin yaralandığı gelen haberler arasında.

Mahmud Abbas'a bağlı "Kuvvet 17" ko- rumu güçlerinin İslam Üniversitesi'ne yaptığı baskın sonrasında 9 HAMAS militanın cesedi bulunduğu, ölenlerin arasında İzzeddin El Kasım Tuğayları üst düzey yöneticisi İsam Ebu Rukba'nın da bulunduğu belirtiliyor. Emperyalizme ve Siyonizm'e sıklıkla gereken kurşunlar ne yazık ki kardeş kanı dökmek için kullanılıyor!

HAMAS'ın Kassam Tuğayları'nın Gazze'de El Fetih yanlısı yayımlar yapan İşçi Radyosu ve İşçi Sandığı'nı da bombaladığı gelen bilgiler arasında. Hastanelerin kan bağıışı çağırısı yaptığı Gazze'nin bütününden silah, roket ve havan topu seslerinin yükseldiği kaydediliyor.

Filistinli devrimci güçler FHKC ve FDKC yaptığı çağrılarla, işgale karşı direnişi yükseltmeye ve kardeş kanı dökmeye son vermeye çağırıyor. Ancak HAMAS ve El Fetih dışındaki üçüncü seçeneğin yeterince güçlü olmaması, yapılan çağrıların yeterince yankısını bulmasını zorlaştırıyor.

Ateşkes uzun süreli olmadı

Tüm bunlar olurken Filistin Devlet Başkanı Mahmud Abbas, Davos'taki ekonomik forumda İsrail Başbakan Yardımcısı Şimon Peres ile kucaklaşıyor ve "müzakereye hazırız" demesine rağmen forumu yarıda kesip Gazze'ye dönmüyor. Önümüzdeki hafta HAMAS'ın Şam'da sürgünde yaşayan siyasi lide-

ri Halid Meşal ve Mahmud Abbas'ın Suudi Arabistan'da bir araya gelebileceği belirtiliyor Filistinli kaynaklarca.

Kudsülarabi gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Abdülbari Atwan'ın yaptığı tespit ise önemli bir gerçeklik olarak karşımızda duruyor: "İç savaş, ABD'nin demokrasi gerekçesi altında bölgede yarattığı bir afet halini aldı. Bizler biri Irak'ta, ikincisi Lübnan, üçüncüsü Filistin, dördüncüsü Darfur ve beşincisini Somali'de yaşıyoruz.(...)Filistin halkı asil düşmandan gafil, bu birbirleriyle savaşanlara karşı seslerini duyurmalari için sokaklara inmeli. Bu düşman hala Filistin halkının bağrındaki mikrop olup yerleşim birimlerini işgal ediyor, şerefileri öldürüyor ve on binlerce esiri zin-

danda tutuyor.(...) Özellikle şu süreçte direniş grupları ve şartların ilk kareye yani işgal ve direnişe dönülmesi için mükemmel olacağını söylersek abartmış olmayız. İşte o vakit şu an işgal altındaki vatanın sokaklarında gördüğümüz bu onurlu halkın birçok kazanımını silip süpüren utanç verici bu çatışmalar olmayacak kesinlikle."

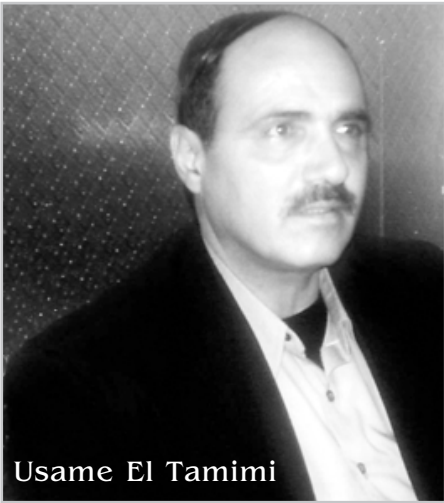
* Karl Marks, Yahudi sorunu.

KAYNAKÇA: İsyannın adı: Filistin-İntifada kazanacak (Yücel Demirer, Sibel Özbudun.)

Halkların Uluslararası Mücadele Bülteni Aralık 2006 sayısı.

Cumhuriyet ve Birgün Gazetesi, 3 Şubat 2007.

Dökülen kardeş kanı ancak işgalcileri sevindirir

Usame El Tamimi

23 Ocak günü gazetemizi ziyaret eden FDKC (Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi) MK üyesi Usame El Tamimi ve Uluslararası İlişkiler sorumlusu Ahmet El Hac ile Filistin'de son yaşananlar üzerine sohbet ettik...

İK: ABD emperyalizmi ve İsrail Siyonizminin HAMAS'a karşı El Fetih yönetimini desteklediği biliniyor. Bu durum HAMAS hakkında farklı değerlendirmelere yol açıyor. Siz HAMAS'ı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Usame El Tamimi: HAMAS, dinci-gerici bir örgüttür. Örneğin şu anda 10-15 yıllık bir ateşkes öneriyorlar. Bunu sorduklarında "Peygamber efendimiz de Yahudilere karşı savaşırken ateşkes uygulamıştı, biz de onun gibi yapıyoruz" diyorlar! Dini kullanarak bazı siyasi çıkarlarını insanlara kabul ettirmeye çalışıyorlar. 2 sene öncesine kadar İsrail'i tanımayacaklarını söylüyorlardı. **Bu son önerilen taslakta 1967'deki Filistin topraklarını temel alan bir Filistin Devleti kurulmasını öneriyorlar.** Hala İsrail'i tanımadıklarını söylüyorlar, ama 1967'deki sınırları kabul ettiğinizde zaten devlet olarak İsrail'i tanımış oluyorsunuz, çünkü İsrail 1948'de Filistin topraklarını işgal ederek kuruldu.

Mahmud Abbas geçtiğimiz haftalarda İsrail Devlet Başkanı Ehud Olmert ile görüşerek Filistin halkına yönelik uygulanan ambargonun hafifletilmesini ve kendisinin desteklenmesini istedi. Tabi bu hemen sonuç verdi ve bu hafta Filistin'in gümrük gelirlerinden elde ettiği ancak İsrail'in el koyduğu 100 milyon dolar Mahmud Abbas'a gönderildi. Tabi öbür taraftan HAMAS geçen hafta sırf İran'dan 250 milyon dolar aldı, El Fetih'e karşı güçlenmek için.

HAMAS'ın kökeni 1920'lere İhvanül Müslimin (Müslüman Kardeşler) örgütüne dayanıyor. Bu örgüt İngilizlerin desteği ile kurulmuştur. Bu örgüt Filistin'de uzun yıllar güçlendi, ama 1948'den 1988'e kadar İsrail'e ya da emperyalizme karşı tek bir kurşun sıkılmış değildir. Bu tarihe kadar Filistin'de okul, kreş, hastane gibi 700 kurum inşa etmişlerdir, Filistin işgal altındayken, işgalcilerin gözü önünde. 1990'ların ortasında İsrail içinde sivillere yönelik eylemlere başladılar.

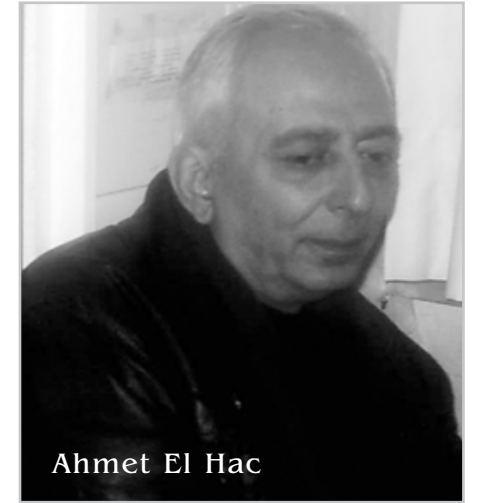
Biz şunu söylüyoruz; madem ki bizim ülkemiz işgal altında tüm demokrat, ilerici, yurtsever, İslamcı güçler de buna dahil olarak ulusal bir direniş cephesi oluşturmalıdır. Bu, işgal bitinceye kadar gerçekleştirilecek bir birlikteliktir. **Ulusal Direniş Cephesi** adı altında zorunludur bu, işgal bitene dek. Bunun tarihte çeşitli örnekleri de vardır, **Cezayirliilerin Fransa'ya karşı oluşturduğu, Bulgaristan'da Dimitrov'un, ya da Çin'de Mao Zedung'un, Yugoslavya'da Tito'nun oluşturduğu ulusal direniş cephesi de sayılabilir.** Ancak işgal bittikten sonra "Nasıl bir yönetim istiyoruz"u tartışabiliriz. Şu anda bir devletimiz yok ki, tavrımızı belirleyelim. İşgal bittiğinde, gerici güçlerle yapılan birliktelik de sona erecektir, ama şimdi onlarla birlikte hareket etmeliyiz.

İK: Milyonlarca Filistinli bugün dünyanın çeşitli ülkelerinde mülteci olarak yaşıyor. Siz de halen Suriye'de ikamet ediyorsunuz. Mülteci Filistinliler ve Filistin mücadelesi arasındaki ilişkiye dair neler söylersiniz?

Ahmet El Hac: 1987'den önce Filistin mücadelesi daha çok Lübnan ve Suriye'deki kamplarda yaşayan Filistinlilerde somutlanıyordu. Örgütlerin merkezi de buradaydı. 1987'de 1. İntifada başladıktan sonra mücadelenin merkezi ve ağırlığı Gazze ve Batı Şeria'ya kaydı, Filistin'in içindeki dinamikler gelişti. Dışarıdaki mülteciler içerdeki direnişe maddi ve manevi destek sunmaya çalışıyorlar. Ayrıca sürgündeki altı milyondan fazla Filistinlinin geri dönüş hakkını sürekli gündemde tutmak için uğraşıyoruz. Geri dönüş hakkını tanımayan bir anlaşma kabul edilemez.

İK: Irak'ta da benzer bir süreç var işleyen, mezhep çatışmaları artırılmaya çalışılıyor. Irak'taki işgal ve direnişi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ahmet El Hac: İşgal altındayken, işgale karşı tüm mücadele biçimleri meşrudur

Ahmet El Hac

İK: HAMAS ve El-Fetih güçleri arasında son dönemde can kayıplarına varılan çatışmaları nasıl değerlendiriyorsunuz?

Usame El Tamimi: HAMAS ve El Fetih arasındaki koltuk ve iktidar çatışması aslında baktığımızda bir hiç uğruna olan bir çatışma. Neden? Çünkü işgal altındaki bir toprakta, bir tek işgalcinin iktidarı olur. Olmayan bir iktidar için kavga ediyorlar. **Anlamsız bir çatışma bu.** Filistin halkı tarafından bu çatışmalar tepkiyle karşılanıyor ve "iğrenç" olarak nitelendiriliyor. Bu çatışma Filistin halkını temsil etmiyor, emperyalist güçlerin dayatmasıyla oluşan bir durum bu, aynı zamanda bölgesel çatışmaların da bir parçası. **Bizim açımızdan bu çatışma Filistin sorununu işlevsiz hale getiriyor ve emperyalist-siyonist projelere yol açmak ve dayatmak anlamına geliyor.** Bunun hazırlığı Filistin üzerinden yapılıyor, bu çatışmalar bunun başlangıcı.

Gerek HAMAS gerekse El Fetih yönetimi hem Siyonist yönetime, hem ABD emperyalizmine taviz verme konusunda birbirleriyle yarışıyorlar! AB ve HAMAS'lı Başbakan İsmail Haniye'nin baş danışmanı Ahmed Yusuf'un birlikte hazırlayıp sundukları bir "çözüm" önerisi var Filistin sorununa dair. Baktığımızda yıllarca süren Filistin halkının mücadelesiyle elde edilen hakların, BM kararlarının bile altında kalan tavizkar bir öneri paketi bu. Özellikle Filistinli mültecilerin geri dönüş hakkı konusunda. BM'nin 1194 sayılı kararı "mültecilerin geri dönüş hakkı"nı tanıırken, bu öneride bu, "karşılıklı anlaşma" şartına bağlanıyor.

ve haktır. Şu anda olup bitenlerin bir kısmı direnişken, bir kısmı işgal güçlerinin ve işbirlikçilerin çıkardığı iç savaşın görüngüleri. **İşgal güçlerine karşı yapılan direniş destekliyoruz ancak bu ad adı altında sivillere yönelik yapılan bombalama ve mayınlama gibi eylemleri kınıyoruz.** İşgal güçleri mezhep çatışmalarını körükleyiyor ve böylelikle direnişin gücünü kırmayı aynı zamanda orada kaldıkları süreyi uzatmaya çalışıyorlar. Irak'ın toprak bütünlüğünü savunuyoruz. **Demokratik bir Irak kurulmasını destekliyoruz. Irak'ta oluşacak bir bölünme tüm bölgeye yayılacaktır ve emperyalist projelere hizmet edecektir.**

Ortadoğu'da genel bir önderlik sorunu olduğunu düşünüyoruz. Önderlik güçlü bir hareketin içinden çıkar kuşkusuz. Önümüzdeki süreçte yükselen hareketle birlikte bunun olabileceğini düşünüyoruz.

2. Dünya Savaşı'ndan sonra Arap ülkeleri bağımsızlıklarını aldılar ve sömürgeciliğe karşı başarı kazandılar. Ancak emperyalist ülkeler otoriter rejimler kurup onları ayakta tuttular. **Sonuç olarak o yönetimleri öyle bir hale getirdiler ki, o yönetimlerin ayakta kalmaları için her zaman emperyalizmin hizmetçisi olması, iyi bir hizmetçisi olması gerekiyor.** Ne zaman o görevden ayrılır ve tek başlarına iş yapmaya çalışırlarsa bu onların felaketi ve sonu olur durumuna getirdiler.

Kim halkına karşı, batı emperyalizminden medet umuyorsa, onun sonu onlarla birliktedir. Ortadoğu halklarının uyanışı gerçekleştiğinde o yöneticiler yerinde olmayacaktır. (İstanbul)

“Görünmeyen güç” kontr-gerilla apaçık ortada

Kontrgerillanın varlığı artık hiç kimse için bir sır değildir. Bu ülkenin başbakanları bile artık bunu inkar edememektedir. Ancak bu gibi olayların devlet tarafından örgütlendiğini gizlemek için mevcut söyleme sarılmakta ve “Derin devlet” kavramını öne çıkarmaktadır.

Hrant Dink’in katledilmesiyle birlikte “derin devlet” ve “perde arkasındaki güç” tartışmaları bir kez daha gündeme oturdu. Şimdiye kadar olduğu gibi bugün de Dink’i katleden “gizli” kontra güçlere bir türlü ulaşılammaktadır. Oysa gerçekler kör göze parmak sokarcasına ortadadır. Bu olayın sorumlusu faşist devletin ta kendisidir.

Kontrgerillanın varlığı artık hiç kimse için bir sır değildir. Bu ülkenin başbakanları bile artık bunu inkar edememektedir. Ancak bu gibi olayların devlet tarafından örgütlendiğini gizlemek için mevcut söyleme sarılmakta ve “Derin devlet” kavramını öne çıkarmaktadır.

Kontrgerilla’nın kendine adam devşirdiği ülkücü hareket, 1973’ten itibaren çeşitli dernekler ve birlikler altında planlı bir “sivil” hareket olarak örgütlenmeye başlar. Birçoğu kurumsal, kurumsal olmayanların da ideolojik olarak MHP’ye bağlı olduğu bu “sivil” örgütler, ideolojik gıdasını yükselen devrimci dalganın önüne set çekmek için cansiperane savunduğu anti-komünizmle birlikte, koyu bir ırkçılıktan ve şovenizmden alır. Nazizm’in Türkiye versiyonu olan bu ideolojinin özeti, Alparslan Türkeş’in “Türk milleti hiçbir millete benzemeyen vasıftadır. Türk milleti, Allah tarafından yüksek vasıflarla yaratılmış bir millettir” söyleminde ifadesini bulur. MHP ve Ülkü Ocakları merkezli bu kontra yapının örgütlenmesini ve çalışma tarzını Hitler’in Alman Nasyonal Sosyalist Partisi’nden aldığı açıkça görülmektedir. Faşist milislerin istihbarat çalışmaları ve bunların hepsinin katliama dönüşmesi çalışma tarzının esasını oluşturmaktadır. O dönemde savunma kuvvetleri adı altında faaliyet yürüten “ülkücü şehir gerillaları”nın eğitimleri emekli subay ve polisler tarafından verilirken, günümüzde internet siteleri bu eğitimin teorik kısmını neredeyse tamamen karşılıyor. Ülkücü sitelerde “Türkçü şehir savaşçısı”na istihbarat çalışmasının nasıl yapılacağından tutalım, eylemin mutlaka gerçekleştirilmesine, kar maskesi takılmasının zorunluluğundan tutalım delil bırakmamak için hangi tedbirlerin alınacağına kadar ayrıntılı bir eğitim verilmektedir.

O dönemde tüm bu faaliyetler MHP Genel Merkezi’ne bağlı çalışan JİT/Özel İstihbarat Teşkilatı tarafından yürütülmektedir. Legal örgütlenmeler olan Ülkücü Gençlik Derneği’ne bağlı ETKO (Esir Türkleri Kurtarma Ordusu) MHP Gençlik Kolları’na bağlı TİT (Türk İntikam Tuga-

yı) dönemin öne çıkan ve aynı kaynaktan beslenen kontra örgütleridir. Aslında aralarındaki ilişki tersinden okunmalıdır. Legal örgütlenmeler, kontrgerilla örgütlenmesinin ayaklarından birini oluşturmaktadır. Bu legal örgütlenmeler aracılığıyla faşizmin bir kitle hareketi olarak tabandan örgütlenmesi amaçlanmıştır.

Kontra örgütlenmesinin ordu, hükümet, sermaye, emniyet ayağı

Kontrgerilla örgütlenmesinin ordu ayağının oldukça güçlü olduğu, aynı faşist ideolojiden beslendikleri, 12 Eylül AFC’sinin devrimcileri idam sehpalarında sallandırırken, göstermelik olarak yargılanan ülkücü-faşistlerin hizmetlerinin karşılığı olarak kısa sürede tahliye edilmelerinden anlaşılıyor. Hükümetteki ayağını görmek için MC hükümetiyle faşistleri hükümet ortağı yapan dönemin başbakanı Süleyman Demirel’in “bana milliyetçiler cinayet işliyor dedirtemezsiniz” söylemine bakmak yeterlidir. Siyasi ayağında da sözümona bir siyasi parti olan MHP’yi görüyoruz aleni bir biçimde. Sermaye ayağında ise yaptıkları yüklü bağışlarla Refik Baydur (bugünkü TİSK başkanı), Üzeyir Garih, Tefken, Profilo vb. holdingleri görüyoruz. Emniyet ayağında kontrgerilla örgütlenmesinin bir parçası olan çok sayıda polis, aynı zaman-

da mülki kurumlardan çok sayıda vali, kaymakam.

Kontrgerilla örgütlenmesinin oluşturulduğu andan günümüze kadar faaliyetlerine sınırsız olarak devam ettiğini biliyoruz. Bu örgütlenmenin devamlılığı Susurluk’tan Şemdinli’ye, Musa Anter’in katlinde gözaltında kayıplara ve faili meçhulle, Akın Birdal’a düzenlenen saldırıdan Trabzon’da TAYAD’lılarla başlayan ve ardından başka illere yayılan linç girişimlerine, Rahip Santaro’nun öldürülmesinden Danıştay saldırısına ve en son Hrant Dink’in katline kadar kendini gösteriyor. Çizdiğimiz bu tablo, kontrgerilla örgütlenmesinin ihtiyaç duyduğu zamanda istediği gibi hareket ettiğini gösteriyor. Çalışma tarzında öz olarak bir değişiklik olmamakla birlikte Rahip Santaro’nun öldürülmesi, Danıştay saldırısı ve en son Dink’in katli, kontra eylemlerde bir taktik değişikliğine gidildiğini gösteriyor. Önceki süreçlerde birkaçı dışında tamamı “faili meçhul” kalan kontrgerilla saldırılarında artık görünürdeki failer yani tetikçiler “yakalanmaya” başlandı. Bunların yakalanması ne bir tesadüf ne de emniyetin başarılı çalışmasının ürünüdür. Bütünlüklü bir planın parçasıdır sadece.

Tetikçilerin yakalanması sonrasında yapılan açıklamaların ortak yanı saldırıla-

rın siyasal ya da örgütsel bağlantıları olmayan, milliyetçi duygularla yapılmış bireysel ya da üç-beş gencin eylemleri olarak tanımlanması, tetikçilerin ve azmettiricilerin psikolojik durumlarıyla açıklanması, bu saldırıları meşru göstermek ve kontra örgütlenmenin açığa çıkmasını engellemek içindir. Saldırı sırasında kullanılan beyaz bere satışlarından tutalım Ogün Samast’ı vatani her ne pahasına olursa olsun koruyan bir “kahraman” olarak gösteren fotoğraflara kadar birçok araçla bu katliam milliyetçi-şoven propagandanın bir aracına dönüştürüldü. Milliyetçilik bir süredir bilinçli bir politikayla tırmandırılmakta, ırkçı söylemlerle linç girişimleri yaygınlaştırılırken, faşizmin tabandan örgütlenerek, sivil-faşist hareketin dar bir gruptan çıkarılıp kitlesel bir harekete dönüştürülmesi çabaları yaygınlaştırılmaktaydı. Trabzonspor-Kayserispor, Malatyaspor-Elazığspor maçlarında yaşananlar, bunun bir ölçüde başarıldığını gösteriyor. Bir grup Trabzonspor taraftarının maça beyaz bereyle gelmesi, Türklük lehine ırkçı sloganların atılması, amigoların “Ayağa kalkmayan Ermeni olsun” diye bağırması vs. ırkçı-şoven dalganın Hrant Dink’in kanı üzerinden yükseltilmeye çalışılmasından başka bir şey değildir. Trabzon’da azımsanmayacak bir kesimin Hrant Dink’in öldürülmesine üzüldüklerini söyleyip hemen ardından Yasin Hayal ve Ogün Samast’ı savunan şeyler söylemeleri Trabzon’a çalışan faşist mayanın etkisini gösteriyor.

Devletin kontra örgütlenmesinin Hrant Dink cinayetindeki uyumlu çalışması

Kontra örgütün bütün ayakları Hrant Dink’in katline büyük bir uyum içinde çalışmıştır. Genelkurmay Başkanlığı’nın basın demeci, İstanbul Valiliği’nin makama çağırma yoluyla yaptığı tehditlerin hemen ardından burjuva medya Dink’i manşetlerine taşıyıp hedef göstererek üzerine düşen görevi layıkıyla yapmıştır. Ardından görünürde bir STÖ, gerçekte kontra örgütün sivil ayağı olan Kerinçsiz ve şürekasının Dink hakkında o ünlü 301. maddeye dayanarak açtıkları “Türklüğe hakaret” davası geliyor. Bu “sivil” kontralar her duruşmada, herkesin gözü önünde Hrant Dink’e hakaretler yağdırıp, küfürler ederek linç girişiminde bulunmaktan geri durmadılar.

Örgütün askeri ayağının önemli isimlerinden Veli Küçük’ün Dink’in duruşmasına gelmesi ölüm tehditlerinde bir dönüm

En hassas ilimiz: Trabzon

Neden Trabzon? sorusuna verilen yanıtların çoğu meselenin özünü açığa çıkartmaya değil, karartmaya dönüktür. Pilot bölge seçilen Trabzon’da şu anda denenilen nedir? Neyin pilot bölgesidir Trabzon?

noktası oluyor. Hrant Dink için, Veli Küçük adı neden ölüm anlamına geliyor peki? Bunu anlamak için Veli Küçük'ün siciline kısaca bakmak yeterlidir. JİTEM'in kurulmasından T. Kürdistanı'nda "faili meçhullerin" sorumluluğundan, Karadeniz'de gelişen ve güçlenin gerilla savaşının önüne geçmek için JİTEM'in burada örgütlenmesinden, koruculuk ve köy boşaltmaların başlatılmasına, Susurluk'un en önemli isimlerinden biri olmasına rağmen hakkında hiç soruşturma açılmamasından Kocaeli'nde görevliken Adapazarı-İzmit-Sapanca üçgeninde Kürt işadamlarının "faili meçhul" cinayetlere kurban gitmesine ve son olarak Danişay saldırısının görünürdeki failleriyle belgelerle kanıtlanmış ilişkilerine kadar uzayıp giden bir liste duruyor önümüzde. Kontra örgütlenmenin kara kutusu Veli Küçük'ün özel harekâtçı Sami Hoştan'dan mafya lideri Sedat Peker'e JİTEM elemanı Mahmut Yıldırım'dan Susurluk'un baş aktörleri Abdullah Çatlı, Hüseyin Kocadağ ve Sedat Bucak'a kadar uzanan ilişkileri devletin, emniyetinden parlamentosuna, ordusundan MİT'ine kadar bütün kurumlarının bu kontra örgütlenme içinde yer aldığını gösteriyor. Aslında "derin devlet" diye bir şey yoktur, söz konusu olan devletin ta kendisidir.

Örgütün siyasal ayağının resmini, BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun Hrant Dink'in katlinin azmettiricisi Erhan Tuncel'le yer aldığı fotoğraf karesi veriyor bize. '80 döneminin ülkü ocakları başkanı ve en aktif kontralarından biri olan Muhsin Yazıcıoğlu'nun icraatlarını saymaya sayfalarımız yetmez. BBP'nin yavrusu Alperen Ocakları'nın internet sitelerinden yapılan yayınlarda Alperen Ocakları'ndan gençlere "vakit durma vakti değil, uyanışa geçme, hareket vaktidir" çağrıları yapılmıştır sürekli olarak. Aynı sitede, bu cinayetlerin işlenmesi gerektiği açıkça savunulup, Ermenilerle birlikte Orhan Pamuk da hedefe konulmuştur. Yasin Hayal'in "Orhan Pamuk akıllı olsun" tehdidi de bu söylemlerle birlikte ele alındığında oldukça anlamlı olmaktadır.

Mülki idare ayağında ise İstanbul ve Trabzon Valilikleri bulunmaktadır. Hrant Dink'in İstanbul Valiliği'nde alenen tehdit edildiği kendi yazısında mevcuttur. Trabzon eski valisi Hüseyin Yavuz, İzmir'e gelince Trabzon'daki 2.5 yıllık sürecine baktığımızda ortaya çıkan tablo şu; KTÜ'nün iki öğretim görevlisinin ve bunlardan birinin oğlunun öldürülmesi, TAYAD'lılara ve mevsimlik Kürt işçilere yönelik linç girişimi, Rahip Santaro'nun öldürülmesi, Trabzonsporlu futbolcuların ev ve işyerlerinde kurşunlanması... Tüm bunların ilin en yetkili kurumu olan Valilik'ten ve de Vali'den bağımsız olduğu düşünülemez. Yavuzdemir Hrant Dink'in öldürülmesi için "Ama-törce işlenmiş bir cinayet, örgüt bağlantısı yok" derken kendi suçunu da gizleme çabasındadır, ama bunların yalanlanması Samast'tan geliyor. Kendisine ve çok sayıda gençle silah talimi yaptırıldığını, iyi silah kullandığı ve hızlı koştuğu için bu göreve seçildiğini söylüyor. Sormak lazım, kontra örgütün talim yaptırdığı diğer gençler hangi "görev"e seçileceklerdir acaba?

Emniyet ayağına geldiğimizde karşımıza sadece Trabzon Emniyet Müdürü

Reşat Altay değil, İstanbul Emniyet Müdürü Celâlettin Cerrah da çıkacaktır. Tüm bunların bu örgütlenmenin sadece görünen yanı olduğunu, bir de görünmeyen yanı bulunduğunu belirterek yazımıza Reşat Altay'la devam edelim. Onun kontra faaliyetlerinin başlangıcı 16 Mart Beyazıt Katliamı'ndaki rolüne dayanır. Ardından bir özel harekâtçı olarak yargısız infazlardaki yerini alır, sonra ismini Susurluk'ta görürüz. Gazi Katliamı'nda ve gazeteci Metin Göktepe'nin öldürülmesinde.

Sicillerinde böyle büyük "hizmetler" bulunan Vali ve Emniyet Müdürü'nün Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde en hassas iki ilden biri olarak tanımlanan Trabzon'da görevlendirilmesi elbette ki çok manidardır. Bu iki şahsın "görevi ihmal ve kusurları bulunduğ"u gerekçesiyle görevlerinden alınıp haklarında soruşturma başlatılması büyüyen tepkiyi dindirmeye yönelik basit bir tedbirden öte değildir. Devletin bu has adamları, olayın sıcaklığı soğuduktan sonra daha yüksek mevkilere atanarak, her zaman olduğu gibi ödüllendirileceklerdir.

Son olarak basın ayağına geçecek olursak... Emin Çölaşan, Fatih Altaylı, Ertuğrul Özkök gibi kontra kalemler, bu sürecin omuzlarına yüklediği görevi en iyi biçimde yerine getirmişlerdir. Kimi daha belirgin kimi ise inceltirilmiş biçimde Hrant Dink'e yönelik bu ırkçı saldırıyı savunmuş, meşrulaştırmak için ellerinden geleni yapmışlardır. Katledilmesine kadar Hrant Dink'i hedef tahtasına oturtan, yazılarını, sözlerini gazetecilik ahlakına aykırı bir biçimde çarpıtarak manşetlere taşıyan burjuva medya katledilişinden sonra timsah gözyaşlarına boğulmuştur. Fakat Hrant Dink'in katledilmesinden ziyade "Türkiye'nin imajının bozulmasına", "Ermeni soykırımı yapılmadığına inandırmanın zorlaşacağı"na ağlamışlardır.

En hassas ilimiz: Trabzon

Hrant Dink'in tetikçisinin Trabzonlu oluşu ve son yıllarda burada yaşanan saldırılar kente dair çeşitli tartışmaları da beraberinde getirdi. Trabzon'un sosyolojik-politik-psikolojik yapısına dair oldukça "derin" tahliller yapıldı. Trabzon'da yaşananlar basite alınacak şeyler değildir ve bu nedenle elbetteki özel olarak ele almak gerekir. Fakat bu ele alış nasıl olmalıdır? Bugün ortaya çıkan bir sonuçtur ve önemli olan nedenleri ortaya koyabilmektir. "Neden Trabzon?" sorusuna verilen yanıtların çoğu meselenin özünü açığa çıkartmaya değil, karartmaya dönüktür. Pilot bölge seçilen Trabzon'da şu anda denenen nedir? Neyin pilot bölgesidir Trabzon? Trabzon merkezde olmak üzere bütün orta ve Doğu Karadeniz pilot olarak seçilmiştir aslında. Karadeniz halkının silaha düşkünlüğü, gözü karalığı kimlere, ne için gereklidir? Şu çok açıktır ki Trabzon'da milliyetçi dalga, yıllardır uygulanan planlanmış politikalarla bilinçli olarak yükseltilmektedir. Bu planı daha net görebilmek için Trabzon'un

geçmişine değinmek gerekiyor.

Çoğunluğu Rum kökenli, bir zamanlar Rum Pontus Devleti'ne başkentlik yapmış, Hıristiyanlıktan Müslümanlığa en geç dönen kesim olan Trabzon halkının bu dönüşü elbette ki zorla olmuştur. Bugün hala günlük yaşamda aralarında Rumca konuşan Trabzonluların bu kimliklerini tamamen reddedip koyu Türk milliyetçisi olmalarının kökeninde yatan nedir? Balkanlarda ulusal hareketlerin gelişmesi ve buralardaki ulusların bağımsızlıklarını kazanması sonucu epey toprak kaybeden Osmanlı İmparatorluğu başta Anadolu olmak üzere elinde kalan toprakları koruma amacına girmiştir. Kürt halkı birbirine kır-

Kontra örgütlenmesinin ordu, hükümet, sermaye, emniyet ayağı

Önceki süreçlerde birkaç dışarıda tamamı "faili meçhul" kalan kontrgerilla saldırılarında artık görünürdeki failer yani tetikçiler yakalanmaya başlandı. Bunların yakalanması ne bir tesadüf ne de emniyetin başarılı çalışmasının ürünüdür. Bütünlüklü planın bir parçasıdır sadece.

dırılarak, Ermeniler soykırımıyla nasıl ki Osmanlı için "tehdit" olmaktan çıkarıldıysa, Trabzon başta olmak üzere Karadeniz'de yaşayan Rum halkı da katliamlarla "tehdit" olmaktan çıkarılmıştır. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı devam ederken, meşhur Topal Osman'ın ilk katliamları Rumlara yöneliktir. Katliamlarla sayıları azalan, bir kısmı Yunanistan'a göç eden Rum halkından geriye kalanlara yaşamları için Türk ve Müslüman olmaktan başka yol bi-

rakılmamıştır. Ne kadar Türk ve Müslüman olunursa kendilerine o kadar dokunulmayacağına açık mesajı verilmiştir. Halkın buna karşı güçlü ve örgütlü bir karşı koyuşu olmadığından asimilasyon süreci daha rahat bir şekilde işletilmiştir. Merkezlerde bu politikalar rahatça uygulanırken, ulaşılamayan dağ köylerinde halk kendi gelenek ve göreneklerini yaşatabilme imkanına sahip olmuştur. "68'lerden itibaren gelişen devrimci dalga genel olarak Karadeniz'in tümünde yaygın bir kitle temeli bulmuş ve birçok eylem örgütlenmiştir. Gerek bu durum gerekse giderek gelişen Kürt ulusal hareketinin Trabzon gibi farklı etnik kimlikten halkın yaşadığı yerlerde ulusal uyanış başlatma olasılığını hesaba katan faşist TC buralara özel bir önem vermeye başlamıştır. Bu dönemden sonra buralarda milliyetçiliğin yerleşmesi için özel bir politika izlenmeye başlanmıştır. Milli duyguları körüklemek, vatan-millet-Sakarya edebiyatı yapmak için Kıbrıs Harekati'na katılan askerlerin çoğunluğu nasıl ki Trabzon'dan seçilmişse, T. Kürdistanı'ndaki haksız savaşa gönderilen askerlerin çoğunluğunun da Trabzon'dan seçilmesine devam edilmiştir. Asker cenazeleri geldikçe Kürt düşmanlığı üzerinden ırkçı-şoven dalga körüklenmiştir. Bu biçimde Trabzon halkı milliyetçilikle uyuşturularak hem denetim altında tutularak devlet için bir tehdit oluşturulmasının önüne geçilmiş hem de faşist örgütlenmelerin yuvalanması için elverişli bir ortam yaratılmıştır. Trabzon üzerine sosyolojik tahliller yapılırken olayın özünü oluşturan bu yana hiç dokunmayıp işsizlik, eğitimsizlik, ana-baba ihmali, asker cenazelerinin çokluğu vb. etrafında dönmüş duruyorlar. Aslında sorunu özünden uzaklaştıran çabalar bunlar. Zira bu sorunların çoğu ülkenin genel sorunlarıdır ve hiçbir "neden Trabzon?" sorusunun yanıtını vermemektedir.

Bundan sonra da Trabzon'da Alperen Ocakları üzerinden kontra örgütlenmelere tetikçilerin devşirilmesine devam edilecektir. TİT'in Agos'a yönelik tehditleri aynı hızla sürüyor. Baskın Oran'a, Mahmut Alınak'a, Orhan Pamuk'a gelen tehditler ortada. İhtiyaç duyulduğunda, amaçları doğrultusunda, belirledikleri hedeflere yönelik saldırıların gerçekleşme olasılığı oldukça yüksektir. Nasıl ki Hrant Dink'e yönelik saldırı 2 yıldan beri geliyorum dediyse, şu anda da başka saldırılar geliyorum demektir. Devlet nasıl ki Hrant Dink için kılıcı kırıp atmadıysa bundan sonrakiler için de kırıp atmaz.

Bu saldırıların engellenmesinin devlete havale edilerek, koruma istenmesi kuzuyu kurda teslim etmek demektir. Kontra örgütlenmelerin devletin illegal örgütlenmeleri olduğu kitlelere kavratarak, anti-faşist mücadeleyi yükseltmemiz ve bu mücadeleyi de devrim mücadelemizle birleştirmemiz bugün yapmamız gereken en önemli görevdir.

Me ton Hrant nivenume sa raşiya*

“Sürekli acılarla boğuşarak yaşamak zorunda kalan bir halkın gözyaşları gibiydi orada o gün olanlar. Ağlayan yaşlı kadınlar sanki geçmişlerine, yitirdiklerine, topraklarına ağlıyordu. Sadece Hrant için ağlamıyor gibiydiler. Hepsinin Pontus’un Yitik Kızı Tamama gibi bir hikayesi vardı belki de... Belki de daha da acıları...”

Adelfos Hrant Dink’e

Sana adelfos (kardeş) demek doğru mu bilmiyorum. Belki de trano adelfos (ağabey) demeliyim... Ancak sen katledildikten sonra, sana dair yazılanlara bakınca ve bu yazılanlar içinde Türkçe, Ermenice, Kürtçe hep “**kardeş**” kelimesinin kullanıldığını görünce, ben de sana Rumca (Pontus) “**adelfos**” (kardeş) diye hitap edeyim dedim.

Faşizmin “**sivil**” görünüşlü ama malum adresler tarafından yönlendirildiği açık olan güçleri tarafından katledilmen beni/bizleri derinden sarstı. Aslında biz bu tür kayıpları, katledilmeleri bilmiyor, yaşamıyor değiliz. Birçok yoldaşımızı, dostumuzu mücadele içinde güneşe uğurladık. Bu nedenle “**alışkın**” sayılırız böyle kayıplara, katledilmele-re... Ancak senin göz göre göre ve de göster-göster katledilişin bir başka oldu...

Bir başka oldu diyorum çünkü, her ne kadar yaşadığımız ülke topraklarında, faşizmin ürünü olarak, kendinden olmayana düşman ve bu anlamıyla da kendisi gibi düşünmeye-ne karşı kıyıcı, katliamcı olan bir devlet gerçekliğiyle yüz yüze olduğumuzu biliyorsak da, senin gibi birini bile katletme cüretini (ahmaklığını mı demeliyim?) gösterebiliyorsa, nasıl bir devlet, nasıl bir düşman, nasıl bir gö-zü dönmüştükle karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Katledilmenden sonra dost da, düşman da sana dair açıklamalarda, yorum-larda bulundu. Halen de tartışılmaya devam ediyor. Burjuva feodal medyanın bazı kesim-leri de dahil olmak üzere büyük çoğunluk, “o barışçıydı”, “o güvercindi”, “o ülkesini se-verdi”, “o ülkesini satmadı” vb. içeriklerde yorumlarda bulundu. Bilinen bazı güçler ise bayram yaptı. TC ise önce seni tehdit etti, sonra yargıladı ve ceza verdi, ardından da “**iyi çocuklarına**” hedef gösterdi ve en sonu seni katlettirdikten sonra timsah gözyaşları eşliğinde “**ona sıkılan kurşunlar, Türki-ye’ye sıkılmıştır**” dedi...

Aslında tüm bu yaşananlar, bu ülkede bı-rakalım devrimcileri, komünistleri; faşizme karşı muhalif olan, demokrat, ilerici bir duruş sahibi “**güvercinlere**” bile yaşam hakkının tanınmadığını gösteriyor. Gerisini ülkemize demokrasi geldiğini, “**demokratik dev-**

rim”in gerçekleştirildiğini savunanlar ve ma-alesef senin de desteklediğin AB üyeliği al-datmacasıyla avunanlar düşünsün... Maale-sef diyorum çünkü tam da bu noktada yanıldın Hrant Adelfos... Yanıldın çünkü, evet ül-kemizde güvercinlere dokunmazlar... Ama güvercinlere dokunmayan halkımızdır. Bu ülkede halkımız güvercinlere dokunmaz an-cak Türk hakim sınıflarının devleti olan faşist TC güvercin de olsa, kendisini rahatsız eden-leri yaşatmaz. Bu “**tarihsel bir reflektir**” TC devletinde... İşte bunda yanıldın...

Bu kadarla kalsa iyi diyeceğim ama ol-muyor. Üstelik faşizm hem katlediyor, hem de sen katledildikten sonra, seni uğurlayan yüzbinlerin duyarlılığını, öfkesini utanmadan kendi çıkarları için kullanma alçaklığını gös-teriyor... Dünyaya, sana sahip çıkan, katle-dilmeni lanetleyen, faşizme öfkesini gösteren halkımızı, TC devleti kendi “**duyarlılığı**” olarak pazarlamaya çalışıyor. Ne müthiş bir ikiyüzlülük! Ve de faşizmin bir saniye bile yaşamaması, hemen ortadan kaldırılması için ne haklı bir neden!

Cenaze törenine bazı zorunluluklardan dolayı katılamadım. Eminim ki benim gibi katılmak isteyen, ama katılamayan, faşizme olan öfkesini orada olarak gösteremeyen pek çok insan vardır. Seni uğurlayamadık ama ce-naze törenine katılan bir yoldaşımızın yaz-dıkları duygu ve düşüncelerimizi çok iyi özetliyor. “**...Sürekli acılarla boğuşarak yaşamak zorunda kalan bir halkın gözyaş-ları gibiydi orada o gün olanlar. Ağlayan yaşlı kadınlar sanki geçmişlerine, yitirdik-lerine, topraklarına ağlıyordu. Sadece Hrant için ağlamıyor gibiydiler. Hepsinin Pontus’un Yitik Kızı Tamama gibi hi-kayesi vardı belki de... Belki de daha da acıları...**”

Böyle alçakça biçimde katledilişin be-ni/bizi daha farklı etkiledi. Bunun birçok ne-deni var kuşkusuz. Eski bir mücadele yolda-şımız oluşun, mensup olduğun Ermeni milli-yetinden şehit yoldaşlarımızla mücadele ar-kadaşlığının olması, halkının Anadolu top-rakları üzerinde soykırıma tabi tutulması, ka-tilinin Trabzonlu olması vb. bunlardan sade-ce birkaçı.

Evet bizim eski yoldaşlarımızdandın. Partimizin saflarında bir dönemin tanıyıcıydın. Şehit yoldaşlarımızdan **Armenak**’ı dinledik senden. Armenak’ı öğrenmeye çalıştık... Es-ki bir yoldaşımız oluşun, ancak buna rağmen bazı “**eski yoldaşlarımız**” gibi “**kapağı bir yerlere atmayışın**”, ülkemizde, bu toprak-larda kendince doğru bulduğun düşünceler için mücadele edişin önemliydi bizim için. Evet düşüncelerindeki kimi eksik, hatalı ve yanlışlara rağmen, bu duruşun, ülkemiz de-mokrası mücadelesi açısından önem taşıyordu. Bir de devrimcilere, Partizancılara karşı sıcak yaklaşımın, dönem dönem yoldaşları-mızla kendi aramızda sohbetlere vesile olu-yordu. Haberin yoktu belki senin bundan ama, Anadolu’nun senin de bildiğin güzel bir deyimiyile “**kulaklarını çınlatıyorduk!**”

Evet partimizden, örgütlü mücadeleden ayrılmıştın. Ancak buna rağmen gençliğinde içinde yer aldığın, düşüncelerinin şekillen-mesinde kuşkusuz etkili olan Partimize karşı dışlayıcı bir tutum içinde bulunmadın. Ya-nına gelen genç yoldaşlarımıza, seninle rö-portaj yapan yoldaşlarımıza, örgütlü mücade-le içerisinde yer aldığın döneme ve birlikte faaliyet yürüttüğün şehit yoldaşlarımıza dair genellikle olumlu bir tavır içinde bulundun. Katıldığın panellerde, söyleşilerde, örgütlü mücadele içinde bulunduğun süreci, eksiklik-leriyle, hatalarıyla, olumluluklarıyla objektif bir biçimde anlatmaya çalıştın.

Türkiye’nin, ülkemizin sorunlarına karşı aydın ve muhalif tavrın, yaşanan hak gaspla-rına ve anti-demokratik uygulamalara yöne-lik duruşun, ülkemizde demokrasi mücadelesi açısından önemliydi. Özellikle “**resmi ide-olojije**” karşı muhalif duruşun ve Türkiye ile Ermeni halkları arasında diyalog önerilerin, hem Türk hakim sınıflarını, hem de Ermeni hakim sınıflarını rahatsız ediyordu. Aydın ve solcu oluşun, Ermeni kilisesi ile de aranda belli bir mesafe olmasına yol açıyordu. Hrant Adelfos sen devrimin dostuydun!

TC faşizminin ilgisi ve bilgisi dahilinde seni arkandan vuran katilin Trabzonlu ol-ması da tarihin garip bir cilvesiydi belki... Çünkü çok değil, bir insan ömrü uzaklıkta, yüzyıl başında bu kent; Osmanlı’nın son yıl-

larında ve Cumhuriyetin kuruluş yıllarında İttihat ve Terakki’nin, Teşkilat-ı Mahsusa çe-telerinin, katliamlarına tanıklık etmişti. İn-sanlar sırf Rum, Ermeni oldukları için, gayri Müslim oldukları için, kayıklara doldurulup denizde boğulmuşlar, gemi kazanlarında ve ateşe verilen evlerde yakılmışlardı. Kuruluşu İstanbul’dan daha eski olan bu kent sayısız acılara tanıklık etmişti.

O Trabzon ki geçmişte, **Ermeni**, Rum, **Yahudi**, Türk, **Laz**, Gürcü’nün bir arada ya-şadığı şehir. Yüzyıl başında, beş dilde yayın-lanan gazetelerin olduğu kent. Çeşitli dinden ve milliyetlerden insanların kültürlerinin yü-celttiği şehir... Bugün faşizm şehri “**kurtar-mış**” durumda! Öyle ya artık ilan ediyorlar, “**şehir tümünden Türk oldu**” diye. Vatanına, milletine bağlı kitleler yaratıldı. “**Ne mutlu onlara!**” Hani Trabzon sokaklarında bugün-lerde yazıyor ya “**Dünya Türk olsun**” di-ye... İşte Trabzon’u böyle Türkleştirdiler. Fa-şizm Trabzon’u “**Türkleştir, Türkleştir**”, şehre sığmayan, işsizler ordusu yarattı! Yok-sullar ve lümpenler ordusu... Bir yığın katil, mafya bozuntusu, cahil... Faşizm eseriyle övünebilir... Zaten bolca övünüyor! Vatan millet naralarıyla, ırkçı-şoven çağrılar yapı-yorlar. “**Duyarlı vatandaşlar**” devrimcileri linç ederken, “**vatani görevlerini**” yapıyor-lar, diyorlar. Faşizm ne kadar övünse azdır! Ancak neden katiller buradan çıkıyor diye soranlara ne demeli? Faşizm budur işte! Bu “**doğal**” değil mi? Nedense burjuva feodal medyanın dili varmıyor, “**aşırı milliyetçilik, aşırılık**” diyorlar. Bunun adı faşizmdir efendiler!

Trabzon, kavgamızın acılarına, katli-amlarına tanık olan şehir... Daha bu faşist cumhuriyetin temelleri atılırken 15 gülümüzü verdik denizine... TKP önderi **M. Suphi** ve 14 yoldaşımız burada katledildi. Bu şehir tüm hırçınlığı ve baş eğmezliğiyle daha faşist dik-tatörlüğün kuruluşunda ilgisine mahzar oldu. Uşakları faşizmin uşağı yapılmaya çalışıldı. Kimi uşaklar gerçekten de uşak oldu da! İşte o gerçekten uşak olan namertlerden bir piyon geldi seni vurdu **Hrant Adelfos**. Ama biz bi-liyoruz, bu alçaklığı yapan, Karadeniz’in uşaklarından, yiğitlerinden değil. Faşizmin

uşağı! Tetiği çeken bu uşağın arkasında el yeterince ortada... En azından Karadeniz'in gerçek uşakları açısından, devrimciler, komünistler açısından ortada! Tetiği çeken el tıpkı 1915-1923 Ermeni, Rum, Süryani soykırımında olduğu gibi Alman emperyalizminin uşağı İttihat ve Terakkiciler, **Teşkilat-ı Mahsusa** çetelerinin devamcıları... O zaman da diyorlardı ya **"Savaş için tehcir kararı aldık"**, "Ermenileri, Rumları, bölgeden göç ettirdik". Ama öte yandan gizli emirler yolluyorlardı, **"Doğu Sorunu"**nu halletmek için. Bu emirlerle Teşkilat-ı Mahsusa çeteleri, hapishaneler boşaltılarak toplanan katiller, tecavüzçüler, soyguncular, pan-islamizm, pan-Türkizm adına, tehcir edilen kafilelere saldırıyor, kadın ve kızlara tecavüz ediyor, mallarını yağmalıyor, öldürüyorlardı. Tehcir adı altında soykırım uyguladılar. Şimdi de sevgili Hrant Adelfos, seni katledenler için **"milliyetçi"** hislerle işlemler diyorlar. Tıpkı 1915-1923 soykırım sürecinde olduğu gibi yalan söylüyorlar. Faşizmin "sözde" soykırımları, **"sözde"** cinayetleri hep böyle oluyor! Üstelik bir de bu soykırımı, katliamları, cinayetleri, **"Türklük"** ve **"İslam"** adına yaptıklarını söylüyorlar. Bu ırkçı-şovenler, bu faşistler, Türk halkına büyük zarar veriyorlar. TC faşizmi kendi varlık zeminini, ezilen mazlum Türk halkını da kendi suçlarına ortak etmeye çalışarak güçlendirmeyi amaçlıyor. Türkiye halkının içindeki ulusal farklılıklar kullanılarak, sınıfsal diktatörlüklerini hakim kılmak istiyorlar. TC faşizminin geçmişte yaptığı buydu, şimdi de yapmaya çalıştığı budur. Bu politika **İttihat ve Terakki Partisi'**nden devralınarak uygulamaya çalışılmaktadır. Nasıl ki **Ermeni, Rum ve Süryanilere** karşı soykırım uygulayanlar, bu politikalarına Türklüğü, İslam'ı kullanarak Türk-Kürt ve diğer İslam dinine mensup azınlık milliyetlerden halkımızı ortak etmeye çalıştırsa, bugün de **"milliyetçi hislerle"** işlenen bir cinayet diyerek, bu suça ortak etmeye çalışıyorlar. Yüzbinler seni uğurlarken bu suça ortak olmayacaklarını haykırdılar Hrant Adelfos. Hem de yüzlerine **"Hepimiz Ermeniyiz, hepimiz Hrant'ız"** diyerek. Faşizm bu sahiplenme karşısında sözde duyduğu üzüntüden vazgeçti, kudurganlaştı. Bildik **"sivil güçler"** ağzlarından salyalar akıtarak **"Hepimiz Türk'üz"** demeye başladılar. Bunlar ki Hrant Adelfos, senin de bildiğin gibi emekçi Türk halkına mal edilemez. Bunlar tüm varlıklarını, ruhlarını emperyalizme ve hakim sınıflara satmış olanlardır. Vatan diye vatani satanlar, emekçi halkı ırkçı-şoven zehirle, zehirleyen bunlardır. **Nazım Hikmet'in "Vatan Haini"** dedikleri işte bunlardır Hrant Adelfos...

Şimdi katilinin Trabzonlu olması nedeniyle, bir kenti yargılıyor ve suçlu ilan ediyorlar. **Oysa Trabzon Türkiye'dir. Türkiye Trabzon'dur artık...** Nasıl ki güzel ülkemizi, çeşitli milliyetlerden Türkiye halkı açısından adeta bir cehennem çevirdilerse, bu Trabzon için de böyle... TC faşizmi kendi bekası için, ırkçı-şoven ideolojiyle, Türk-İslam sentezi denilen faşist ideolojiyle şekillendirmeye çalıştı emekçi halkımızı. Çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı hakim ulus şovenizmiyle azgınca saldırdı. **"Ne mutlu Tür-**

küm diyene" dedi. **"Vatandaş, Türkçe konuş"** kampanyaları açtı. Daha düne kadar, Kürt diye bir ulusun varlığını bile yok saydı. Ermenileri, Lazları, Arapları aşağılamak için onlarca yöntem denedi. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını birbirine kışkırtarak düşman etmeye çalıştı.

Trabzon, Türk hakim sınıfları açısından bölgede var olan ulusal çeşitlilik nedeniyle daha **"özel"** ele alındı. Trabzon ve çevresi, İttihat ve Terakki Cemiyeti'nden devralınan **"milli mücadele"** ile beslenen ve zamanla günümüze kadar semirtilen çeteciliğin, karşı-devrimci örgütlenmelerin, mafyanın yatağı oldu. TC faşizmi tüm mülki ve askeri kurumlarıyla bu şehri kendilerine merkez seçti. Emekçi halkın kazanılması için yoğun bir baskıya, yoğun bir ideolojik, politik, örgütsel ilgiye mahzar oldu. Ve faşizm bu çabalarında başarılı oldu.

Şimdi bütün Türkiye Trabzon, bütün Trabzon Türkiye'dir. Yani yerden biter gibi biten katiller, bu şehre **"özgü"** değil aslında. TC faşizmi ülkemizin bütün şehirlerini, kasa-

yoğun mücadele yürüttüğü bir şehirdi. Bugün de yürütülüyor. Bugün devrimcilerin faaliyetlerinin çok geri bir durumda olması kimseyi yanıltmamalıdır. Trabzon'da geçmişte, Atapark ve Erdoğan Mahallelerinde sıkışmış faşist bir taban vardı. **Tabakhane, Arafil boyu, Masatlık** başta olmak üzere, **Yeni Mahalle, Ganita, Kemer kaya, Yeni Cuma**'da ileri derecede, geri kalan mahallelerde de devrimcilerin şu veya bu oranda etkinliği vardı. Maçka, Tonya -ki bu iki ilçe **"küçük Moskova"** diye tanımlanırdı- Vakfıkebir, **Beşikdüzü, Araklı, Arsin, Yomra, Sürmene** ilçelerinde devrimci bir faaliyet söz konusuydu. Sürmene'de daha yoğun olmakla birlikte tüm bu ilçelerde devrimci hareket belli bir kitle tabanına sahipti. Akçaabat faşist olmamakla birlikte sağ-liberal bir bakışın etkin olduğu yerd.

Devrimci hareketin kitle kuyrukçusu ve yanlış politikaları, sivil faşistlerin saldırıları ve bilinen 12 Eylül AFC'si, tüm Türkiye'de olduğu gibi buradaki devrimci hareketi önemli oranda gerilettili. Devrimci hareket ağır bir yenilgi aldı. Bölgede etkili fa-

Bölgenin nüfusunun tarıma dayalı olması, yoğun göç vermesi, sanayileşmenin olmaması, yoğun bir genç nüfusla birleşen işsizlik gibi etkenler, kitlelerin içinde buldukları duruma karşı tepkisini beraberinde getirmektedir. Tam da bu nedenle faşizm var olan tepkinin kendisine yönelmesini engellemek için bütün imkanlarını -özellikle yerel medyayı kullanarak bilinen **"silahlı"** faşist ideolojiye, milliyetçiliğe yönelmekte, **"vatan-millet"** propagandaları eşliğinde, kitlelerin tepkisini nötralize edebilmekte, en azından kendisine yönelmesini engelleyebilmektedir. Faşizm bunun yanında futbolu da kendi ideolojisinin üretilmesi açısından bir dayanak olarak kullanmaktadır. Yine bu bölgeden, T. Kürdistanı'na yoğun bir asker gönderme politikası söz konusudur. T. Kürdistanı'nda ölen askerleri faşizm, bölgede kendi ideolojik tahakkümünü kurmak açısından ustaca kullanmaktadır.

Trabzon öyle bir kenttir ki, kuruluşu kavgamızın başkentinden öncedir ve tarihimizde 15'lerin katledilmesinin tanığıdır.

Trabzon'un da dağları var Hrant Adelfos, tüm yurdumun olduğu gibi...

Trabzon'un da dağları var Hrant Adelfos, tüm yurdumun olduğu gibi... Ezilen, soykırma tabi tutulan, sömürülen halkımızın yaslanacağı ve faşizme karşı savaşacağı... Trabzon'un da aydınlık yüzü var, faşizme karşı, halkımızın saflarında savaşan... Katledilişin yaylalarımızda açan vargite çiçeklerinden sonra, halkımızın yaylalardan inişine benzedi... Yoksullaştı dağlar, yaylalar.

balarını ve köylülerini zehirlemiş durumda. Her yerde potansiyel katiller, ırkçılar, gerici-ler var. Trabzon da bu anlamıyla bir istisna değil... İstisna değil ama yine de çarpıcı bir örnek olması açısından anlamlı. Çarpıcı bir örnek ki, emperyalizm destekli TC faşizminin, ülkemizi ne duruma getirdiği, hangi koşulları yarattığı rahatlıkla anlaşılabilir Trabzon'a bakılarak.

Çok gerilere gitmeye gerek yok. 12 Eylül 1980 AFC'sinden sonraki sürece bakmak yeterli olacaktır. TC faşizmi açısından **"özel ilgiye mahzar"** olan ve **"psikolojik hareket"**a maruz kalan bu şehirde yer adları, köy adları faşizmin **"Türkleştirme"** anlayışına uygun olarak Türkçeleştirildi. Emekçi halkına karşı yoğun bir asimilasyon, İslamlaştırma ve Türkleştirme politikasının sonucunda ırkçı-şoven bir kuşak yetiştirildi. Ama nedense, en önemli şeyi Türkçe olmayan Trabzon adını değiştirmeyi unuttular!

Evet çok gerilere gitmeye gerek yok! **12 Eylül 1980'den önce Trabzon'da tüm Türkiye'de olduğu gibi, ilericilerin, devrimcilerin**

aliyet sürdüren devrimci yapıların önderlerinin ve kadrolarının teslimiyetçi yaklaşımları, kitlelerin kırılma yaşamasında etkili oldu. Bu durum, TC faşizminin kendisini meşrulaştırma/kabul ettirme politikaları sonucunda uyguladığı sistemli faaliyetle birleşince, tıpkı Türkiye'nin diğer illerinde/bölgelerinde olduğu gibi Trabzon'da da karşılığını buldu. İlerici, devrimci hareket önemli oranda geriletildi. Ancak tüm Türkiye'de olduğu gibi, burada da var olan uzlaşmaz sınıf çelişkileri, göç, işsizlik, sosyal sorunlar varlığını devam ettirdiğinden ve AFC de bu çelişkileri daha da derinleştirdiğinden dolayı kitlelerin önüne Türk-İslam sentezi olarak adlandırılan TC faşizminin **"resmi ideolojisi"** kondu. Böylelikle kitleler manipüle edildi. Dostlar düşman, düşmanlar dost haline getirildi. Karadeniz uşağı, en has faşizm uşağı haline getirildi.

Ancak bu demek değil ki, Trabzon şehri tümünden gerici bir şehirdir. Trabzon'u Trabzon yapan özelliklerden biri de buradaki çelişkilerin keskinliğinin, yöre insanıyla birleştiğinden patlamaya hazır bir potansiyel taşınmasıdır.

Tanıklığı bununla bitmez Trabzon'un. Bu kent ki, çeşitli milliyetlerden emekçi halkımıza uygulanan soykırım, asimilasyon ve mübadele politikalarının acılarını bağrında taşır. Trabzon öyle bir kent ki bağrından yiğit devrimciler de çıkarmış azınlık halk düşmanı katiller de... Trabzon çelişkilerin ve zıtlıkların şehridir. En başta da yiğitliğin ve namertliğin...

Trabzon'un da dağları var Hrant Adelfos, tüm yurdumun olduğu gibi... Ezilen, soykırma tabi tutulan, sömürülen halkımızın yaslanacağı ve faşizme karşı savaşacağı... Trabzon'un da aydınlık yüzü var, faşizme karşı, halkımızın saflarında savaşan... Katledilişin yaylalarımızda açan vargite çiçeklerinden sonra, halkımızın yaylalardan inişine benzedi... Yoksullaştı dağlar, yaylalar. Ama biz bırakmayacağız dağlarımızı, bu kez seni de alıp çıkaracağız, faşizme ve vargite çiçeklerine inat. Bu kez dağlara Hrant'ı da alıp çıkıyoruz.

*** Me ton Hrant nivenume sa raşiya. (Hrant'la dağlara çıkıyoruz.)**

KP'LERİN DİNAMİK GELİŞİMİ AÇISINDAN ELEŞTİRİ-ÖZELEŞTİRİ YÖNTEMİNİN KURUMSAL KAVRANIŞI-2

Eleştiri-özeleştirme yönteminin dışı karşı uygulanışı:

Dışa dönük -özellikle de kitlelere dönük- eleştiri-özeleştirme oldukça önemli bir yere sahiptir. Genel olarak eleştiri-özeleştirinin, özel olarak da özeleştirinin ne boyutta kavrandığını anlamak açısından dışa dönük (halka ve dost güçlere) yaklaşımların adeta bir turnusol işlevi gördüğünü belirtmek abartı olmayacaktır.

Halka karşı sorumluluk, devrimci-komünist bir partinin tarih sahnesine çıkışından başlayarak tüm faaliyeti boyunca en yüksekte tutması gereken temel ilkelerden biridir. Bu, KP'lerin var oluş gerekçelerinin dolayimsız bir sonucudur. Bu sorumluluk yerine getirildiği ölçüde halkla bütünleşme ileri noktalara taşınabilir, aksi halde ise kitleyle ona önderlik etmek isteyen KP arasındaki çelişkiler derinleşir, mesafe açılır ve halka karşı yabancılaşma baskın hale gelir. İşçi sınıfı ve emekçi halkın güvenini sağlayamamış, onlarla bağlarını geliştiremeyen, onları kendisiyle birlikte ileri taşıyamayan bir KP zamanla bir dar-kadro örgütüne dönüşmeye, marjinalleşmeye ve giderek **halka ve halkın sorunlarına yabancılaşmaya** ve sektör bir hatta düşmeye mahkumdur. Bir KP için en acı ve trajik olan şey; içinden çıktığı toplumun en ilerici sınıflarına yabancılaşması ve onlar tarafından sahiplenilmesidir. Bu durumun nedenleri elbette o

KP'nin ideolojik-politik kavrayışında aranmalıdır ve elbette bunun dolaysız bir sonucu olarak halka karşı sorumluluk bilincinde...

Halka karşı sorumluluğun yerine getirilmesinde en önemli nokta halkla ilişkilerin doğru temelde tesis edilmesidir. Doğru politika ve taktikler ancak böyle bir ilişki kurulduğunda oluşturulabilir ve vücut bulabilir. Aksi halde dogmatizm kaçınılmaz olur.

Halkla ilişkiler bir KP için uzmanlık derecesinde önem verilmesi gereken bir meseledir. Halkla ilişkiler aynı zamanda halkla çelişkiler demektir. Halkla ilişkilerin temeli, ona yön verecek politikası "**kitlelerden kitlelere**"dir.

Bir KP'nin politikası işçi sınıfı ve emekçi halkın sahiplenilmesiyle hayat bulabilir ve gelişim unsuru olabilir. Politikaların sınamalardan başarıyla çıkabilmesi için "**somut koşulların somut tahlili**"ne dayanması gerekir. Bu olmazsa politika mevcut gerçeklik karşısında sınıtır ve işlevsiz kalır. Politikanın önemli bir koşulu, politikayı halka uygun yöntem ve araçlarla, doğru bir zamanda götürebilmektir. Politikaların hayat bulmasını

Halka karşı sorumluluğun yerine getirilmesinde en önemli nokta halkla ilişkilerin doğru temelde tesis edilmesidir. Doğru politika ve taktikler ancak böyle bir ilişki kurulduğunda oluşturulabilir ve vücut bulabilir. Aksi halde dogmatizm kaçınılmaz olur.

sağlayacak olan koşul, kitlelerin öncelikle politikanın temel noktalarını kavraması ve sahiplenmesidir.

Kitlelerle ilişkide özeleştirinin kurumsal kavranışı

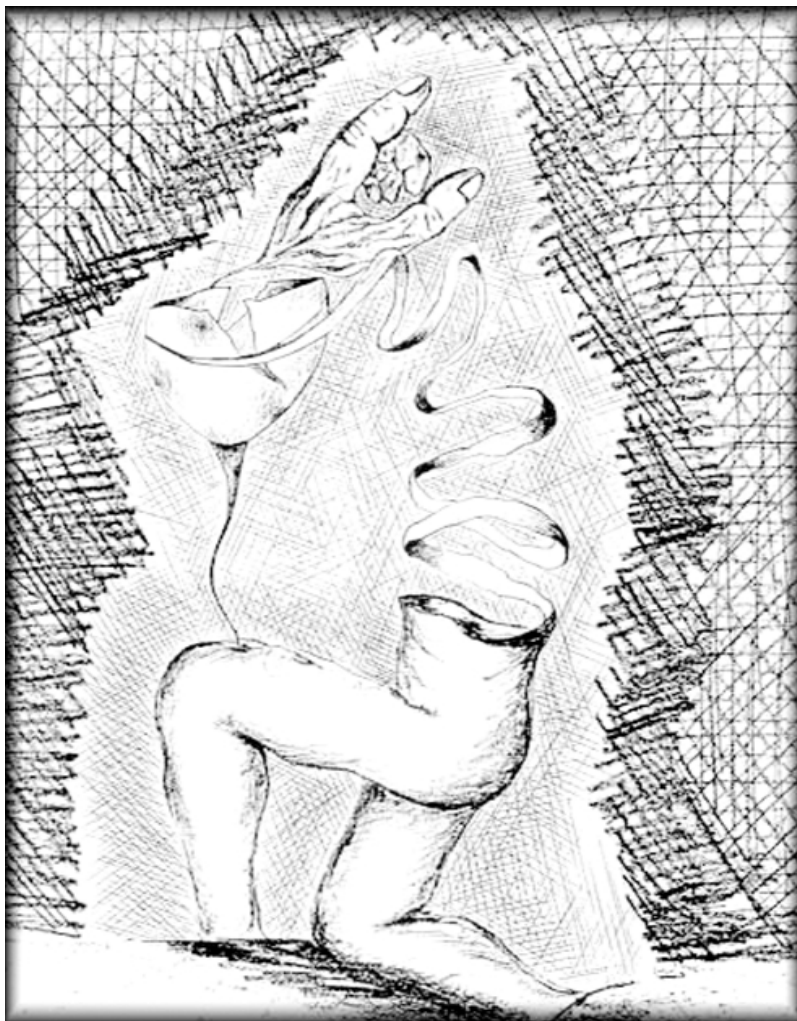
KP ile kitleler arasında samimi ilişkiler kurulmasında politik hattın paylaşılması gibi pratiklerin değerlendirilmesinin paylaşılmasının da tayin edici rolü vardır. İlişkinin sarsılmasında ise kapalılık ve hataların paylaşılmaması önemli rol oynar. Bundan dolayı kitlelerle ilişkide KP'nin özellikle özeleştirme yöntemini doğru ve etkin bir tarzda kullanması hayati öneme sahiptir. Kitlelerle ilişkilerde eleştiri de özeleştirme de değişim dönüşümün, ilişkileri ilerletmenin, eğitimin ve çelişkileri çözmenin araçları olarak ele alınmalı ve kullanılmalıdır. Mao: "**Eleştiri ve özeleştirme bir yöntem türüdür. Halk içindeki çelişkileri**

çözme yöntemidir ve bunda kullanılacak tek yöntemdir. Kullanılacak başka hiçbir yöntem yoktur" derken kastettiği buydu. Çünkü daha önce de belirttiğimiz gibi; halkla ilişkiler de halk içindeki çelişkiler kategorisine girer. Bizim özellikle özeleştirme vurgu yapmamızın nedeni; kitlelerle ilişkilerde özeleştirinin esasa oturmasından, dinamo olmasından ve özeleştirinin kullanılmadığında eleştirinin de işlevsiz kalacağından dolayıdır.

KP hatalarını samimi bir şekilde kitlelerle paylaşırsa, özeleştirme de sürekliliği sağlarsa ve pratiğini de bu doğrultuda geliştirirse, kitleler KP'ye sıkı sıkıya sarılırlar.

Bu anlayış, kitlelerle beraber ilişkileneşte de aynı şekilde uygulanmalı ve "**kitlelerden kitlelere**" **kitle çizgisi her türlü pratiğin başköşesine oturtulmalıdır.**

Lenin "**Bir siyasi partinin kendi yanlışları karşısındaki tutumu**" der "bir partinin ciddi olup olmadığını, kendi sınıfına ve emekçi yığınlar karşı görevlerini gerçekten yerine getirip getirmediğini saptayabilmemiz için en önemli ve en güvenilir ölçütlerden biridir." Devamla bunun nasıl yapılacağını şöyle açıklar: "Yanılığını içtenlikle kabul etmek, nedenlerini arayıp bulmak, bu yanılığa yol açan koşulları tahlil etmek, yanılığın doğrultma yollarını dikkatle incelemek: **İşte ciddi bir partinin işaretleri bunlardır**, bu, ciddi bir parti için görevlerini yerine getirmek, sınıfı ve ardından yığınları eğitmek ve bilinçlendirmek demektir." (Lenin, "Sol Komünizm. Bir Çocukluk Hastalığı, Sf 51-52, Sol Yayınları)

Halkla ilişkiler bir KP için uzmanlık derecesinde önem verilmesi gereken bir meseledir. Halkla ilişkiler aynı zamanda halkla çelişkiler demektir. Halkla ilişkilerin temeli, ona yön verecek politikası "**kitlelerden kitlelere**"dir.

Lenin'in, çarpıcı ve oldukça anlaşılır bir biçimde ortaya koyduğu bu tespitler, KP'ler için bir ilkedir. Ve KP'ler pratiklerini, durmadan, Lenin'in ortaya koyduğu bu denek taşından geçirmek zorundadır. Yani güvenilirliklerini ve ciddiyetlerini tekrar tekrar sorgulamak zorundadır. Yani güvenilirliliklerini ve ciddiyetlerini tekrar tekrar sorgulamak zorundadır. Yani güvenilirliliklerini ve ciddiyetlerini tekrar tekrar sorgulamak zorundadır. Yani güvenilirliliklerini ve ciddiyetlerini tekrar tekrar sorgulamak zorundadır.

Lenin'in önderliğindeki Bolşevik Parti, Lenin'in bu tespiti doğrultusunda hareket etmeye çalışmıştı. Lenin'in, Bolşevik Parti'nin kitlelerin genel durumunu kavramadaki eksikliğine ve bunun doğurduğu yanlış beklentilere vurgu yaptığı şu sözlerini bu çerçevede ele almak gerekir:

"Olayların şimdi ortaya çıkardığı, partimizin gerçek yanlışlığı, genel durumu olduğundan daha az devrimci saymak ve Menşevikler ve sosyalistler, burjuvazi ile yaptıkları anlaşma yüzünden elleri ve kolları o kadar bağlanmış bir durumda oldukları ve tamamıyla karşı-devrimci olan bir burjuvazinin karşısında

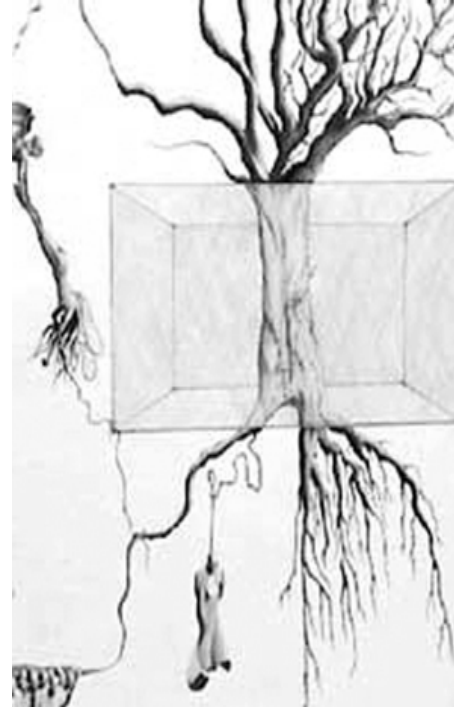
o kadar içinden çıkılmaz bir duruma gelmiş oldukları için artık hiçbir barışçı gelişme söz konusu olmayacağı halde Sovyetlerin siyasetinde yapılacak bir değişiklik sayesinde siyasal reformların barışçı yolla gelişmesinin hala mümkün olduğuna inanmak olmuştur." (Lenin, Nisan Tezleri, sf 144, Sol Yayınları)

Lenin'in partinin hatalarına karşı tutumuyla ilgili yaklaşımı Kaypakkaya'nın kaleminde şu netlikte ve keskinlikte yansımını bulmuştur:

"Bir partinin kendi hatalarına karşı takındığı tavır, o partinin proletarya davasına bağlılığının ölçütüdür." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Sf 383, Umut Yayıncılık)

Kaypakkaya'nın ardılları hayati önemde olan bu ilke etrafında sıkıca bir-

Halka karşı sorumluluğun yerine getirilmesinde en önemli nokta halkla ilişkilerin doğru temelde tesis edilmesidir. Doğru politika ve taktikler ancak böyle bir ilişki kurulduğunda oluşturulabilir ve vücut bulabilir. Aksi halde dogmatizm kaçınılmaz olur.

leşmek, bu ilkeyi taviz vermeden pratiğe uygulamak zorundadırlar.

Yukarıdaki sözleriyle bağlantılı olarak, Kaypakkaya, KP'nin hangi özelliklere sahip olması gerektiğini de özlü bir şekilde formüle etmiştir:

"Subjektivizmden, revizyonizmden ve dogmatizmden arınmış, kitlelerle kaynaşmış, teoriyle pratiği birleştiren, özleştirici metodunu uygulayan çelik disiplinli bir Komünist Partisi..." (İbrahim Kaypakkaya, Age. Sf 487)

Kaypakkaya'da da tıpkı Lenin ve Mao'da olduğu gibi hatalar karşısındaki tutum, KP'nin "davaya bağlılığının ölçütü"yken, özleştirici metodunu uygulamak da KP'de aranan temel özelliklerdendir. Çünkü hataların aşılmasında özleştirici belirleyici bir rol oynamaktadır. Bu bilinç Kaypakkaya'da bir KP'nin sınıfa ve halka karşı sorumluluğu ve varlık koşulu olarak kavranmıştır. Kaypakkaya ardıllarına bu sağlam ve ilkesel mirası bırakmıştır. Bugün yapılması gereken bu mirası en iyi şekilde kavramak ve ileri taşımaktır. (Bitti)

PUSULA

Sınıf savaşımı sorunlarına doğru bakalım duruşumuzu devrimcileştirelim!

"Şu bir aksiyom olarak kavranmalıdır; politik seviye ne kadar yüksek, devlet ve parti çalışmasının ilgili alanlarındaki fonksiyonerler ne kadar ML bilince sahipse çalışmanın "seviyesi o kadar yüksek, çalışma o kadar verimli, sonuçları o kadar etkilidir ve tersine politik seviye ne kadar düşük, fonksiyonerler ne kadar az ML bilince sahipse çalışmada başarısızlık ve yenilgi o kadar büyük ihtimal, yöneticilerin bayağılaşmaları hırslı, palavracılara dönüşmeleri soysuzlaşmaları o kadar büyük ihtimaldir." (Stalin)

Bugün yaşanan kitleleri örgütleme ve örgütü sağlama sorunu, ancak işçi sınıfı ideolojisi, politikası ile ele alındıkça çözüme kavuşur. Proletaryanın devrim bilimiyle ve onun yol gösterdiği politika ile ele alınmayan her sorun sınıf mücadelesi kavrayışını zayıflattığı gibi uygulama dirayetini de zayıflatmaktadır. Bu durum sorunların çözümsüz bir şekilde devam etmesine yol açmaktadır. Yaşanan her çözümsüzlük ve bunun sonucu başarısızlık kırılma ve cesaretsizliğe, karamsarlık ve umutsuzluğa neden olmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin yoğun ve sistematik ideolojik saldırılarının Türk hakim sınıflarının ivmesi yükselerek artan baskılarının sonucu yaratılan olumsuz koşullar gözardı edilemez. Kitlelerin önemli oranda örgütsüz, dağınık ve bilinçsiz olduğu; tepki ve

öfkelerinin zayıf, cılız ve dağınık olduğu; kendiliğinden kitle hareketlerinin görece zayıfladığı koşullarda gözardı edilemez, ancak göz ardı edilemeyecek diğer bir gerçeklik ise sınıf savaşımında kadroların rolü ve tayin ediciliğinin tartışılmazlığı ve bu kavrayışa uygun bilinç ve pratiğin geliştirilmesinin örgütlenmesidir. **Ancak bugün sahip olunan kadro ve militan tipinin bu savaşı yürütme ve kumanda etme noktasında geri bir duruş sergilediği ortadadır.** Önderlik bilinci ve kapasitesi zayıf olan kadro ve militanların kitlelerle buluşması, kitlelerin devrimci inisiyatifini açığa çıkartarak harekete geçirmesi, mevcut sınırlı imkânlarla pratik görevlerini asgari ölçüde yerine getirmesi zorlaşmaktadır. **Her şeyden önce partisziz, kitesiz ve savaşı devrim olmaya çağma göre sınıf bilinçli proleterlerin tüm pratik adımları partiyi güçlendirmeye ve kitleleri partinin kumandasında harekete geçirmeye ve savaşı büyütme hizmet etmektedir.** Ve partiyi güçlendirme, kitleleri örgütleme ve savaşı büyütme de yarının değil, bugünün sorunudur.

Bugün tehlikeli olan durum, koşulların getirdiği zorluklardan çok, analiz ve çözümlenme gücündeki yetersizlik; devrimci teorinin ve örgütlenme sorunlarının geri düzeyde kavranışı ve bunun sonucu oluşan değiştirme ve dönüştürme gücün-

deki zayıflıktır. Devrimci bilgi, devrimci araştırma ve inceleme yönteminde yıllarca ilerleme sağlanmadan hep aynı düzeyde kalınıyorsa somutu analiz etmede bilgiye varma yönteminde dünden farklı ileri bir seviye yakalanmıyorsa, kendini tekrar eden bir süreç yaşanıyorsa orada gelişim ve ilerleme olabilir mi?

Nasıl ki işçi sınıfının ideolojisi ve politikasıyla ele alınmayan her sorun örgütlenmenin ve birliğin önünde engelse aynı şekilde bu bilimle donanmayan ve donanma çabası, mücadelesi ve örgütlenmesi içinde olmayan, devrimci bilgisini geliştirip ilerletmeyen, analiz gücünü devrimcileştirmeyen her "kadro", "her militan" da aynı şekilde örgütlenmenin ve işçi sınıfının birliği ve mücadelesi önünde engel olur. Sorunları çözen değil sorun yaratan olur. Değiştiren dönüştüren değil, değişim ve dönüşümün önünde engel olur.

Güçlü bir devrimci olabilmek için her şeyden önce sağlam bir proleter dünya görüşüne sahip olmak gerekir. **Proleter dünya görüşü her soruna, her olaya karşı akılcı ve doğru bir tavır alma olanağı verir.** Proleter dünya görüşü işçilere, emekçilere içinde buldukları durumu doğru ve çok yönlü olarak görmek, anlamak olanağı verir. Bu durum insana analiz etme, değiştirme ve dönüştürme gücünü de verir. Proletaryanın devrim bilgisiyle silahlanmadan ve bu bilgiye derinlemesine egemen olmadan yeninin ve ilerinin sahibi, geleceğin temsilcisi olunamaz.

Sınıf bilinçli proleterlerin ayırt edici özelliği teori ve pratiğin sınıksız birleştirilmesidir. İdeolojik eğitim, politik mücadelenin ve politik görevlerin yerine getirilmesinin esas halkasıdır. Devrim bi-

limi MLM hakkında, sınıf mücadelesinin yasaları hakkında, toplumun ve çalışma yürütülen alan hakkında ve düşmanın çalışma ve hareket tarzı hakkında kapsamlı ve bütünlüklü bilgiye sahip olma sürecine girilmeden ideolojik eğitim görevi yerine getirilemez. Ancak bu görevler ışığında politik ve örgütsel görevler başarılıdır.

Bundandır ki sınıf mücadelesinin her alanındaki bilgi ve çelişki gerçekliğine yaklaşarak, onun yasalarına hakim olunarak ideolojik sağlamlık elde edilir. Bundandır ki, kadrolar bilimsel açıklığı araştırma, inceleme, tahlil gücüne varmayı, sorunlara çözüm üretebilecek düzeye gelmeyi, mevcutla yetinmeyecek, devrimci teorisini geliştirip zenginleştirecek yeni bir ideolojik şekillenmeyi esas alacak bir rota içine girmelidir. Ancak bu durumda örgütsel çalışmasına doğru bir yön ve biçim verebilir. Kadrolar politik yaşamın bütün yönlerini, çeşitli sınıflar tarafından çeşitli nedenlerle girilen bütün protesto ve savaşım çabalarının sistemli ve sürekli bir şekilde değerlendirilmesiyle yetişir. Devrim ve örgütlenme biliminin ustalarından **Karl Liebknecht** teorik ve pratik çalışmayı şu sözlerle çok yerinde olarak tanımlanmıştır; **"inceleme, propaganda, örgütlenme."** Her alandaki devrimci çalışma bu tespite uygun tarzda ele alınmalı ve bu anlayışa uygun olarak pratik örgütlenmelidir. **Örgütlenme için propaganda çalışmasına ihtiyaç vardır. Güçlü ve etkili bir propaganda çalışması için de somutu incelemeye ihtiyaç vardır.** Bu çalışmalar içinde ideolojik önder olunur. Teorik çalışma olmaksızın da ideolojik önder olunamaz. Bu görevlerin belirlenip uygulanmasıyla pratikte karşılaşılan eksikliklerin başında gelen dogmatizmden ve sekterlikten korunur.

Başka bir dünya mümkün; ama cesaret ister!

DSF (Dünya Sosyal Formu)'nin 7. toplantısı 20-25 Ocak tarihlerinde, Afrika'nın yoksul ülkelerinden biri olan Kenya'nın başkenti Nairobi'de ve yine "Başka bir dünya mümkün" sloganıyla gerçekleşti. Böylece, DSF ortaya çıktığı tarihten bu yana toplantılarını emperyalizme bağımlı, emperyalizmin yağma ve talan politikaları altında ezilen, yoksulluğun ve sefaletin en üst boyutlarda seyrettiği ülkelerde gerçekleştirme ve böylelikle de ezilen yığınların kafalarını bulandırma "misyonunu" bir kez daha yerine getirmiş oldu!

Toplantı sonrası aktarılanlara göre, bu toplantıya da yine öncekiler gibi, emperyalizmin insanlık üzerinde yarattığı her türden tahribatı ortadan kaldırmanın, emperyalizmin, başta işgaller ve bu işgallerde gerçekleştirilen katliamlar olmak üzere, tüm ekonomik-siyasal-askeri saldırılarını sona erdirmenin yegane çözümünün, sistemi yıkmaktan geçtiğini değil, sistem içinde bir takım "iyileştirmeler" yapmayı öngören anlayış damgasını vurmuştur. Yani DSF'ye yön veren sivil toplumcu anlayış!

Bu anlayışın yön verdiği Nairobi toplantısında en öne çıkan ve özellikle de Afrikalı kitlelerden yoğun tepki alan sorun, DSF'nin giderek ticarileşmesi sorunuydu.

Bu yönlü eleştirilerin getirildiği toplantılardan birinde, Güney Afrikalı özelleştirme karşıtı forumu aktivisti bir kadın, "DSF, para ödeyebilsin ödeyemesin, herkesin girebileceği bir alan olmalıdır" talebini dile getirmiş. Aynı hareketin aktivistleri, bu toplantıdan birkaç saat önce DSF katılımcılarına yemek taşıyan bir servise el koymuşlar ve yemekleri çevredeki aç çocuklara dağıtmışlar. DSF'ye dönük eleştirilerin ilk sıralamasında ise forumun giderek ticarileşmesi yer aldı. Ve hatta yoksulların bu yönlü protesto eylemleri gerçekleşti. Forumu yakın bir bölgede bir protesto eylemi örgütlenmiş ve eylemciler gerçekleştirdikleri bir yürüyüşle, forum alanına gelmişler ve Kenyalı kitleler burada ücretsiz girişi zorlamışlar ve Forum liderlerinin çağırıldığı askerlerin saldırısına maruz kalmışlardır.

Anlaşılan DSF ve ona yön veren anlayış bu defa Afrikalı yoksul yığınlar nezdinde bir hayli teşhir olmuştur.

Nairobi'de toplanan DSF'nin buradaki yoksul yığınların sorununa köklü çözüm bulmaktan ne kadar uzak olduğu, DSF'ye öncülük eden ATTAC'ın Almanya temsilcisi tarafından şöyle dile getiriliyor.

ATTAC Almanya temsilcisi Dorothea Harlin forum sonrası yapılan söyleşide,

"Nairobi'de yapılan 7. Dünya Sosyal Forumu Perşembe günü sona erdi. Afrika kıtası bu buluşmada nasıl bir rol oynadı?" sorusuna bakın ne diyor:

"Afrika genel olarak oynaması gereken rolü oynamadı. Bu durum Çarşamba günü yapılan sonuç oturumunda da birçok hareket tarafından eleştirildi. Birçok etkinlik sadece beyazlar tarafından ziyaret edilirken, az sayıda etkinlik siyahlar tarafından ciddiye alındı... Bunlar ise kiliselerin ve de bazı NGO'ların örgütlediği etkinliklerdi."

Yukarıdaki ifadelerden de anlaşılacağı gibi, Euro üzerinden hesaplanan yüksek giriş ücretleri bile tek başına foruma katılmaları önünde engel olan Afrikalı yoksullar, foruma pek ilgi göstermemişlerdi. Kenya'da yapılan forumun giriş ücretlerinin bugüne kadar yapılanlar içinde en yüksek olması ilginç bir ironi oluşturuyordu: **En yoksul ülkede, en yüksek ücret!**

Ağırlıklı olarak, su sorunu, yoksul ülkelerin borçlarının silinmesi gibi konularda, iyileştirmelere dönük yaklaşımların damgasını vurduğu forumda, bazı hareketler NGO'ların neo-liberal politikaların alt örgütleri olduğuna dönük yaklaşımlarını dile getirerek, bu noktada kendilerini de artık sorgulamaları gerektiğine vurgu yapmışlar.

Elbette Ortadoğu ve işgaller de ele alınmış, ama nasıl? Forum sonrası çıkan forum yanlısı yorumlardan birinde şöyle deniyor: **"Sonuç toplantısında özellikle de ABD'nin çeşitli savaşlardaki rolü ve 'Terörle Mücadele' adı altında gerçekleştirdiği işgaller eleştirildi."**

Yani işgallere ve bu işgalleri gerçekleştiren emperyalistlere karşı mücadeleye çağırılmak yerine, sadece eleştirmekle yetinmiyorlar!

Bu "eleştirel" yaklaşım, Irak ve Filistin'den katılımcıların talepleri doğrultusunda sonuç bildirgesinde yer alan **"17-20 Mart tarihlerinde işgal karşıtı eylemler yapılması"** kararındaki taleplere de damgasını vurmuştur. Tek bir yerde bile emperyalizmden ve buna karşı mücadeleden söz

edilmeyen talepler; **"Savaşı durdurun, birlikleri evlerine geri getirin"**, "Irak'taki bütün askeri üsleri kaldırın", **"İran'a yönelik tehditlere derhal son verilsin"**, "Afganistan'daki bütün birlikler derhal geri çekilsin", **"Somali'ye karşı başlatılan saldırılar derhal durdurulsun"** gibi, zorlama talepler. Çünkü bunlara, kimler son verecek ya da saldırıyı durduracak veya kimler geri çekilecek, belirtmekten özenle kaçınılmış.

Kenya'da yapılan Sosyal Forum Toplantısı Kenyalı yığınların sorunlarına köklü bir çözüm üretmemiş ama, bu toplantıdan birileri yine kazançlı çıkmış.

Çünkü Forumun en büyük destekçisi Kenya'nın en büyük telefon şirketlerinden CELTEL'miş! Forumu kaydolmak isteyenler 35 \$ ödeyerek bir hat satın almak zorundaymış. Buna ek olarak da 30 \$'lık kontör yüklemeniz gerekiyormuş! Forumu katılanların sayısı birkaç bin olarak hesaplanacak olursa, büyük bir rakam çıkıyor ortaya.

Anlaşılan, DSF'nin Brezilya ve diğer ülkelerde yapılan toplantılarının birçok emperyalist tekel tarafından finanse edilmesi "geleneği" bu defa Kenya'nın en büyük telefon şirketinin finanse etmesi biçiminde gerçekleşmiş.

7. DSF toplantısına ilişkin yapılan değerlendirmelerin ortak yanı, DSF'nin giderek sadece bazı hareketlerin, **"fikir alışverişi"** adı altında buluşmalarına ve politik olmaktan uzak kısır tartışmalara hizmet ettiği yönünde.

Bu tartışmalar sonucu olsa gerek, DSF 2008 yılında toplanmama kararı almış. Sadece G8 zirvesine paralel etkinlikler söz konusuymuş. Bu etkinlikler de yine forumun toplantılarında tartışılan su, barınma, borçların bilinmesi gibi, iyileştirmelere dönük talepler etrafında gerçekleşecekmiş. Böylece **"Başka bir dünya mümkün"** sloganıyla gerçekleşen bir DSF daha sona ermiş oldu. Ama anlaşılan bu sloganın ayakları bir kez daha havada kalmış. Çünkü evet, başka bir dünya mümkün; ama cesaret ister!

Washington'da onbinlerin yürüyüşü

ABD'nin başkenti Washington'da ulusal anıtın önünde toplanan onbinlerce kişi, 27 Ocak günü Irak'taki işgal savaşını ve Başkan George Bush'un politikalarını protesto etti. ABD hükümetini Irak'taki askerleri çekmesi için uyararak protestocular kitleler halinde Kongre binasına yürüdü. Gösteriye silahlı kuvvetlerin bazı muvazzaf mensupları da sivil kıyafetle katıldı.

Protestocular, taşıdıkları pankartlarla Bush ve Cheney'in "görevden alınması" çağrısı yaparken, İran'a karşı sergilenen tavra da son verilmesini ve İsrail'e şartsız desteğin sona erdirilmesini istedi. Irak'taki Amerikan askerlerine duyulan sempatinin de sürekli olarak dile getirildiği gösterilerde konuşmaların yapıldığı sahneye

Irak'ta ölen askerleri sembolize etmek üzere ABD bayrağına sarı bir tabut ve bir çift asker botu konuldu. Öte yandan sahnenin bir başka köşesinde içinde savaşta ölen Iraklı sivillerin isimlerinin bulunduğu bir başka tabut hazır bulundu.

Hollywood yıldızları konuşmaların ardından kalabalığın başını çekerek Kongre'ye doğru yürüyüşü başlattı. Olaysız geçen gösteride fazla güvenlik önlemi alınmaması dikkat çekti. Aynı tür bir gösterinin 17 Mart'ta Savunma Bakanlığı Pentagon önünde de yapılması planlanıyor. ABD'nin en batısındaki California eyaletinde de San Francisco, Los Angeles ve Sacramento kentlerinde, daha küçük boyutlu olarak protesto gösterileri düzenlendi.

Frankfurt'ta açlık grevi

Türkiye'de 2000'den bu yana süren F tiplere ve tecrite karşı süren mücadele Avrupa'nın çeşitli yerlerinde de sürüyor. Hessen bölgesinde bulunan AGİF, ATİF, Bir-Kar, Mücadele Birliği, DHDH, INSOF ve ADHF taraftarları 19 Ocak'tan 21 Ocak'a kadar dayanışma açlık grevi yaptılar. Açlık grevi 19 Ocak'ta Hauptwache-Frankfurt'ta bir basın açıklamasıyla başladı. Açıklamadan önce bildiri dağıtımı yapıldı. Ardından tüm demokratik kurumlar ve kuruluşlara dayanışmada bulunma çağrısı yapıldı ve eylem alkışlarla sona erdi.

Hindistanlı Maoistler Chandramouli ve Kavita Yoldaşlar için eylemde

Hindistan'da **Hindistan Komünist Partisi (Maoist)**'e bağlı **Halk Kurtuluş Ordusu** gerillaları yürüttükleri Halk Savaşında geçtiğimiz hafta bir dizi eylem gerçekleştirdi.

* Hindistan'ın Andhra Pradesh eyaletinde Visakhapatnam'da gerillalar 30 Ocak günü Vergi Bürosunu gece geç saatlerde bombaladılar. Eylemle ilgili yapılan açıklamada eylemin amacı Parti Merkez Komitesinin üyesi **Chandramouli** ve Parti üyesi olan eşi **Kavita** yoldaşın katledilmesine karşı yapıldığı ifade edildi. 8 Maoist gerillanın gerçekleştirdiği eylemde büro bombalanmadan önce içerde uyumakta olan tahsilat ve bekçi dışarı çıkarıldı. Eylemin gerçekleştirildiği kasaba halkından alınan bilgiye göre patlamadan bir saat sonra Pedabayalu polisi olay yerine geldi ve benzer saldırı olasılığına ve bölgede üst düzey Maoist önderin bulunduğu istihbaratı üzerine yoğun bir operasyon başlattı.

* Hindistan'da Maoistlerin akrabaları devletin yakınlarına **"terörist etiketi"** yapıştırmasını protesto ettiler. HKP(M) MK üyesi

Chandramouli ve eşi Kavita'nın akrabaları yakınları hakkındaki **"terörist"** nitelendirmesini kabul etmediler. Chandramouli'nin abisine, kardeşinin katledilmesinden yarım saat sonra hastanede kendilerine çiftin **"terörist"**

olarak öldüklerini yazan bir kağıt imzalatılmak istendi. Bu duruma isyan eden abi, "Herkes bilmektedir ki, Chandramouli ve Kavitha Maoist liderlerdi, terörist değil. Onları nasıl bu şekilde kategorize edebilirler?" dedi. Ma-

oist liderlerin cenazeleri yüksek mahkeme kararıyla ailelerine teslim edildi.

* Andhra Pradesh'te Khammam bölgesi ormanlarında **31 Ocak** günü polisle silahlı çatışmaya giren üç Maoist öldürüldü. Katledilen bu gerillalarla birlikte Hindistan Komünist Partisi (Maoist)'in 2006 yılı içindeki kayıplarının sayısı 139 oldu. Yaşamını yitiren gerillaların kimlikleri henüz belirlenmezken, polisin çatışmada kayıp vermediği öğrenildi.

* **Andhra Pradesh Sivil Haklar Komitesi** tarafından yapılan bir başvuruya **Chandramouli** ve **Kavita** yoldaşların katledilmeleri ile ilgili bir soruşturma açıldı. Komite A. Pradesh'te silahlı bir çatışmada öldürüldüğü iddia edilen Maoist liderlerin gerçekte Orissa'da tutuklandıklarını ve iki hafta sonra A. Pradesh polisine teslim edildiklerini söyledi. İki haftanın ardından Maoist liderlerin polis tarafından katledildiklerini açıkladı. Bu bilgiyi onlar gibi **Orissa**'da tutuklanan **HPK (Maoist)**'in faaliyetçilerinden **Gopal** adlı militanın verdiği de açıklandı.

Meksika

Meksika'nın birçok kentinde **31 Ocak**'ta gerçekleşen sayısız eylemde günlük ihtiyaç mallarına yapılan zam protesto edildi. Eylemciler hükümetten yeni bir tarım politikasının yanı sıra, fiyatların dondurulması ve ücretlere zam gibi talepleri de dile getirdiler. En büyük eylem ise 100 binden fazla insanın katıldığı **Mexico City**'de gerçekleşti.

Çekoslovakya

Çekoslovakya'nın başkenti Prag'da bir araya gelen binlerce insan, ABD'nin Raket sistemine ve bu sistemin bir parçası olarak da bir radar istasyonu kurma planına karşı tepkilerini dile getirdiler. Eylemciler aynı zamanda hükümetin radar istasyonu kurulmasına izin vermesini de protesto ederek, hükümet karşıtı sloganlar attılar.

Evrensel Bakış

Emperyalistlerin Davos'tan verdikleri saldırı mesajına yanıt dünya halklarından gelecektir!

24 hükümet ve devlet başkanı, 85 bakan, 24 büyükelçi, 58 uluslararası kuruluş başkanı, 482 sivil toplum temsilcisi, 13 sendika lideri, 161 akademisyen, 270 medya temsilcisi, 22 dini lider ve 500'den fazla üst düzey yönetici 37. defa İsviçre'nin Davos kasabasında dünyanın ekonomik-politik gündemini tartışmak ve buna yön vermek amaçlı toplandılar.

Toplantılara katılan bileşimin niteliğine baktığımızda toplumu etkileyen ideolojik (STK'lar, din adamları vs.), politik (siyasetçiler), ekonomik her türlü kurum-bireylerin bir araya getirildiği bir toplantı olduğunu görürüz. Bu, **Dünya Ekonomik Forumu (DEF)** toplantılarını diğer uluslararası toplantılardan ayıran bir özelliktir.

Davos toplantıları; ekonominin siyaset üstündeki belirleyiciliğini veya günümüze daha uygun şekilde somutlaşarak Çokuluslu Şirketlerin dünya politikası üzerindeki etkisini en iyi gösteren örneklerden biridir.

Bu toplantılarda sadece içinde bulunulan yıl değil, uzun vadede hem ekonomik hem de politik açıdan dünyanın nasıl şekillendirileceği üzerine konuşuluyor, tartışılıyor, somut kararlar alınıyor. Bu toplantılar sırasında tam bir beyin fırtınası estiriliyor ve kendi politikaları doğrultusunda toplantıya katılanlar yönlendiriliyor. **Ergin Yıldızoğlu** Forumun amacını şöyle açıklıyor Cumhuriyet Gazetesindeki köşesinde: "piyasa ekonomisine güveni yenilemek, bu alanda 'bir sorun yok' havası yaratmak, bu

arada kapitalizmi savunmak için çeşitli yeni stratejiler geliştirmek." (25.01.07)

Her ne kadar ismi **"Ekonomik Forum"** olsa da aslında **"politik forum"** olduğunu DEF kurucusu Klaus Schwab'ın 2000 yılında bir soruya yanıtında açıkça görürüz: **"İki Almanya'nın birleşmesinden, Güney Afrika'daki çözüme, Ortadoğu barış sürecine kadar bütün zor dosyaların çözümünde ilk adım Davos'ta atıldı."**

Davos toplantılarına yönelik on binlerce kitlenin katıldığı protesto gösterilerinin düzenlenmesi ve bu gösteriler sonucu toplantıların tıkanma noktasına gelmesi, bir sonuç deklarasyonu dahi yayınlamadan bitirilmesi üzerine Davos toplantılarında; kitlelerin duyarlı olduğu çevre, küresel ısınma, yoksulluk, işsizlik gibi konular da işlenmeye başladı. Ve bunların kitlelere ulaşması için özel çalışmalar yapıldı. 2000 yılında Clinton, yaptığı konuşmada "yeni bir yıkım ve yenilgi ile karşılaşılacak istenilmiyorsa kamuoyuna küreselleşmenin daha iyi tanıtılması için gereken yapılmalıdır" sözleriyle bu çalışmaların startını vermiştir aslında. Bunun üzerine sonraki yıllarda **"Kamu ve özel kurumlara güven"** başlığı altında, toplumun farklı kesimleriyle iletişim kurmanın yollarının arandığını ve "bu iletişimin sağlanmasının ardından güven ve meşruluğun kitlelerce kabul edilebilecek şekilde nasıl inşa edileceği" üzerinde durulduğunu görürüz. Bunun somut ayaklarından biri de, 2006 yı-

lında Uluslararası Medya Konseyi'nin (IMC) kurulmasıdır. IMC'nin amacını **"daha iyi bilgilendirilmiş bir kamuoyu yaratmak ve global sorunların karmaşıklığının daha iyi anlaşılması"** olarak açıklıyorlar. IMC'ye Türkiye'den Hürriyet Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Ertuğrul Özkök** ve Milliyet Gazetesi yazarı Osman Ulağay da seçilmiştir. Ki ülkemizde "küreselleşmenin iyi ve adil" olduğunun anlatılması yolunda Davos toplantılarının özel olarak kullanıldığını görüyoruz: **"Küresel sorunlara karşı eylem vaadi"**, "En yeşilci Davos başladı", **"Merkel'den 'adil küreselleşme' çağrısı"** gibi başlıklarla Davos'un dolayısıyla uluslararası sermayenin duyarlılığı ve küreselleşmenin faydaları vs. işlendi.

Oysa ki geri planda Afrika, Latin Amerika ve diğer kıtalardaki yarı-sömürge ülkelerin nasıl daha iyi sömürüleceğinin, işsizlerin sisteme nasıl daha iyi kanalize edileceğinin, **"gelecekte insanlar nereye para harcar?"** sorusunu sorup, daha fazla kâr etmenin yollarının arandığını görüyoruz.

DEF toplantılarında, her yıl belirlenen bir tema çerçevesinde çok geniş bir yelpazede çok farklı konular işleniyor. Bu yılki toplantıların teması **"Küresel Gündemi Biçimlendirmek: Değişen Güç Dengesi"** idi. Belirlenen konuların tartışılması bu tema ekseninde oluyor. Bu yılki tema çerçevesinde Asya'nın dünya hasılası içindeki payının giderek artması değerlendirilmiştir. Bu düzlemde en çok BRIC'ten (Brezilya, Rusya, Hindistan ve Çin) bahsedilirken bunların içinde en çok Hindistan ve Çin ön plana çıkıyor.

Bunun dışında; Afrika'nın ön plana çıktığını görüyoruz. Fakat Afrika tartışılarken görüntüyü kurtarmak için olsa dahi; ne açlık, ne yoksulluk, ne borçların silinmesi

gündeme gelmiştir. Gündemde olan; Çin'in Afrika'ya olan yatırımları, Afrika'nın hammaddelerine olan talep, bu talep sonucu hammadde fiyatlarının yükselmesi ve bu hammaddeler için kıtada olabilecek savaşlar...

Buradan yola çıkarak, önümüzdeki yılın Afrika açısından daha da sıcak geçeceği sonucuna varabiliriz. Nitekim ABD'nin yılın ilk günlerinde Somali'yi vurması tesadüf değildir. Daha Davos toplantısı bitmeden **"Darfur'u kurtaralım"** adı altında düzenlenen kampanyanın uluslararası koordinatörü ABD'li emekli Büyükelçi Lawrence Rossin, Türkiye hükümetine çağrı yapmış ve Sudan müdahalelerine destek istenmiştir. Tüm bu gelişmeler yurtdışı da vurguladığımız Çin'in Afrika'ya olan ilgiyle bağlantılıdır aynı zamanda.

Latin Amerika raporunda ise, **"sol"** hükümetlerin işbaşına gelişi değerlendiriliyor. **"Söylemle-uygulama"** arasındaki farka dikkat çekilerek önemli olanın uygulama olduğu vurgulanıyor. Uygulamada da 1-2 nokta dışında sorun görmedikleri belirtilmiştir. Bu belirleme aslında Latin Amerika'da başa gelen hükümetlerin niteliği konusunda sermayenin birçok çevreye göre daha bilimsel yaklaştığını gösterir.(!)

Kısacası Davos toplantıları, **Wall Street** ve **Pentagon**'un uzantısı olan **ÇUŞ**'ların toplantılarıdır. Ve bu toplantılar geri bırakılmış ülkelerin siyasetçilerine, ekonomistlerine, bilim adamlarına, gazetecilerine rot-balans ayarının yapıldığı yerlerdir. Bu yanıyla Davos toplantılarının gündemini takip etmek, bizim açımızdan burjuvazinin ekonomik-politik ve aynı zamanda askeri gündemini bize vermektedir. Her yıl olduğu gibi bu Davos toplantısının verdiği mesaj da dünya ezilen halklarına saldırıdan ibarettir. Dünya halklarının da bu saldırıları bir yanıtı elbet olacaktır.

“Cam bebek”lerin kırılabilirliği ve emekçi kadınların hayalleri...

Toplumdaki kadınlarımız “kadına biçilen” role uygun düşüncelerin etkisinde kalmaktadırlar. Sanki televizyon izlemenin dışında yapılacak bir şey yokmuş gibi, sürekli magazin programları, gereksiz kadın programları izliyoruz. **Bu tür programlar aslında bize yararlı hiçbir şey katmayacak, bizi geliştiremeyecek programlardır.** Bu programlar varken televizyondaki haber programlarını, belgeselleri izleme gereği bile duymuyoruz. Magazin programları zaten “ünlülerin” hayatlarını araştırıp, incelemeyi ve ortaya dökmeyi marifet sayıyorlar. Bu insanların hayatlarını, sevgi-lerini, neler yaptıklarını, neye gittiklerini bir araya topladıklarında neler yaptıklarını televizyon ekranlarına yansıtıyorlar. Biz de bir araya geldiğimizde bunları sohbet konusu yapıyor ve tartışıyoruz. Gündemimizdeki konular bunlar oluyor. Oysa bizim gündemimizde olması gereken konular farklıdır/farklı olmalıdır. Biz ezilen, sömürülen bir sınıfın kadınlarıyız ve toplum olarak yaşamımız, geleceğimiz her geçen gün daha da zorlaşıyor. Öyleyse neler yapmak istiyoruz ya da yapmalıyız? sorularına yanıt armalıyız. Bunlara önem verip, bu konuda araştırma ve inceleme yapıp, bunları günçelimize taşıyıp, bunlar üzerinden sohbet ve tartışmalar yaratmalıyız.

Biz çalışmayan kadınlar ev işlerinden arta kalan zamanlarda kendimize bir program uygulayabilir, gruplaşarak okuma çalışmalarını yapabiliriz. Yeteneklerimizi, farklılıklarımızı keşfedebilir, hayata bakış açımızı değiştirebiliriz. Böylece içimizde bir şey yapmanın, üretmenin mutluluğu doğabilir. Yaşamın daha zevkli, daha renkli olduğunun farkına varabiliriz.

Burjuva-feodal sistemin dayattığı yaşam doğrultusunda, yozlaşmanın da bir parçası olan medya dünyası, toplumumuzu çemberi altından çok

rahatlıkla, istediği yöne çekebilmektedir. Kadınlarımız çok rahatlıkla bu çemberin içine girebilmektedir. Kadınlarımızı etkisi altına alan magazin dünyası, içinde yer alan mankenler, adı şarkıcı olup ürettiklerinden ziyade metalaştırdıkları bedenleriyle ekranı süsleyenler yine de ikinci cins muamelesi görmeye devam eder. Horlanıp, acımasızca ezildiklerini, bir cinsel obje muamelesi görüldüklerini, bedenlerinin teşhir edildiğini bildikleri halde, daha çok para kazanma, medyatic olma, onlara göre şöhret olma, daha rahat yaşama hırsına kapılmaktadırlar. Bu “alem”in kaç genç kadının hayallerini yuttuğu anlatılır her defasında...

Bu kolay yoldan zengin olma yöntemi toplumumuzdaki kadınların da ilgisini çekmeyi başarmıştır. Birçok genç kadın magazin dünyasındaki kuklalar gibi yaşamlarını devam ettirmek istiyor, bu yaşama karşı özenle bakıyor. Daha iyi, markalı giyim, muhtelif bir semtte evim olsun, arabam olsun,

daha rahat yaşayayım düşüncesi ile gözlerini para hırsı, şöhret olma hırsı bürümektedir.

Bu hırs kimi zaman uyuşturucuyla, kimi zaman bedenini satışa çıkarmayla sonuçlanabiliyor. **“Cam bebekler”** bir ev, bir araba uğruna kendi yaşamlarından ödün vermektedirler. Burjuva-feodal sistem bu kadınlara önem vermez. Burjuvazinin düşüncesi onların çıplak bedenlerinden yararlanmak, rant elde etmektir sadece. Burjuvazi onu, özel mülkü gibi görür. Bir asalak gibi onların kanını emer ve bu kadınların çıplak bedenlerini sergilemelerinden akıl almaz paralar kazanır ve bu durumu toplumun yozlaştırılmasının bir aracı olarak da kullanır. Onlar bu kadınları bir eşya, bir cinsel obje, bir para kazanma makinesi olarak görür ve çıkarları doğrultusunda hareket eder. Oysa bizler bunların farkında olarak kadınlarımız için faydalı olacak, bizi geliştirecek, erkek egemenliği altında sömürülmeye, ezilmeye sistem tarafından sömürülmeye, şiddete her türlü aşağılanmalara karşı sorunun kaynağını bulup çözüm üretip bilinçli

bir şekilde hareket etmeliyiz. Bunun için sürekli okuyup, araştırıp sorunu bilince çıkararak bir dönüşüm sürecine girebiliriz. Daha bilinçli olup çevremizdeki insanları da bilinçli olmaya ikna edebiliriz.

Kadınlar, kadınların ezilmesini onaylıyor mu?

Bunun dışında, kadının tek başına bilinçli olması, bir şey ifade etmiyor.

Kadının bilinçli, bilgili, eğitilmiş olması, ekonomik bağımsızlığının olması kadının aile içi şiddeti, aile içi cinsel tacizi yaşamasını, toplum tarafından sömürülüp tecavüze uğraması, sırf kadın kimliği taşıdığı için fikirlerinin, görüşlerinin dikkate alınmadığı gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Tarihten günümüze kadar uzanan süreçte sürekli kadın, erkek egemenliği altında aşağılanıp horlanıp, itilip kakılıp, köle muamelesi görür ve erkeğin çeşitli sözlü tacizlerine maruz kalır, **“sen eksin eteksin”, “saçın uzun aklın kısa”** gibi söylemlerde bulunur, fikirlerine önem vermez. Bu tabulaşmış, kalıplaşmış düşünceler toplumumuzun gelişmediği, bir dönüşüm göstermediği sürece değişmeyecektir. Bizi yetiştiren kadınlarımız tarafından dahi verilen aile içi eğitimde annelerimizin eksikliği nedeniyle erkeğe daha fazla imkân olanak tanınmakta, hep kız çocuğundan daha fazla değer verilmekte, daha farklı bir özgürlük tanınmakta. Bu da kadının erkek tarafından daha değersiz ikinci cins muamelesi görmesini tetiklemektedir. Kadının ezilmesinin kadın tarafından onaylanması, yeniden üretimdir bu. Örneğin aile içinde erkek çocuk ev işlerine yardım etmek ister bizleri eğiten annelerimiz ise **“aman oğlum yapma, sen erkeksin bu kadın işi”** der, erkek çocuğu ağlar, baba müdahale eder, **“aman oğlum sen ne yapıyorsun, erkekler ağlamaz, sen kadın mısın?”** gibi söylemlerde bulunur.

Erkek çocuğu aile içinde, babanın anneye uyguladığı şiddeti görür. Bu çocuğun öyle bir hafızasına işler ki bu düşünceyi, hep taze bir şekilde saklar. Erkek çocuğunun zihninde, şöyle bir şekillenmiş olur: demek ki kadınların, bu işleri yapması gerekir, ben erkeğim ağlamam, erkekler çok rahatlıkla kadınlara şiddet uygulayabilir. Babam annemin düşüncelerine, fikirlerine önem vermiyor, demek ki kadınların fikirleri önemli değildir. Çocuğun zihninde şöyle bir şekillenmiş olur. Kadın erkeğin her türlü isteklerine, arzularına, emirlerine cevap vermektedir. Erkek egemenliği altında ezilmeye mahkumdur.

Bilinçteki

prangaları

ancak aydınlanma yıkar

Kadınlarımız bu baskıların ve sömürülerin altında olumsuz etkilenmektedirler. Kendi kişiliklerini bulmakta zorluk çeker, çelişkili bir kişilik halini alırlar. Duygu ve düşüncelerini ifade etmekte zorlanırlar. Söylemek istediklerinin kendi öz düşüncelerini bazen feodalitenin etkisinde kalarak söylememişlerdir. Bu tabuları yıkamamışlardır. Bu düşünceleri, bilinçsiz ailelerimizin ve toplumumuzun bize verdiği eğitimin ne kadar yanlış ve sağlıksız olduğunun yansımalarıdır.

Unutmayalım ki toplumları aileler yaratır. Toplum olarak aile içinde iki cins kolektif hak tanınsaydı iş ayrımı yapılmazdı, belki de kadın erkek eşitliğini gerçek anlamda yaşayabilirdik. Bu nedenledir ki kuşkusuz kadının eğitilmiş, bilinçli olması tek başına bir şey ifade etmemektedir. Öncelikle toplum olarak bilinçlenmeliyiz.

Kadınlarımız dışarıdaki yaşamlarında farklı tacizlere uğramaktadırlar. Psikolojik taciz, cinsel taciz gibi saldırılarla karşılaşmaktadırlar. Günümüz toplumunda artık bastırılmış duygu ve düşüncelerimizi net bir şekilde ifade ederek, irademizi cesaretimizi kullanarak, özgürlüğümüze kavuşabiliriz. Ama bu bireysel bir özgürlük olur. Örgütlü bir şekilde bu olumsuzluklarla mücadele etmeli ve okumaya önem vermeliyiz. Kadın erkek el ele verip, bir dayanışma içerisinde bol bol okuyup öğrenip kendilerini geliştirerek bilinçli bir şekilde kendilerini daha güzel, daha net ifade edebilecekleri bir dünya yaratabilirler. Bu tabulara karşı hep beraber mücadele edip yıkabiliriz.

(Gazi'den bir İK okuru)

Bismil'de sorunlar yaşamı yeniyor...

Bir bütün olarak ülke genelinde yaşanan ve emekçi halkı derinden etkileyen işsizlik, yoksulluk gibi sorunlar Türkiye Kürdistanı'nda çok daha fazla yoğun yaşanıyor. Bölgede süregiden savaş, zorunlu göç ve feodal yapı özellikle gençlerde yaşamın canlılığı yerine ölümün suskunluğunu seçmeye yönlendiriyor. İntihara kalkışanlar arasında genç kadınların yoğunluğu ise bölgedeki üçlü baskının (sınıfsal, ulusal, cinsel) yaşamı ne kadar çekilmez hale getirdiğini gösteriyor...

Yeni yılın ilk 23 gününde Diyarbakır'ın Bismil ilçesinde 4'ü kadın toplam 10 kişi intihar girişiminde bulunurken bunlardan 1'i kadın olmak üzere 5'i öldü. **Aycan Karabulut** (26), **Cihan Bakır** (17) ve **Mümtaz Kahraman** (34) silahla, **Tuncer Yasev** (24) iple kendini asarak ve **Hüseyin Erdem** (28) ise yüksekten atlayarak yaşamına son verdi. 4'ü kadın 5 kişi ise ilaç içerek intihar girişiminde bulunurken, söz konusu kişiler yakınlarının durumu zamanında fark ederek hastaneye ulaştırması sayesinde kurtuldu.

Sorunlar ortada değil mi?

Bismil Kaymakamı **Yüksel Topal**, konuyla ilgili AA muhabirine yaptığı açıklamada, yeni yılda üst üste yaşanan intihar vakalarının ardından ilçe yöneticileri olarak toplantılar yaptıklarını söyledi. İntiharlarla ilgili özel çalışma başlattıklarını bildiren Topal, şunları kaydetti: "İntihar nedenlerini araştırdık. Hepsinin nedeni tek değil. Birbirinden farklı nedenler var. Bazılarının nedeni gençlerin evlilikleri ile ilgili. Birkaçı sevdiklerine kavuşamamış. Diğerleri daha farklı nedenler. Geleneksel yapıdan kaynaklanan nedenler var. Emniyet, jandarma ve hastanedeki uzmanlarımızla bir araya gelip neler yapabileceğimizi görüşüyoruz.(...) Ortak paydaları bulmaya çalışıyoruz. Nedenleri toplumun sosyal altyapısında gizli. Psiko-

lojik altyapıya inmek lazım. Bunun arayışındayız.. Uzmanların görüşleri doğrultusunda çalışma yürüteceğiz." Kaymakam Topal, kendinden beklendiği gibi lafı döndürüp dolaştırıyor ancak asıl sorunu dile getirmekten özenle kaçınıyor. Gerek bölgede gerekse ülke genelindeki kurum ve kuruluşlar konuyla ilgili defalarca açıklamalar yapıp, hükümeti harekete geçmeye davet etmişken "zorunlu göç"ten, bölgede yürütülen savaştan, yoksulluk ve işsizlikten tek kelime etmiyor. Oysa geçtiğimiz günlerde yapılan bir araştırma Diyarbakır'ın sadece bir mahallesindeki yoksul insan sayısının **Türkiye İstatistik Kurumu**'nun ülke geneli için açıkladığı oran kadar olduğunu ortaya koymuştu! Ulusal baskı, kimliğin reddi, sosyal ortamın yoksunluğu, feodal baskı ile birleşen yoksulluk insanları çözümsüzlüğe sürüklüyor. Zorla boşaltılan köylerinden il ve ilçelerdeki işsiz ve parasız bir ortama itilen binlerce insan, gelecekte koyu bir karanlıktan başka bir şey görmüyor.

Sistem çözüm üretebilir mi?

Dicle Üniversitesi Tıp Fakültesi Psikiyatri Bölümü öğretim üyesi Prof. Dr. Aytekin Sır ise bölgede son yıllarda intihar vakalarında artış yaşandığını söylerken göçün öneminin altını çiziyor:

"Bölgedeki intiharların artışında ge-

nel olarak göç ve göçün ardından kaynaklanan sorunlar var. Özellikle 15-25 yaş arasındaki genç kızlarda belirgin olarak görülüyor. Kırsaldan ilçe ve il merkezlerine göçle birlikte kuşak çatışması yaşanıyor. Köyden göç eden aile kızının köydeki yaşantıyı sürdürmesini istiyor. Kız çocukları buna ayak sağlamayınca sorun çıkıyor. Erkeklerde madde bağımlılığı, uyuşturucu hap kullanma, sevdiği kıza kavuşamama ve diğer psikolojik sorunlar intihar nedeni olarak karşımıza çıkıyor" diyerek feodal baskıya da değiniyor.

İnsanca yaşamın sağlanabilmesi için hükümetin ve yerel yönetimlerin bölgedeki işsizlik ve yoksulluğun azaltılması için istihdamı artırması, ulusal baskıya son vererek demokratik hak ve özgürlükleri sağlaması, feodalizmin tasfiye edilmesi için adımlar atması gibi koşullar gerekiyor ki, bunlar sistemin doğasına ters. **Bunları yapacak olanın halkın örgütlü mücadelesinin olduğunu hepimiz biliyoruz.** Ancak bunun önadımı olacak şekilde, gençlerin özellikle genç kadınların böylesine umutsuzlaştırıldığı bir dönemde, gerek bölgedeki gerek ülke genelindeki demokratik kitle örgütlerinin, siyasi yapıların somut projeler üretmekle bilinçlenmeyi sağlaması, gençlerin kendini ifade edebilecekleri sosyal, kültürel alanlar yaratılması gerçeği de önümüzde duruyor.

Gebze

Tuncelililer Derneği 8. halk şöleni yapıldı

Gebze Tuncelililer Derneği'nin sekiz yıldır her sene geleneksel olarak düzenlediği halk şöleni Gebze Kapalı Spor Salonu'nda 3 Şubat Cumartesi günü "**Kat sesini bu çığlığa hayat bulsun Munzur'da!**" şiarıyla düzenlendi. Çok sayıda Dersimlinin katıldığı gecede, Dernek tarafından başlatılan "Fidan dikme kampanyasıyla" ilgili pankartın yanı sıra, "**Doğa tahribatına, ormanların yakılmasına son verilsin**", "Köylerimize koşulsuz geri dönüş sağlansın", "**Munzur onurdur, onur kalacak**" gibi pankartlarla da, Dersim coğrafyasında yaşanan sorunlara dikkat çekildi. Gece, Dersim'e ait doğa güzelliklerinin yanısıra, faşist devletin zulmüne uğramış yakılan-boşaltılan köyler ve buralarda yaşayan Dersimlileri anlatan bir sinevizyon gösterimi ile başladı. **Gebze Tunceli Derneği Başkanı Hasan Gündoğdu**'nun ve **Tunceli Dernekler Federasyonu Başkanı İsmail Arslan**'ın yaptıkları konuşmalarda ağırlıklı olarak, dernek tarafından başlatılan fidan dikme kampanyasının önemine ve de birlik ve beraberliğin, örgütlü bir toplum olmanın gerekliliğine vurgu yapıldı. Konuşmaların ardından, Partizan adına gönderilen ve büyük bir coşkuyla karşılanan mesaj okundu. Dernek bünyesindeki halk oyunları ekibinin sahneye çıkması ile devam eden etkinlik, **Grup Kardelen Ezgisi**'nin ve geceye katılan **Taner Özdemir, Emre Saltık, Ferhat Tunç** gibi sanatçıların söylediği parçalarla ve çekilen halaylarla son buldu. **(Kartal)**

"Kadın Öyküleri" Petrol-İş'te buluşuyor

Türkiye Petrol Lâstik İşçileri Sendikası Kadın Dergisi, emeği ile geçinen kadınların hikâyelerinin anlatıldığı, kadınlara açık bir öykü yarışması düzenliyor. Yarışmaya 25 Mart tarihine kadar başvurulabilecek. Sonuçlar, 2 Mayıs'ta açıklanacak.

Petrol-İş Kadın Dergisi'nin düzenlediği "**Petrol- İş Kadın Dergisi Kadın Öyküleri Yarışması**", emeği ile geçinen kadınlara veya onların hikâyelerine açık olacak, yarışmaya, erkekler katılamayacak. Yarışma jürisini, Berat Günçikan,

Handan Koç, Jaklin Çelik, Latife Tekin, Saliha Paker, Sennur Sezer, Yaşar

Kadın
S e y -
Öyküleri
Yarışması

man oluşturuyor.

Yarışmaya katılacak öykülerin, 25

Mart'a kadar **Petrol-İş Sendikası Genel Merkezi**'ne ulaştırılması gerekiyor.

Yarışma sonuçları **2 Mayıs 2007** tarihinde açıklanacak. 10 Mayıs günü **Sendika Genel Merkezi**'nde yapılan bir törenle ödüller sahiplerini bulacak.

Ayrıntılı bilgi almak isteyenler, 0216 474 98 70 no'lu telefondan **Necla Akgökçe**'ye ya da sendikanın www.petrol-is.org.tr internet adresine başvurabilir.

“Düştüm diyar gurbete mayrik!”

Kapıları ebediyen mühürlenmiş bir zamana çıkmaz geçmişimiz. Kapandığını sandığımız kapıların ardında kimi zaman hüznü bir hatıra, kimi zaman da unutulmuş bir sevinç çıkar karşımıza. **Geçmişimize dair hatıralar, yaşanan acılar, katliamlar siyah-beyaz bir tülün orta yerinde kederli bir resim gibi durur.** Belleğimizin bir köşesinde unutulamayan yaralar bazen yaşanan bir acıyla tekrar kanar.

Tutarlı bir aydın ve demokrat olan **Hrant Dink** bu topraklar üzerinde Ermeni ulusuna karşı Türk hakim sınıfları tarafından Alman emperyalizminin politik çıkarları için gerçekleştirilen soykırımın varlığını dillendiren çok **ender** insanlardan biriydi. O ülkemiz **demokrasi mücadelesinde** her türlü hak gaspına ilerici bir muhalif tavır takındığı, resmi ideolojiden farklı düşündüğü, Ermeni milliyetine mensup olduğu için sokak ortasında adresi belli olan bir kurşunla katledildi. Onun katledilmesi hafızalarımızın üzerindeki tozu silerek bizi 92 yıl öncesine götürdü.

“Açlık, ölüm, umutsuzluk her taraftan bana sesleniyor; Çöl onları yutmuş”

24 Nisan 1915. Tüm dünya bu günü 20. yüzyılın ilk soykırımının başlangıcı olarak anar. Bu tarihte başlayan imha kampanyası Talat Paşa'nın şu sözleriyle açıklar: “**Tüm Ermeni, kadın, çocuk, erkeği hiçbir şeye bakmadan öldürün.**”

Bu sürgün hikayesinin, ölümün zorlu adımlarının tarihi bazı kaynaklara göre **26 Şubat 1915**. Bu tarihte İttihat ve Terakki Partisi Osmanlı Ermeni'lerinin tehcir ve katliamını organize etmek için “**Üçlü İcra Komitesi**” adında özel bir komisyon kurar. Bu komisyon tehcir tarihlerini ve yollarını, katliamcıların çalışma tarzlarını ayrıntılı olarak belirleyerek “**Teşkilat-ı Mahsusa**” adıyla Ermeni Soykırımını uygulaması gereken çeteleri kurar.

“...Cumartesi günü, akşama doğru bütün erkekleri Türk ordusuna göndermek üzere topladılar; fakat orada Ermenileri Türklerden ayırmışlar. Ermenilerin haklarını savunma konusunda tam yetkili kılınmış dedem, Papaz Hakob Berberyan Ermenilerin silah altına alınan Türklerden ayrıldığını görünce demiş ki: ‘Niçin Ermenileri ayırıyorsunuz?’ Türk Binbaşı şöyle cevap vermiş: ‘Papaz Efendi, Ermeniler yol yapmaya gidecek, Türkler ise Rus Cephesine.’ Ertesi gün pazardı. Dedem kutsal ayini bitirmiş ve daha yeni eve gelmişti. Nefes dahi almadan kötü haber bize ulaştı. Artin Ağa'nın oğlu değişimciydi; sabah kalkıp çalışmaya gitmiş, değişimin yanında bir sürü insan kafatası, ayaklar, eller görmüş. Dili korkudan tutul-

muş bir halde, nefes nefese koşarak eve dönmüş ve gördüğünü anlatmış. Artin Ağa oğluyla birlikte gelip dedeme dedi ki: ‘Dün akşam askere götürülenleri gece vakti boğazlamışlar.’ Dedem şöyle cevap verdi: ‘Gidin Kaymakam’a şikayet edin.’ Artin Ağa Kaymakam’a şikayet etmeye gitmiş, ama o gece artık eve gelmemiş...’

Aynı yılın Nisan ayında Osmanlı hükümeti tarafından Ermenilerin tehcir edilip, yok edilmesine ilişkin gizli bir emir verilir. “**Osmanlı topraklarında Ermenilerin yaşama ve çalışma hakkı tamamen iptal edilmiştir. Buna göre, hükümet beşikteki bebeler bile acınmamasını emrediyor.**”

Bu tarihte Ermeni halkı kamçı ve süngü darbeleri altında yaşlı gözlerle, doğup büyüdüğü yurdundan sürgüne gönderilir. Ve sürgün bölgelerinde hükümetin emirleri sadıkça uygulanır, beşikteki bebeler bile vahşice katledilir.

“1915’te bizi Harput’tan sürme emri verildiğinde ben 7 yaşındaydım... Arkamızdan Türkler geliyor, benim gibi çocukları topluyorlardı. Bizi öldürecekler miydi yoksa evlat mı edineceklerdi bilmiyorum. O kadar yürümüşük ki takatimiz kesilmişti. Sonunda durma emri verildi. Bir vadide durduk, başladılar büyüklere sormaya ‘Ermeni misin yoksa Türk mü?’; Ermeniyim diyenleri bir tarafa diziyorlardı, Türküm diyenleri de öteki tarafa. Ermeniyim diyenlerin hepsini uzaklara götürüp boğazladılar. ‘Türküm’ diyenler kurtuldu. Biz küçükleri geceleyin tepelik gibi bir yerde topladılar. Yorgunduk. Sabah gün ağardığında, üst üste dizili kesik başlar gördük; bunlar bir tepelik oluşturmuştu. Biz bütün gece o kesik başların üstünde uyumuşuz da haberimiz yokmuş...”

Tek suçu Ermeni olmak olan insanlar, insanlığın gözleri önünde katlediliyordu. Her yer kurşuna dizilenlerin kanlarıyla boyanmıştı. Çölün havası çürüyen ceset kokularıyla dolmuştu. Ermeni halkı tarif edilmesi imkansız eziyetlerle ölüm yolundan geçmekteydi. Sürgüne gönderilenlerin durumu kor-

kuçtu. Birçoğu, yürüyemeyecek durumdaki ailelerini yolda bırakmaya mecbur kalarak, askerlerin kırbaç darbeleri altında kendi ölüm yollarına devam etmek zorunda kalmışlardı.

O cehennemi kargaşada anneler çocuklarını, çocuklar da anne-babalarını kaybediyorlardı. Ermeni kimliğini kısmen kaybetmiş çocuklar, küçük öksüz yüreğindeki sızıyı Türkçe ifade etmek zorunda kalıyordu. Ancak kendileri için kutsal olan “Mayrik” (anne) kelimesini unutmuyorlardı.

“Yeşil kurban olayım geçen günlere Mayrik!

Kırıldı kanatlarım, kaldım çöllerde

Anasız, babasız, mayrik!

Düştüm diyar gurbete mayrik!

Ya ben ağlamayım mayrik!

Kimler ağlasın mayrik!”

Ancak o trajik günlerde, asırlar öncesinden miras kalan, ölümü esarete tercih etme ve zulme hep birlikte karşı koyma duygusu Ermeni halkının yüreğinde yeniden uyandı. Ve tarih, korkusuzca “Ermeniyim” diyen direnişçilerin destansı öyküsünü yazmaya başladı.

Musa Dağı İsyanı

“Ben burada doğdum, burada öleceğim. Ben köle gibi düşmanın emrinde eziyet çekecek ölmeye gitmeyeceğim; ben burada tüfek elimde öleceğim ama muhacir olmayacağım.”

Herkesin yüreği intikam ateşi ve öfkeyle dolmuştur artık. Kadın, erkek, yaşlı, genç evlerini, bağlarını terk ederek düşmanın binlerce askerden oluşan birliklerine silahlı olarak direnmek için **Musa Dağ**'ın erişilmez zirvesine yükselirler. Düşman adım adım Musa Dağ'ın zirvelerine yaklaşır, farklı farklı noktalardan açılan ateş tam bir kuşatma izlenimi vererek, saldırganların geride yüzlerce ölü bırakarak dehşet içinde kaçmalarına neden olur. Ancak düşman asi Ermenileri cezalandırmak için yeni yeni güçler yığmaktadır. Musa Dağlıların ise silahı ve cephanesi bit-

mek üzeredir. Bolca yağın yağmur toplam sayıları 300 olan av tüfeklerini kullanamaz hale getirir. Musa Dağlılar dağın denize bakan yamacından yardım almak umuduyla beyaz çarşafı birleştirip birinin üstüne “Hıristiyanlar tehlikede, kurtarın” diğerlerine de kızıl hac işareti çizer ve dağın yamacına yayarlar.

5 Eylül günü Akdeniz'in o bölgesinden geçen Fransız savaş gemileri işareti fark edip yavaşlar. **Movses Kırıkyan** boynunda bir metal kutu, kutunun içinde de yabancı dilde yazılmış bir mektupla denize atlayıp yüzerek gemiye ulaşır ve mektubu kaptana sunar. 14 Eylül günü “**Jeanne d'Arc**” gemisi Musa Dağ'a yanaşır 4.200'den fazla Musa Dağlıyı alarak Pord Said'e nakleder.

Evlerini, barklarını, sevdiklerini kaybetmiş tehcirin ve soykırımın bütün acıların yaşamış, ölüm yolundan geçen Ermeniler verdikleri kahramanca mücadeleyle bütün dünyayı sarsar. Bu mücadele ortak irade gücü olan bir halkın neler yapmaya muktedir olduğunu insanlığa gösterir. Ve bu direniş Ermeni halkının katliama karşı sessiz kalmadığı **Urfa, Zeyton, Maraş** direnişlerine de ilham kaynağı olur, bu tarihten sonra Anadolu'nun çeşitli bölgelerinde dağları mesken eyleyen Ermeniler elde silahlarıyla Osmanlı Devleti'ne karşı savaşır.

Ermeni Soykırımını unutmamak, unutturmayacağız!

Tehcir ve soykırım neticesinde batı Ermenileri'nin büyük bir kısmı (**1.5 milyonu aşkın insan**) yok oldu. 1915 yılında yaşananların insan belleklerinde asla silinmeyecek izleri kaldı. Her ne kadar Polonya'ya karşı Alman saldırısından bir hafta önce Hitler Kuvvet Komutanlarına yaptığı bir konuşmada “**Leh ırk veya diline mensup herkesi erkek, kadın veya çocuk farkı gözetmeden ve acımadan öldürün(...)** Bugün Ermenilerin katledilmesi hakkında kim hala konuşuyor ki?” dese de bunun cevabını 2006 yılının Nisan aylarında “**Ermeni Soykırımının Hesabını Soracağız**” pankartıyla devletin hassas noktasına dokunmuş ve bunun bedelini de tutsak düşerek ödeyen Partizanlar veriyordu. Bunun cevabını Hrant Dink'in cenazesinin ardından yürüten yüzbinler hep birlikte haykırdıkları sloganla yanıtlıyordu. “**Hepimiz Ermeni'yiz.**”

Zamanı geri döndüremez, tarihi yeniden yazamayız, ama tarihin bir yerinde suç işleyenlere karşı tavır almaz, buna karşı çıkmazsak bu suça iştirak etmiş oluruz. Bugün yapılması gereken “**Yaşasın halkların kardeşliği**” sloganını daha gür haykırmak ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının eşit, özgür bir toplum mücadelesini hep birlikte büyütme-

Emperyalizm ve gericiiliğin ortak ürünü: Kanlı Pazar

19. yüzyılın başı ve ortasında gerçekleşen iki büyük devrim, dünya halklarının özgür bir dünya yaratma düşüncesine ete kemiğe büründüğü tarihsel dönüm noktalarıdır. 1950'lerden sonra dünyanın dört bir yanında gerek sömürgeciliğe karşı **ulusal kurtuluş savaşları**, gerekse **sosyalizm** yolunda sınıf hareketleri yükselme yaşamıştır. Oluşan iki kutuplu dünyada ABD emperyalizmi yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde yükselen devrim mücadelesini boğmak için bu ülkelerde gerici-faşist güçleri desteklemiş, bunları palazlandırmıştır. Ülkemizde de "**Komünizmle Mücadele Dernekleri**" adı altında gerici güçler devrimci güçlere karşı kışkırtılırken, MHP gibi faşist hareketler "**komando eğitim kampları**"nda eğitilerek, toplumu terörize edecek eylemlere imza atmaya hazırlanmışlardır.

16 Şubat 1969 tarihi, tarihe "**Kanlı Pazar**" olarak geçmiştir. Gerici güçlerin ülkemizde nasıl kullanıldığının çarpıcı örneklerinden birine daha tanık olduğumuz bir gündür 16 Şubat 1969. "**İslamcı**" kesimlerin nasıl emperyalizme hizmet ettiğinin görüldüğü tarihtir.

Emperyalist saldırganlığın ve sömürgeciliğin simgesi olan Amerikan **6. Filosu**'nun 10 Şubat'ta İstanbul'a gelip boğazda demirlemesi üzerine, anti-emperyalistler bu duruma karşı harekete geçer. FKF'nin öncülüğüyle harekete geçen 22 gençlik örgütü, 16 Şubat'ta "**Emperyalizme ve Sömürüye Karşı**" bir yürüyüş düzenlerler.

14 Şubat'ta Beyazıt'ta cuma namazı sonrası "**Bayrağa Saygı Mitingi**" yapıp din adına komünistlere cihat açılmıştı. 6. Filo burunlarının dibine gelmişken, 6. Filo, bağımsızlığı ayaklarının altında paspas yapıp bayrağı yerlerde süründürürken, onlar emperyalizme yönlendirmeleri gereken silahlarını devrimcilere çevirdiler. Gerici gazetelerde, "**ya tam susturacağız, ya kan kusturacağız**", "**kızıkları boğmanın vakti geldi**" gibi sloganlar yayınlanıyordu.

Bir yıl önce yine 6. Filo protestolarına set çekmek isteyen polisçe öldürülen Vedat Demircioğlu anısına devrimcilerin yaptığı anma gösterileri ilk bahanedir. ABD elçiliğinin organize ettiği Komünizmle Mücadele Dernekleri'nin Başkanı İlhan Darendelioğlu, mitingde "**Memlekete ihanet eden bu hainleri toprağa gömmeye zamanı gelmiştir**" diye bas bas bağırıyordu.

"**Din elden gidiyor**"dur yine! Komünistlerin kökü kazınmalıdır. 15 Şubat 1969 günü hazırlıklar tamamlanıyor, Adapazarı'ndan, Bolu'dan otobüslerle adam taşınmıyor, sopalar yaptırılıyor, bıçaklar biliniyordu. **Mehmet Şevki Eygi**, 15 Şubat'ta Bugün gazetesinde, "cihada hazır olunuz" diye emrediyor ve devam ediyordu: "Büyük fırtına patlamak üzeredir, Müslümanlar ile kızıl kafirler arasında topyekün savaş kaçınılmaz hale gelmiştir... Müslüman kardeşim, sen bu savaşta bitaraf kalamazsın. Ben namazımı kılar, tespihimi çekerim... Etliye, sütüye karışmam deyip de kendine zulüm edenlerden olma, gözünü aç, bak!.. Onlarda taş, sopa, demir, molotof kokteyli mi var? Biz de aynı silahları kullanmak-

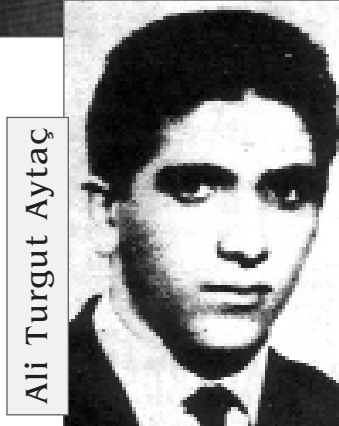
tan aciz değiliz... Cihat eden zelil olmaz. Sağ kalırsa gazi olur, canını verirse şehitlik şerefini kazanır" diyordu. Aynı Eygi 2003 yılında 2003 yılında Aksiyon dergisine verdiği röportajda "**16 Şubat bir provokasyondu, benim bir kastım yoktu**" diyerek, geçmişte yazdıklarını görmezlikten gelmeye çalışıyordu.

Pazar günü ise artık her şey hazır... Beyazıt'tan başlayıp Taksim'de sona erecek olan anti-emperyalist miting için işçiler, öğrenciler toplanmaya başlarken, aynı saatlerde **Beyazıt Camii ve Dolmabahçe Camii** doluyordu.

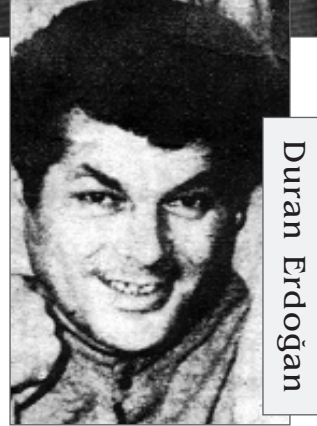
Saat 14.00... Beyazıt'ta toplanan yaklaşık 30 bin kişi yürüyüşe geçiyordu sonunda. **Sultanahmet, Sirkeci, Karaköy, Tophane**... Bu arada Taksim'de gerici gruplar toplanmaktadır. Polis de asıl gücünü Taksim'e yığmış

meydana doluyorlar. Taksim Alanı'nın etrafına açılıyorlar. Orta boş kalıyor. Giren öldürülecek. Toplum polisi de Opera'nın önünden Vakıf İşhanı'na doğru bir kama atıp, gelen irtibatı kesiyor ve girenlerin üzerine aletli hücum başlıyor. Kitle silahsız, canını kurtaran Sıraselviler'e, Kazancı'ya kaçıyor. **Sonuç 2 ölü, 200 yaralı**. Polisin hiçbir müdahalesi olmadığı gibi yere düşen silahı alıp sahibine veriyor. Bir kıta onbeş dakika sonra geliyor alana, ama olan olmuş.."

Ali Turgut Aytaç ve Duran Erdoğan... Türkiyeli devrimcilerden iki kişinin daha al kanı dökülmüştür toprağa. Devrimci olmak doğru tahliller yapmaktır, bu doğru tahliller aynı zamanda öngörülü olmayı da sağlar. Türkiyeli devrimcilerin 40 yıl önce canlarını ortaya koyarak protesto ettikleri 6. Filo'ya bağlı ABD gemileri bugün Irak'ı bombalıyor.

Ali Turgut Aytaç

Duran Erdoğan

beklemektedir. Askerden de yardım istenmiştir.

Yürüyüş kolu, **Gümüşsuyu**'ndan çıkıp Teknik Üniversite önüne geldiğinde gençlik önderleri bir değerlendirme yapıp Taksim'e bir öncü grup göndermeye karar verirler. Asıl kitle ise üniversitenin arkasından dolaşarak alana girecektir. Ancak yaklaşık 400 kişilik öncü grup Taksim Alanı'na girdiği anda katilem başlamıştır bile

Yarbay **Celal Küçük**'ün yıllar sonra Nokta dergisine anlattıkları, her şeyi yeterince aydınlatıyor: "Olay günü sabah dokuzda Taksim'e gittim. Osman Güllü ve İhsan Kuranar filan inzibat kulübesinde toplanmışlardı. Ben gittim, durumu söyledim. Kuranaer'e "önlem alın" dedim. Korkunç bir sessizlik vardı. Olay çıktı çıkacak. Adamların ellerinde tesbih, demirler, sopalar, Dolmabahçe'de sabah namazını kılmışlar, tıklım tıklım

16 Şubat'ta ABD emperyalizmi için devrimcileri öldüren gericilerse, bugün sıkı bir "**ABD düşmanı**" olmuş durumdadır! Tarih onlara emperyalizmin ve onun uşağı TC'nin elinde nasıl bir piyon olduklarını gösterdi. Ancak hala daha şovenizm batağına batıp, halkların birbirine karşı kırdırılmasına alet oluyorlar. Aynı zihniyet bugün "**bebeklerden katil yaratmaya**" devam ediyor.

Genç Sinemacılar Grubu, Taksim alanındaki bütün olayları filme çekmişler ve TV'ye vermişlerdi. Ama filmin gösterimi dönemin başbakanı Süleyman Demirel tarafından engellendi. Meclis'te konuya ilişkin görüşmeler ise 20 dakikalık bir süreye sıkıştırılmaya çalışılıyordu.

Dönemin Valisi Vefa Poyraz ise yirmi yıl sonra bile utanma duygusundan yoksundur: "Kanlı Pazar olayı İrticai bir hareket değil, sol bir hareketti. 171 sayılı kanuna göre sol

yürüyor, bu yürüyüşe mani olmak isteniyor, İdare de bunları önlemek istiyor. Ama Taksim'de ani bir halk hareketi, ani bir karşılaşma oluyor, iki kişi maalesef hayatını kaybediyor."

Sonradan öğrenildi ki, bu organize kalabalık Dolmabahçe Camii'nde öğle namazı kılınmış (**camii ibadete kapalı olduğu halde onlar için açılmış**), sonra da tekbir getirerek Taksim'e çıkıp, emniyet gözetiminde yerleşerek yürüyüş kolunun gelmesini beklemiş. Park tarafından üç kamyonet yavaşmış, saldırı için onlara taş, sopa, kesici alet dağıtılmış.

Kanlı Pazar'ın cereyan ettiği 1969 Şubat eylemleri 6. Filo'nun bir sonraki gelişindeydi ve öncekinden çok daha yoğun, sürekli protestolardı. Emperyalizm ve onun TC gibi uşaklarının tarihinde bu olay ne ilktir ne de son olacaktır. **Ancak ezilen yoksul kitlelerin bu iki düşmanı görerek bunlara karşı alanları zapt etmesi gerekir**. Dün olduğu gibi "**din**" ve "**milliyet**" emperyalistlerin ve uşaklarının en fazla kullandığı kelimelerdir ancak bu kelimeler halkları birbirine düşürmek için kullanılmaktadır. Ezilenler eşitlik-özgürlük-adalet diyerek sınıfsız ve sömürsüz günleri yaratmak ve bu mikropları bünyeden söküp atmak zorundadır.

GÜNDE DÜN...

10 Şubat

1969. ABD 6. Filosu'na ait gemilerin İstanbul'a gelişi devrimci öğrenciler tarafından protesto edildi.

1980. 8 Şubat günü Çiğli İplik Fabrikası'nda 1500 işçi kapıları kapatarak barikat kurmuştu. 10 Şubat'ta polis işçilere saldırdı; 15 kişi yaralandı, 500 işçi gözaltına alındı.

12 Şubat

1990. Hükümetin açıkladığı tütün fiyatlarını protesto eden köylüler Akhisar'da sokağa döküldü, eyleme saldıran polis 200 kişiyi gözaltına aldı.

13 Şubat

1925. Şeyh Said Ayaklanması başladı,

14 Şubat

1963. İstanbul'da Kavel Kablo Fabrikası'nda işçiler 28 Ocak günü iş bırakmış ve oturma eylemine başlamışlardı.

17 Şubat

1993. Devrimci Sol ve TKP/ML TİKKO davasından 18 devrimci tutsak kazdıkları 35 metre uzunluğundaki tünelden yararlanarak Nevşehir E Tipi Hapishanesi'nden firar etti.

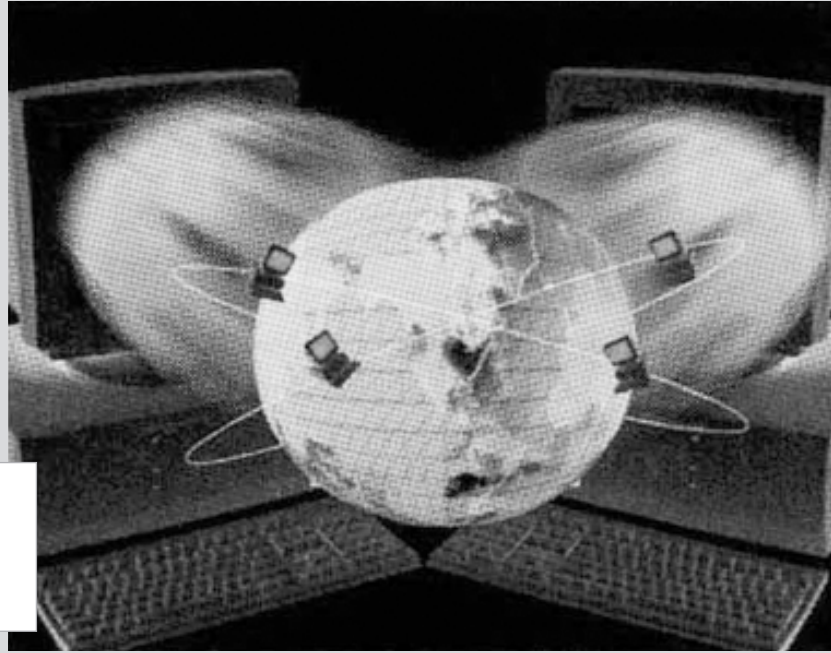
22 Şubat

1848. Paris'te işçiler ayaklandı. İki yıl boyunca tüm Avrupa'yı altüst edecek işçi devrimleri çağı açıldı.

1986. 12 Eylül sonrası ilk büyük miting yapıldı. Türkiye İşçi Sendikaları Konfederasyonu (Türk-İş) tarafından düzenlenen mitinge 50 bin kişi katıldı.

Sömürü sisteminin bir aracı;

MEDYA

Her televizyon kanalının haber programlarının bir sloganı var. “Doğru”, “dürüst”, “objektif”, “tarafsız”, “araştırmacı” gibi onlarca tanımlamayla ifade ediyorlar kendilerini. Peki gerçekten böyleler mi? Tabii ki değil ve olamazlar da. Her biri egemenlerin uşağı durumunda ve dolayısıyla yaptıkları yayınlar tamamen onlara hizmet eder niteliktedir.

“Gelişmelerden haberdar olmak iyi midir?” sorusuna birçoğumuz pek düşünmeden hemen evet diyebiliriz. Ama şu unutulmamalıdır ki, önemli olan gerçek bilgiye ulaşmaktır. Yanlış bilgi, bilgisizlikten daha kötüdür çünkü.

Ülkemizde en yaygın “bilgilenme” araçlarının başında medya geliyor. Kitap, dergi, gazete okuma alışkanlığı ise istediğimiz düzeyde değil. Bunun yanında hemen hemen tüm evlerde televizyon var. Dolayısıyla en kolay ulaşılabildiğimiz “haber alma” araçlarının başında televizyon geliyor. Her gün işsizlik, açlık, geçim sıkıntısıyla cebelleşen biz emekçilerin neredeyse tek eğlence ve en başta gelen “haber alma” aracı da televizyon oluyor. Sistem, bir yandan tüm evlere televizyon sokarak kendi ürettiği malı pazarlayıp, zenginliğine zenginlik katıyor, diğer yandan da televizyon ve çok daha önemli oranda egemenlerin kendi ideolojilerini, kültür, ahlak, düşünce yapılarını yaymanın en etkili aracı olarak kullanılıyor.

Sınıflı toplumlarda her şey bir sınıfın damgasını taşır. Bundan dolayı emperyalist-kapitalistlerin ya da onların uşaklarının medyası da onların çıkarına hizmet edecek şekilde kullanılır.

Her televizyon kanalının haber programlarının bir sloganı var. “Doğru”, “dürüst”, “objektif”, “tarafsız”, “araştırmacı” gibi onlarca tanımlamayla ifade ediyorlar kendilerini. Peki gerçekten böyleler mi? Tabii ki değil ve olamazlar da. Her biri egemenlerin uşağı durumunda ve dolayısıyla yaptıkları yayınlar tamamen onlara hizmet eder niteliktedir.

“Şu manken şunu giydi”, “bu fut-

bolcu şununla evlendi”, “bu şununla şurada yakalandı” gibi tamamen dedikodu ya da şiddet içeren, duygu sömürüsü yapan medya, nedense uzun süre devam eden işçi ve emekçilerin direnişlerini, çeşitli demokratik kitle örgütlerinin, öğrencilerin yaptığı eylemleri, grevleri, direnişleri haber olarak verme-

mektedir. Ya da yer verdiklerinde de haklıyı haksız, haksızı haklı göstermektedir. Aslında tüm bu saldırılar haklı eylemlerimizi gölgelemeyeceği gibi burjuva-feodal medyanın da gerçek yüzünü gösteriyor.

Ve daha yüzlerce yalan. Ne kadar “doğru”, “dürüst”, “güvenilir”, “tarafsız” vb. derlerse desinler bunlar da yalan. Onlardan doğru olmalarını bekleyemeyiz. “Bakın patron-ağalar, emperyalistler halkı sömürüyor, devlet eliyle katliamlar yapılıyor, özelleştirmeler halk için değil emperyalistler ve onların uşakları için...” gibi haberler yapmazlar, doğruları yazmazlar-

söylemezler. Tam tersine doğruları gizlemek, çarpıtmak, yanlış göstermek görevleri. Sömürüyü, zulmü haklı; sömürüye, zulme karşı direnişi haksız-yanlış göstermeye çalışırlar.

Sömürü sistemi gün geçtikçe çürüyor ancak, medya sürekli bu çirkin, çürüyen sisteme hep daha fazla makyaj yaparak onu canlı, güzel, diri göstermeye çalışıyor.

Onlar ne kadar halk düşmanlığı yolunda ilerleyip uyuşturma, hedef şaşırtma yarışında koşarlarsa koşsunlar, güneş balçıkla sıvanamayacağı gibi; gerçekler de sonsuza kadar gizlenemez. Halk düşmanlarının uşak medyaları

var. Ama halkın da gerçek anlamda objektif, doğru, dürüst, sorumlu, duyarlı olan, sorunlarına sahip çıkan, egemenlerin gerçekliğini tüm gerçekliğiyle ortaya koyan, uyutan değil uyandıran, doğruyu gösteren, coşku-moral veren devrimci basını var. Ve egemenler ne kadar saldırırsa saldırırsa genelde devrimci basın özelde de gazetemiz doğruları yazmaktan, anlatmaktan asla geri durmadı ve durmayacaktır.

Burjuva basın-yayın kuruluşları, takip edilmeli. Ama onların kime hizmet ettiklerini bir an olsun unutmadan, hep sorgulayarak, söylenenin arkasındaki gerçeği görmeye çalışarak. Ve hepsinden de önemlisi halkın sesi olan gazetemizi sürekli takip ederek, katkı sunarak, çevremizdekilere de okutup okunmasını sağılayarak, halkın gerçek savunucusu gazetemizi güçlendirmeliyiz.

(Dersim’den bir İK okuru)

Sömürü sistemi gün geçtikçe çürüyor ancak, medya sürekli bu çirkin, çürüyen sisteme hep daha fazla makyaj yaparak onu canlı, güzel, diri göstermeye çalışıyor.

İpini koparan pop starlar, doğüstü programlar, evde kalanlar...

TV ilk icat edildiği yıllarda Avrupalı bir düşünür "o kadar çok şey icat edildi ki, artık icat edilecek hiçbir şey kalmadı" demiş ve yanılmış. TV son yüzyılın en güzel icatlarından biriydi belki ama, artık bugünlerde öyle diyemiyoruz. Eskiden dünyanın öbür ucundaki olayları, insanları, ülkeleri, hiç bilmediğimiz konuları, belgeselleri, düzeyli ve seviyeli bir şekilde izlerdik ve bu izleme neticesinde bilgi ve genel kültür anlamında oldukça faydalı bilgiler edinirdik. Artık ne yazık ki televizyon bizi geleceğe taşıyacak ve ayakta tutacak, ahlaki, kültürel vb. en önemli yapı taşlarımıza zarar vermeye başladı. Bu zarar vermeyi evlerimize girerek ailemizin içine işleyerek, toplumsallıktan, gerçekçilikten, dürüstlükten bizleri uzaklaştırmakta, kadın-erkek ilişkilerinde cinsel sapkınlığı ön plana çıkaran, kadercı, bireyci, şuarsuzca ve durmak bilmeyen bir tüketim hırsıyla kendisine, çevresine ve doğaya zarar veren bireyler yaratmaya hizmet etmektedir.

Artık kendimizi TV programlarına o kadar çok kaptırıyoruz ki, sanki onların içindeymiş gibi hissediyoruz. Yada o olayları sanki biz yaşıyormuşuz gibi, bütün enerjimizi, zamanımızı, düşüncelerimizi ona yönlendirip çözümler üretiyor, yorumlar yapıyor, birlikte ağlayıp birlikte gülüyoruz. TV duygularımıza yön veriyor, nasıl evleneceğimize bile o karar veriyor.

Gençlerimiz artık birbirlerini severek, ortak karar alarak yuva kuruyorlar. TV programları buraya da el atmış durumda. Erkeklerin seçen ve alan, kadınların seçilen ve alınan rolünü oynadığı bu programlar çirkefliliğin gelinen boyutunu gösteriyor. Toplum kendini o kadar kaybetmiş ki artık, sanki var olan popçular yetmiyormuş gibi, bir de bu piyasaya daha yeni popçular seçiyorlar. Milyonlarca insan TV karşısında, sanki Türkiye'nin kaderi değişecekmiş gibi seçilecek "Popstar" adayını bekliyor. Ellerini telefonlarında durmadan SMS göndermeleri yetmiyormuş gibi, çevrelerindeki bile bu şekilde örgütleyip yönlendiriyorlar. Seçildiği günün

sabahında ise, hiç kimse hatırlamıyor bile. Çünkü de-

ğiştirmiştir artık, seçilen ve seçilmeyen "Popstar" ve "Popstar adayları", kendilerine ait olmayan şarkıları, elbiseleri, davranışlarıyla ar-

reklililiğini sağlayamaz.

Medya patronları da bunun farkındalar ve sürekli reyting kazanmak için yeni projeler üretmeye devam ediyorlar. İnsanları uyuşturmak, TV başına kilitlemek ve iyice düşünemeyen, mantık yürütemeyen, bilimsellikten ve demokrasiden iyice uzaklaşan, yozlaşmaya başlayan, kadercı bir toplum yaratma yolunda yeni adımlar atmaktadır.

Çok ağır ekonomik koşulların yaşandığı, işsizliğin had safhaya çıktığı, insanların her an her yerde öldürülebilecekleri bir ülke ve bu ülkede çaresiz, zavallı ve sahipsiz insanların imdadına yetiştiği, ilahi adaletin konu olarak işlendiği TV programları... Tam da insanların umutlarını kestikleri, inançlarını yitirdikleri noktada, herkes bir anda kendini o kadar çok

olan dualarıydı umutlarıydı, yani dilenciye yardım için değildi o sadaka. Tanrıya, kendisinin iyi bir kul olduğunu ispatlamak için, kendi bireysel çıkarları doğrultusunda verilmişti o sadaka. Bu tür programlar sayesinde ülkemizde inanca dayalı ticaret o kadar çok arttı ki, bu inanç sömürsü yapan ülkelerin ve siyasi grupların işine geldi.

Özellikle son süreçte insanlar kendilerini öylesine kaptırmışlardır ki, yaptıkları her şeyde, olabilecek "mucizelerden" bir karşılık bekler olmuşlardır. Artık o kişiyi aksine inandırmak "imkansızdır." Çünkü izlediği programlar onu tamamıyla uyuşturmuş ve kontrolü altına almıştır ve bundan sonraki hayatında da yaşadıkları üzerinde mantık yürütemeyecek ve her zaman olayları ilahi adalete yorumlayıp, kendisini avutacak.

Medya patronları kâr hırsı uğruna çıldıracak vaziyete geldiler. Sürekli yeni sloganlar, yeni isimler, yeni kılıflar geçirerek halkın karşısına yeni programlar, kişilikler çıkarıyorlar. İşte size bir örnek; Almaya'nın özel TV kanallarından birisi olan RTL II'de yayınlanan "Big Brother" isimli programın büyük boy afişi şöyle, "Big Brother-Halk için afyon." Evet gelinen nokta bu kadar açık, bu kadar saygısız, bu kadar umarsız, bu kadar aç gözlü ve ucuz.

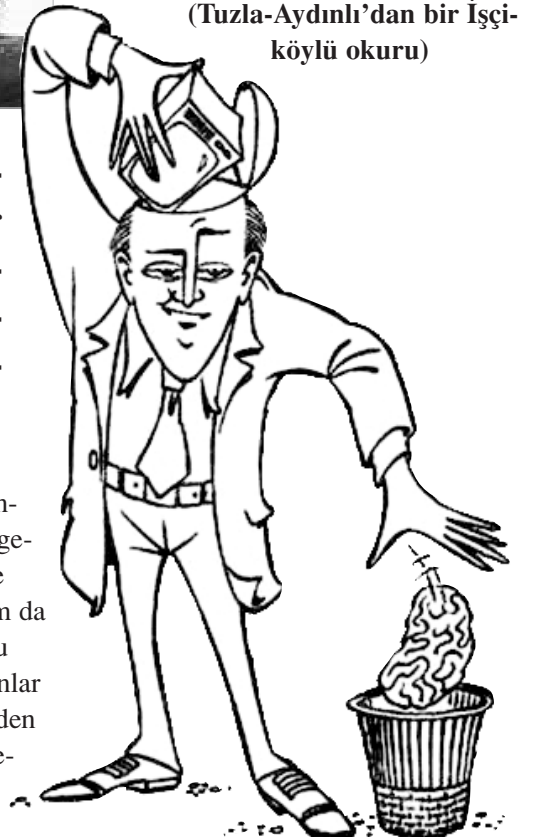
(Tuzla-Aydınlı'dan bir işçi-köylü okuru)

Çok ağır ekonomik koşulların yaşandığı, işsizliğin had safhaya çıktığı, insanların her an her yerde öldürülebilecekleri bir ülke ve bu ülkede çaresiz, zavallı ve sahipsiz insanların imdadına yetiştiği, ilahi adaletin konu olarak işlendiği TV programları...

tık dev medyanın çarklarında ezilmiş ve sistemin bir anlık uyuşturucusu görevini başarıyla tamamlamışlardır! Medyanın bu rant kavgası bize çok önemli bir ayrıntıyı unutturdu, o da gerçek bir sanatçının zaten, kendisine ait üslubu, davranışları ve kişiliğiyle hak ettiği yere geleceğidir. Yani hiçbir "Pop Star" adayını boşuna uğraşmasın, çünkü gerçek olmayan hiçbir şey sü-

kaptırdı ki bu tür programlara, benzer şeylerin kendi başlarından da geçebileceği düşüncesine vardılar ve her an tetikte beklediler. Bu durum da en çok dilencilerin işine yaradı, bu programları izleyip etkilenen insanlar mutlaka dilencilere sadaka vermeden geçmez oldu. Aslında dilenciye verilen sadaka değildi. Tanrıya

İşçi-köylü'den

İrkçı-faşist saldırılara karşı anti-faşist mücadeleyi yükseltelim!

Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in gazete binasının önünde kurşunlanarak katledilmesinin ardından ikiyüzbün kişilik kitlenin "**Hepimiz Hrant'ız, Hepimiz Ermeni'yiz**" sloganını haykırması egemenleri rahatsız etmiş benziyor.

Ermeni halkının yaşadığı acıları dile getiren, asimilasyon ve inkâra karşı koyarak demokrasi mücadelesi yürüten Hrant Dink'in cenazesi çeşitli inanç ve milliyetten emekçi halkımızın buluştuğu bir tören oldu.

Cenazeye katılan ve Hrant Dink'in öldürülmesi ile içindeki umut ve direncin, mücadele ve isyan azminin yara aldığını düşünen yığınlarca emekçi, tepkisini ortaya koydu. 1.5 milyon Ermeni'nin soykırıma uğramasına, Kürt halkının baskı imha ve inkar politikaları ile yok edilmeye çalışılmasına, çeşitli inançlardan halkımızın kendi kültürünü yaşamasının önüne set çekilmesine karşı patlayan bir öfkeydi cenaze. Cenazeye katılanlar devletin kuruluşundan beri mayasında olan zulme ve inkâra baş eğmeyenleri yok etme kültürüne karşı biriktirdikleri öfkeyi haykırdı. Yüz binlerce emekçi "**dilimiz, inancımız, kültürümüz farklı olsa da yüreklerimiz ve acılarımız ortak**" mesajını verdi. Ortaya çıkan tablo ülkemizin zenginliğinin ve kardeşlik bağının gücüydü. Egemen sınıfların ırkçı-şoven politikalarına verilen anlamlı bir yanıtı tören. Egemenler cenazede ortaya çıkan bu görüntüyü "**fark etmekte**" gecikmedi. Mesaj alınmıştı. Şimdi buna karşılık yeni senaryoları hayata geçirmenin sırasıydı. Hrant Dink, 301. Madde'den yargılandığında onu vatan haini ilan ederek hedef tahtasına koyanlar, oluşan tepkiyle beraber ilk günlerde timsah gözyaşları döktü, demokrasi havarisi kesildi. Burjuva basın manşetlerden olayı kınadı. Cenazenin olduğu gün Irak gündemli gizli bir oturum yapıldı. Yeni saldırı planları hazırlandı. Milyonlarca emekçinin geleceğini ilgilendiren tartışmalar sessizce geçiştirildi.

Egemenlerin Trabzon'da **TA-YAD**'lulara yönelik linç girişimi ile start verdikleri milliyetçi-şoven dalganın ikinci perdesi sahnelenmeye başlandı. Dink'in katili Ogün Samast'ın BBP ile ilişkileri deşifre edil-

di. Ardından "**ideolojik örgüt yok**" açıklaması yapan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah ve İçişleri Bakanı Abdulkadir Aksu tartışmaların merkezine konuldu. Ancak Başbakan **R. Tayyip Erdoğan**, tartışmalara müdahale ederek **Cerrah** ve **Aksu**'nun yıpranmasının önüne geçti. Trabzon Emniyet Müdürü ve Valisi görevden alınarak merkeze çekildi. Ogün Samast'ın Samsun'da Emniyet ve Jandarma görevlileri ile birlikte çekilmiş hatıra fotoğrafları ortaya çıktı. Hrant Dink cinayetinin İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne önceden ihbar edildiği ancak bunun dikkate alınmadığı basına yansdı. Ogün Samast'ın **Bayrampaşa Hapishanesi**'nde krallar gibi karşılanması devletin bu cinayetle ilişkisini gösteren bir başka veridir. Ogün Samast'ı eylem için eğiten ve silahı temin ederek İstanbul'a gönderen Yasin Hayal'in yaşamı bu cinayetin sıradan bir milliyetçi tepki olmadığını anlamak için yeterli.

Yasin Hayal Trabzon'da **MC Donalds**'in bombalanması eylemi ile ilgili olarak ceza almış ancak sekiz ay sonra serbest bırakılmıştı. "**Nizamı Âlem Ocakları**" isimli faşist, gerici örgütlenmenin üyesi olan Yasin Hayal'in ilişkileri cinayetin milliyetçi, faşistlere yaptırıldığını gösteriyor. BBP Genel Başkanı **Muhsin Yazıcıoğlu** ve MHP Genel Başkanı Devlet Bahçeli gibi eli emekçilerin kanına bulanmış faşistlerin sahip çıktığı **Ogün Samast** ve **Yasin Hayal**, devlet güvencesinde. Dink'in katledilmesinin hemen ardından ortaya çıkan tüm bu gerçekler, devletin bu katliamın planlı bir şekilde yaptığını gösteriyor.

Egemenler Hrant Dink'in kurşunlanmasında tetiği çeken Samast'ı kahramana dönüştürdü.

Tartışmalar Hrant Dink'in neden katledildiğinden, verdiği mücadelenin içeriğinden kopararak milliyetçilik zeminine kaydırılarak hedef şaşırtıldı. Daha önce defalarca yaşandığı gibi "**derin devlet**" tartışmaları başlatıldı. Erdoğan'ın "**derin devlet vardır, minimize edilmeli, gerekirse yok edilmeli**" demeçleri derin devlet adına katliamların önünü açmış oluyordu. Ayrıca bütün suçların sorumluluğu devletin "**derinine**" havale

edilerek, yüce devlet babamız "**kem gözlerden**", "iç düşmanlardan" korunuyordu.

Oysa yukarıdan aşağıya kadar faşist ideoloji ile şekillenmiş Kemalist diktatörlüğün tarihi böylesi katliamlarla doludur. **Maraş**, **Çorum**, **Sivas** katliamlarını yapan, Susurluk'ta kamyonca çarpan Şemdinli'de suçüstü yakalanan devletin derini değil tam da kendisidir. Zulüm, katliam ve işkence faşist Kemalist diktatörlüğün geleneksel politikasıdır. "**Derin**" devletin kabulü ile cinayet, tetikçiler temize çıkarıldı. Dahası cenazede oluşan kardeşlik rüzgârının tersine dönüştürülmesi için adımlar atıldı.

"Hepimiz Ermeniyiz" sloganı üzerinden milliyetçi duygular hareket geçirilmeye çalışılmaktadır. Faşist Kamu-Sen sloganına karşı Sivas'ta "**Hepimiz Türk'üz**" dövizleri ile eylem yaparken Kayserispor-Trabzonspor maçında "**Hepimiz Türk'üz Mustafa Kemal'iz**" yazılı pankart açıldı. MHP Başkanı Devlet Bahçeli cinayeti kınadığını ancak "**Hepimiz Ermeni'yiz**" sloganını ırkçı bulduklarını (kötü bir şaka gibi) söyleyerek "**Hepimiz Türk'üz**" dedi. Eski bir subay bir feribot kaçırırken sloganı işaret ederek "**vatan**" için yaptığını söyledi. Trabzonspor taraftarları "**Hepimiz Ogün'üz**" yazılı dövizler ve cinayet sırasında giydiği bere ile tribünlere girerek fotoğraf çekti.

Televizyon ekranlarına kadar taşınan tartışma Türklük kimliği öne çıkarılarak büyütüldü. Dink'in cenazesi sırasında demokrasi nutukları atan egemenler ve onların sözcüsü medyanın sözde yazarları "**Hepimiz Ermeni'yiz**" sloganından çok tedirgin olmuşa benziyor. Yoksa Türkler azınlığa mı düşüyordu? Bir slogan nasıl güçlü bir devleti bu kadar korkutabilirdi ki? Kuşkusuz korkulan slogan değildi. Onyıllarca küfür niyetine kullanılmış, tüm kötülüklerin anası olarak gösterilmiş, istikrarlı bir ulus iken, emperyalistlerin teşvikiyle yapılan soykırımla azınlık millet durumuna düşürülmüş Ermeniler'in, sadece Ermeniler'in de değil, daha önemlisi Kürtlerin yada Süryanilerin, Rumların vd. kardeşlik içinde yaşamak istemesi, hangi milletten olursa olsun sömürücülere karşı çıkması, örgütlenmesi ve mücadele etmesi (hatta etme ihtimalidir) onları korkutan. Faşizm-ırkçılık-şovenizm karşısında "**düşman**" bir millet, azınlık vb. bulunmadan iş yapamaz çünkü. Türk hakim sınıfları da çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını daha rahat sömürebilmek, daha sorunsuz yönetebilmek için gerçekte kendisinin yarattığı böy-

lesine bir "**düşmanı**" kaybetmek istememektedir pek tabii ki.

Bunun yanında egemenler efendilerinden aldıkları talimatlar sonucu önümüzdeki yıllarda uygulayacakları politikalara karşı geliyecek tepkileri milliyetçilik rüzgârı ile alt etmeyi hesaplamaktadır. Devlet milliyetçiliği örgütlerken bunu "**halkın hassas**" duyguları konsepti ile tabandan yürütmeyi hedeflemektedir.

Mersin'de bayrak yakılması olayını yaratan sivil polisler, Trabzon ve Rize'de devrimcilere saldıran kadrolu faşistler "**vatandaşın**" tepkisini yansıtmalıydı. Devlet; suçluları vatandaşın elinden alarak kudretli gücünü ve tarafsızlığını gösteriyor, hassas olunması gereken duygulara dikkat çekiyordu.

Egemenlerin keskinleşme işaretleri gösteren sınıf mücadelesine yeni müdahale yöntemi böylece ortaya çıkmış oldu. Bu proje tek başına ülkemiz egemenlerinin değil efendileri emperyalistlerin Lübnan'da, Irak'ta, Filistin'de yaşama geçirdikleri mezhep çatışmaları konseptinin Türkiye versiyonudur. Şu ana kadar ilk bölümlerini izlediğimiz bu senaryo **Büyük Ortadoğu Projesi**'nin Türkiye ayağını oluşturuyor. Egemenler emperyalistlerin isteği doğrultusunda ekonomik, askeri, kültürel saldırılarını yükseltecek. "**Hepimiz Ermeni'yiz**" sloganına karşılık devreye sokulan "**Hepimiz Türk'üz**" söylemi yeni yol haritalarına işaret etmektedir.

Yükseltilmeye çalışılan ırkçı-şoven dalga ile faşist saldırılar da artacak.

Egemenlerin bu planlarına karşı ilerici, devrimci ve komünist güçler önümüzdeki günlerde anti-faşist mücadeleyi geliştirme büyütme ve bunu sınıf mücadelesine etkili müdahalelerin aracı haline getirme görevi ile karşı karşıyadır.

İşsizliğin ve yoksulluğun korkunç boyutlara ulaştığı ve emekçilerin geleceğinin ipotek altına alındığı böyle bir süreçte bu saldırının ana halkasını oluşturacak olan milliyetçilik dalgasına karşı harekete geçmeliyiz.

Anti-faşist mücadeleyi hak gasplarına, özelleştirmelere karşı yürütülen direnişler ile birleştirmeliyiz. Egemen sınıfların halkımız içinde kök salmaya çalıştığı ırkçı-faşist ideolojiye karşı gücümüzü birleştirmeli ve örgütlenmeliyiz. **Emperyalistlerin Ortadoğu'da geliştirmek için hazırlık yaptıkları ve yeni katliamlar anlamına gelen hamlelerine karşılık ülkemizdeki sınıf mücadelesine daha güçlü bir şekilde müdahale edelim.**

Umudun ateş yürekleri yolumuzu aydınlatıyor!

*Giderek derinleşen denizlerdik
Dizlerimize kadar ateşten izlerdik
Yürüdük düşlerin kollarına
Yasak ülkenin ikliminde
sınırları zorladık
Suya güldük güne güldük
Kimsesizliğini paylaştık şafak vaktinin
Ölümse ölümdü
Savaşa savaşa*

Umudun ateş topraklarını anma etkinliklerinden biri de **Tohum Kültür Merkezi**'nde yapıldı.

28 Ocak günü saat 15:00'te düzenlenen etkinlik saygı duruşu ile başladı. "**Vartinikte bir köm..**" şiirinin okunması ile devrim andı ve mücadele kararlılığı tazelenirken ilk konuşma Partizan adına yapıldı.

Konuşmada mücadele içinde yarattıkları değerlerle bize yol gösteren şehitlerimizin yaşamlarından daha fazla öğrenmememiz gerektiğinin altı çizilirken, daha fazla cesaret ve özveriye ihtiyaç duyulduğu belirtildi.

Konuşmanın ardından "**Umudun Ateş Toplarına 3**" isimli sinevizyon gösterimi yapıldı. Kitlenin büyük bir coşkuyla izlediği gösterimin ardından kısa bir söyleşi yapıldı. Bayram Kama ve Semiha Kırkoç Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası'nın önemi üzerinde durdu. Ardından söz anne ve babalara verildi.

23 Kasım 1997'de Tokat'ın Ese yaylasında şehit düşen TKP/ML'nin 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ**'ın annesi Selvi Demirdağ, "**onlar kitap oldu siz okuyun, onlar binanın temeli oldu siz tamamlayın, onlar tohum oldular toprağa düştüler, siz sulayın büyütün**" şeklinde duygularını anlattı. 15 Mayıs 2003'te Giresun Bulancak'ta ölümsüzleşen Emel Kılınç'ın babası Hüseyin Kılınç, Emel yoldaşımızın hayatını anlattıktan sonra "**ben onunla onur duyuyorum, onun gibi tüm devrimcilerle gurur duyuyorum**" dedi. 21 Mayıs 2003'te yine Bulan-

cak'ta ölümsüzler kervanına katılan **Bülent Ertürk** yoldaşımızın yengesini Elif ana Eskişehir'e nakledilmek istenen Bülent'in yaşamından örnekler vererek, yoldaşlık duygusundan bahsetti.

Ese Yaylası'nda toprağa düşen Ümit Çağlayan San'ın annesi Gül ana internet kafelerde vakit öldüren, gerici partilerin peşine düşen gençlere devrimcilerle birlikte hareket etme örgütlenme çağrısı yaptı.

1987 yılında Elazığ Palu'da 4 yoldaşıyla toprağa düşen TKP/ML'nin üçüncü Genel Sekreteri **Kazım Çelik** yoldaşımızın ablası **Aslı Çelik**, biraz heyecanlansa da haklı bir gururu yaşıyordu.

Yoldaşlarımızın anneleri ve babaları onların devrim ve halkın çıkarları için nakış nakış işlediği yaşamlarından birer kesit sundular dinleyenlere. Kitlenin coşkuyla karşıladığı sık sık alkışlarla kestiği konuşmalar boyunca "**Anaların öfkesi katilleri boğacak**" sloganı haykırıldı.

Etkinlik verilen aradan sonra Samandıra'da bulunan **Çaz-Der** bünyesinde çalışmalarını sürdüren Grup Göç'ün türkülleri ile devam etti. **Ümit Çağlayan San**'ın kardeşi Elvan, Ümit yoldaşımızın anısına kısa bir dinleti sundu. Ardından Grup Munzur sahneye çıktı. Kitlenin de eşlik ettiği müzik ziyafetinde Grup, Munzur'un doruklarından getirdiği isyan rüzgârını taşıdı dinleyenlerin yüreğine.

Etkinlikte Şair **Ruhan Mavruk** da kısa bir şiir okudu.

Etkinlikte devlet tarafından katledilen Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni **Hrant Dink**'te unutulmadı. Hrant Dink'in bir dönem TKP/ML saflarında örgütlü mücadele yürüttüğü belirtilirken, Dink şahsında devletin Ermeni halkına uyguladığı soykırım ve zulüm lanetlendi.

Ölüm Orucu direnişi sırasında Wernicke Korsakoff hastalığına yakalanan, tahliye edildikten sonra tutuklanarak tekrar hapishane-

Parti ve devrim şehitleri çeşitli illerde anıldı

Ankara

Parti ve devrim şehitleri Ankara'da yapılan bir etkinlikle anıldı. Etkinlik öncesi hafta boyunca aileler ziyaret edilerek şehitlerimizi anmanın önemi anlatıldı ve etkinliğe çağrı yapıldı. 4 Şubat günü **Tuzluca**'da yapılan etkinlikte "**Parti ve Devrim Şehitleri ölümsüzdür**", "Onları anmak savaşmaktır" ve "**Tecridi kırmak için dayanışmayı büyütelim. Savaş Kör yalnız değildir**" pankartları açılarak saygı duruşu yapıldı.

Etkinlik, şehitler için yazılmış şiirler okunarak başlarken yapılan konuşmada Parti ve devrim şehitlerini anmanın bu yıl, zorlu süreçlerden çıkmanın inatla ve kararlılıkla mücadeleye yakınlaşmak ve mücadelenin öznesi olmakla mümkün olacağı ifade edildi. Herkesin devrim mücadelesi içinde yapabilecek bir şeylerinin olduğunun vurgulandığı konuşmada şehitlerimizin yaşamlarının bizlere örnek olacak pratiklerinden öğrenmek gerektiği söylendi.

Umudun Ateş Toplarına-3 belgeselinin gösterildiği etkinlik **İbrahim Kaypak-kaya destanı** okunarak devam etti. Marşlar ve türküler söylenerek etkinlik sona erdi.

Malatya

1 Şubat günü biraraya gelen İK okurları Parti ve devrim şehitlerini andı. Bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan anma, kitle çalışması yeteri kadar yapılmadığından beklenenin altında bir katılımı gerçekleştirdi. ESP'nin de

katılım sağladığı anmada şehitleri anmanın önemi bir kez daha vurgulandı. Daha sonra anmaya katılanlarla sohbet edildi. (Malatya YDG)

Bursa

"**Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür**" şiarı ile yaptığımız anma etkinliği 4 Şubat günü Bursa Temel Haklar Derneği, Semra Başyigit Halk Sahnesi'nde gerçekleştirildi.

Etkinlik 1 dakikalık saygı duruşu ile başladı. Şehit komünist ve devrimcilerin sözlerinin ve şehitlerin isimlerinin okunması ile devam eden etkinlikte Partizan adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada şehitlerimizi MLM'yi kavrayarak yaşatabileceğimizin altı çizildi. Ardından "**Umudun Ateş Topları 2 ve 3**" isimli sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Tuncelililer Kültür ve Dayanışma Derneği bünyesinde müzik çalışmalarını yürüten müzik grubunun seslendirdiği türküler ve marşların kitle ile birlikte söylenmesinin ardından Bursa **Temel Haklar Derneği**, DHP ve **BDSP**'den gelen mesajlar okundu.

Erzincan

Parti ve devrim şehitlerini anmak ve **Hrant Dink**'e yapılan suikasti protesto etmek amacıyla 27 Ocak Cumartesi günü Erzincan'ın şehir merkezi, **Buğday Meydanı**, Atatürk ve **Cumhuriyet Mahallelerinin** çeşitli yerlerine yazılmalara, pullamalar yapıldı ve bildiri dağıtıldı. "**Muharrem, Aşkın, Cafer yaşıyor, Partizan savaşıyor**", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "**Hrant'ların hesabını soracağız**", "Dersim, Tokat, Erzincan savaşıyor Partizan", "**Sinan Gürer ölümsüzdür**" vb. birçok pullama yapıldı. Partizan ve YDG pullamalarının yanında bildiriler de yaygın bir şekilde dağıtıldı. Bunun yanında dershanelerde ve liselerde duvar gazeteleri ve pullamalar yapıldı.

neye koyulan ve sağlıksız koşullardan kaynaklı bir gözünü kaybeden **Savaş Kör** de katılımcılar arasındaydı. Tedaviye olumlu yanıt veren ve oldukça coşkulu olan **Savaş Kör** etkinlik boyunca ilgi odağıydı.

Etkinliğin sonunda ise Çukurova DDSB'nin PŞTA'ya gönderdiği plaket PŞTA tarafından 9 Kasım 2004 tarihinde Der-

sim'in Türlüşmek köyünde son nefesinde kavga şiarlarını haykırarak ölümsüzleşen **Aşkın Günel** yoldaşımızın ailesine verildi.

Plaketi alan kardeşi **Neslihan Günel**'in "**Ben plaketi aşkının kız kardeşi olarak değil yoldaş olarak alıyorum. Aşkın yaşamı ile bize nasıl yaşanacağı gösterdi**" sözleri ile etkinlik sona erdi.

Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler... Görüşler...

Anadolu yakasından bir izleyici; Katılım iyi ve ailelerin konuşmaları çok anlamlı. Mücadelenin devam etmesini istiyorlar, ben de istiyorum. **Halka güvenmek gerekiyor. Bugün burada yeni yüzler görüyorum. Sinevizyon da çok güzeldi. Ailelere daha fazla gidilmeli bence.** Kendimizi halkımıza daha fazla

anlatmak gerekiyor.

Gazi Mahallesi'nden bir katılımcı; İzlerken içlerinde olsaydım diye düşündüm. Ailelerin konuşmaları da çok etkiliydi. Hepimizin öyle olması gerekir. Gençleri internet kafelere değil, böyle yerlere getirmek gerekiyor. Bundan sonra faaliyetimize daha sıkı sarılacağız.

Samandıra'dan bir katılımcı; İlk defa geliyorum, ortam güzeldi. Gençler uyuşturucu, esrar kullanacaklarına böyle yerlere gelsinler bence.

Bayramtepe'den bir katılımcı; Çok duygulandım, çok güzel bir etkinlikti. İlk defa katılıyorum, insanlar kaybettikleri değerlerimizi anlattı.

Tuzla'dan bir katılımcı; Güzel ve özüne uygun bir etkinlik oldu. Şehit ailelerine önem verilmesi çok güzel. Bu tür etkinliklerin süreklileştirilmek ve ailelere daha fazla gitmek gerekir. **Emel Kılınç**'in babasının konuşması beni çok etkiledi. Ailelerle böyle bağlar kurmak gerekiyor.

Kavgaya var oldukça adınız yaşayacak...

Emperyalistlerin ve onların güdülmündeki faşist-gerici rejimlerin işgaller vb. saldırılarını, başta ülkemizde ve tüm bölgede olmak üzere, tüm dünyada giderek artırdıkları böylesi bir süreçte, sınıf mücadelelerinin güçlendirilmesi, acil bir ihtiyaçtan da öte, bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır. **Mücadeleyi ve direnişi yükseltmenin ön koşullarından biri de hiç kuşkusuz, sınıf mücadelesinin engin denizinde ölümsüzleşenleri anmaktan, onların mücadelesini sahiplenmekten geçmektedir.** Ancak bu sahipleniş sadece sözde değil, esas olarak pratikte de bir sahipleniş olmadığı sürece, anlamını yitirecektir.

Kavgada ölümsüzleşenleri anmak, aynı zamanda onlara layık olmaktır. Onlara layık olmak ise; her şeyden önce, filiz olmak ve yeşermek üzere toprağa düşerken ellerinden düşen bayrağı, düştüğü yerden alarak, daha yüksekler dikme uğraşını b

usanmadan hayata geçirmektir.

Bayrağı daha yüksekler dikme uğraşını verebilmek ise, ancak ve ancak onların canları pahasına savundukları ideolojiyi, Marksizm-Leninizm-Maoizm ideolojisini bilince çıkarmakla mümkündür. Bunu bilince çıkarmak, aynı zamanda bugün tüm dünyada ve ülkemizde gerçekleşen saldırılara ve bu saldırılar bağlamındaki gelişmelere de yanıt olabilmek demektir.

Proletarya Partisi'nin ölümsüz, yiğit neferleri düşmana yanıt olma cüretini gösterdikleri için kavgada ölümsüzleştiler.

Umut olup toprağa düşenler, umudun ateş toplarına layık olmaya çalışanlar tarafından bir kez daha anıldı. Ocak ayı hem Proletarya Partisi'nin hem de devrimin sayısız önderinin, savaşçısının ve de sıra neferinin, insanlığın kurtuluşu mücadelesinde ölümsüzleştikleri bir aydır. Bunun içindir ki, Ocak ayı boyunca yapılan bir dizi etkinlikle, onların mücadelesini yaşatacağımıza ve onlara layık olmak için azami çaba içinde olacağımıza dair ant içeriz.

Bu anma etkinlikleri içinde en anlamlısı hiç

kuşkusuz, Proletarya Partisi'nin birçok kızıl karanfilinin bulunduğu **Sarıgazi Mezarlığı**'nda yapılan anmalardır. Burada her yıl gerçekleştirilen anma, bu yıl **4 Şubat 2007** tarihinde yapıldı.

Anmaya gelen kitle, Sarıgazi'deki Aşağı Mezarlık önünde toplandıktan sonra, Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri imzalı, **"Önce çocuklarımızı savunuyorduk, şimdi onların düşüncelerini"** ve Partizan imzalı **"Şehitlere son sözümüz, devrim yeminimizdir"** pankartların arkasında yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sloganlar atılarak, Proletarya Partisi'nin şehitlerinin bulunduğu mezarlığa gelindi. Burada TKP/ML'nin şehit düşen 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ**'ın mezarı başında toplanıldı. Anma devrim ve komünizm şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı ve PŞTA ve Partizan adına okunan mesajlarla devam etti. Partizan adına okunan mesajda, parti ve devrim şehitlerinin proletaryanın isyan selleri, insanlık tarihinin karanlık hücrelerini aydınlatan ateş fitilleri olduğu vurgulanarak, **"onların kendini feda etme pratiğiyle ulaştığı mücadele kavrayışını kuşanarak, politik iktidar mücadelesini, kendimizi davaya teslim ederek bilince çıkaralım"** denildi. Devamında, ülkede artan hak gasplarına ve faşist saldırılara da vurgu yapılarak, faşizme karşı örgütlenmenin zorunluluğuna dikkat çekilen mesaj, "bugün emperyalistler, faşistler ve gericilerin saldırılarını dünyamız, bölgemiz ve ülkemiz ölçeğinde giderek artırdığı koşullarda, kıyasıya direniş ve mücadele bütün cephelerde yoğunlaşmalı-

Tekirdağ F Tipi'nde şehitler anması

Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle örgütlenen etkinliklerden biri de **Tekirdağ 2 No'lu F Tipi Hapishanesi**'nde yapıldı. **Tutsak Partizanlar** tarafından organize edilen anma etkinliğinde diğer devrimci dost örgütler de katıldı.

Anma etkinliği ilk olarak Tutsak bir Partizan'ın hazırladığı metnin okunmasıyla başladı. Hazırlanan metinde devrim ve komünizm şehitlerinin fedakârlık, kararlılık ve devrimci inançlarına vurgu yapılarak; **"Kırlardan, şehirlere, okullardan, fabrikalara, meydanlardan, hapishanelere kadar tüm kavgaya alanlarında kızıl bayrağımızı dalgalandırmaya devam edeceğiz"** denildi.

Metnin ardından tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşunun ardından şiirler ve marşlar söylenerek devam eden anma etkinliği atılan sloganlarla son buldu.

dır. Dünya Nepal'de, Filipinler'de, Hindistan'da yükselen ve dünyayı saracak olan Maoist kasırganın sarsıcılığına tanıklık etmektedir. **Halk Savaşı'nın gücü olan bu kasırga er geç ülkemiz topraklarında da kopacaktır...** Bizler bu konuda iddialı ve kararlıyız. Dayandığımız ideolojimiz, politikamız, yoldaşlarımız; en büyük ilham kaynağımız şehit yoldaşlarımız, şehit devrimcilerdir. Tarihsel ilerleyişimiz otuz beş yılı geride bırakırken, bu tarihsel kesitte şehitlerimize bağlılığımız, devrim yolunda yürüdüğümüz Halk Savaşı'nın kavranması, bu oranda yaşam bulmasıyla somutlaşacaktır" denilerek bitirildi.

Mesajların ardından okunan şiirlerle devam eden anma, söylenen marşlar ve atılan sloganlarla son buldu. **(Kartal)**

Sarıgazi ve Gazi Mahallesi'nde yazılamalar

Elimize e-posta kanalıyla gelen habere göre **TKP/ML TMLGB** militanları Parti ve devrim şehitlerini anmak için İstanbul-Sarıgazi'de yazılama yaptılar. Açıklamada Sarıgazi duvarlarına **"Parti ve devrim şehitleri ölümsüzdür"**, **"Şehitler yaşıyor TIKKO savaşıyor"**, **"Devrim şehitleri ölümsüzdür"**, "Savaş, öğren, ilerle gücümüz TMLGB" sloganlarının yazıldığı ve çok sayıda TKP/ML TMLGB imzalarının atıldığı da belirtildi.

Elimize posta kanalıyla ulaşan bir habere göre TKP/ML militanları **Gazi Mahallesi**'nde Sekizevler, Mezarlık, 75. Yıl, Yunus Emre ve merkezde çeşitli yazılamalar yaparak Parti ve devrim şehitlerini andılar. **26 Ocak** günü yapılan yazılama eylemi sırasında kolluk güçleriyle karşı karşıya geldikleri açıklamasını yapan militanlar, buradan kayıp vermeden ayrıldıklarını ve eylemlerini tamamlamak için 2 Şubat günü tekrar biraraya geldiklerini duyurdular. **"Onları anmak savaşmaktır"**, "Parti ve Devrim şehitleri ölümsüzdür", **"Önderimiz İbrahim, İbrahim Kaypakkaya"**, "Şan olsun Umudun ateş toplarına", **"İbrahim'den Mehmet'e selam olsun Partiye"**, "Yaşasın Halk Savaşı" vb. sloganları duvarlara nakşeden militanlar yazılamaların altına TKP/ML TIKKO TMLGB imzasını attıklarını duyurdular.